

Georgiana Sârbu

Despărțiri

roman

casa de pariuri literare
2012

seria Proză | colecţia Roman

www.cdpl. ro

editura@cdpl. ro

tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

ISBN: 978-606-8342-53-5

editor: Cristian Cosma (un cristian)

Georgiana Sârbu s-a născut pe data de 30 decembrie 1979, la Giurgiu. După ce a urmat cursurile Liceului Economic din Giurgiu şi a reuşit să treacă de examenul de bacalaureat (căci a picat proba de matematică), a absolvit Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti în 2003 (fără nici o restanţă!).

În 2005 este admisă la Şcoala de Studii Doctorale Bucureşti, pregătind lucrarea de doctorat cu titlul *Mahalaua în romanul românesc al secolului al XX-lea*, coordonată de prof. univ. dr. Nicolae Manolescu.

A debutat în 2008 cu volumul *Istoriile periferiei* (Editura Cartea Românească), nominalizat la premiile revistelor *Observator cultural* şi

România literară, secţiunea debut.

A publicat articole în *România literară*, *Observator cultural* şi *Cultura*.

Câteva pagini ale romanului de faţă au fost publicate în revista *Vatra*.

Părinţilor mei. Soţului meu.

În memoria lui Cristian J. (cu regretul enorm că nu i-am arătat cât de mult l-am apreciat)

Proastă te-a mai făcut mă-ta!

— *Proastă te-a mai făcut mă-ta!*

Cât de mult trebuie s-o fi durut când mi-a spus asta. Mama s-a întors şi-a ieşit din cameră, lăsându-mă să plâng. Şi măcar dacă aveam pentru cine să plâng. Pentru un mitocan care mă părăsise pe 1 decembrie, când vin sărbătorile şi ziua mea… Măcar dacă aş fi plâns pentru frati-miu, mort de şapte luni. Şi acum mă doare capul îngrozitor. Proastă te-a mai făcut mă-ta, proastă te-a mai făcut mă-ta, proastă te-a mai făcut mă-ta…

Camera începuse să mă strângă. Nişte paturi scheletice cu grilaje jupuite de vopsele suprapuse. În alb şi verde. Câteva fascicule de lumină, slabe, imponderale, de toamnă sau poate de primăvară ştiu eu? pătrundeau prin geamul cenuşiu nespălat de ani de zile. Milioane de particule de praf se roteau în lumină, pluteau cu încetinitorul ca nişte fulgi de zăpadă într-o ninsoare liniştită care de-abia a început. Le vedeam clar, suspendate în razele care pătrundeau printr-un ochi de geam deschis, escaladând aerul într-un drum fără întoarcere. Mă fascina imponderabilitatea lor leneşă. Nu eram singură în salon. Pe cearşafuri răvăşite, mototolite, se legănau ritmic corpuri de mumii înfăşurate în fâşii albe, lăsând să se vadă marginile unor saltele soioase, cadrilate. Mă dureau toţi muşchii. Din tavan cobora un păianjen pe un fir lung de pânză care se desfăşura progresiv. Uşor, ca un individ care se caţără pe un perete stâncos şi apoi coboară, opintindu-se din loc în loc. Mă cuprinse panica. Sunt arahnofobă. Şi păianjenul îşi continua agil drumul. Îl vedeam tot mai aproape, îi distingeam picioarele care ţeseau neîntrerupt firul. Ajunsese la zece

centimetri de mine. Se opri. Ceva îi făcu să tremure carcasa gheboasă. Desluşeam un bâzâit agitat. În pânza de deasupra se prinsese o muscă și încerca să se desprindă din firele lipicioase. Păianjenul a simţit-o. Într-o secundă era lângă ea, croindu-i din picioarele lui meştere un corsaj lipicios şi complicat, exact pe măsura ei. Apoi se aşeză într-un colţ al pânzei. Aşteptând. Aş fi vrut să mă mişc, dar nu puteam. O mâncărime sâcâitoare, una dintr-aceea de-ţi vine să-ţi rupi pielea. Dar cu ce?! Aveam mâinile petrecute într-o cruce strâmbă pe abdomen, într-o cămașă care se lega la spate. Aş fi vrut să le rog pe cele două femei-mumii din patul de lângă uşă să mă dezlege. Simt că mă cuprinde somnul din nou.

E două noaptea. De fiecare dată când am insomnie mă apuc să scriu un roman. Poate că de data asta o să reuşesc. Din ultimul an de facultate zic aşa. Acum am douăzeci şi nouă de ani şi sunt profesoară de limba română. Azi, pentru prima dată, am simţit că mor. Sunt ca toate chipurile din jurul meu. Mă duc la şcoală cu metroul. Măcar o maşină de-aş avea.

*Sunt în casa bunicilor mei, cu tata. Mi s-a părut ciudat, pentru că de când au murit ei nu mai locuia nimeni acolo, casa era pustie. De fapt, au stat aici câţiva ani nişte rude sărace. Dar vărul mamei s-a spânzurat acum doi ani de grinda saivanului cu oi şi nimeni n-a mai locuit acolo de atunci. Ne-am plimbat prin odăile goale, cu pereţii cojiţi, până am ajuns în bucătărie. Aici totul era neschimbat, ca în urmă cu nouăsprezece ani când bunica murise de cancer: icoana cu Maica Domnului decolorată era la locul ei, pe peretele de la răsărit, masa, scaunele… totul era încremenit în aceeaşi poziţie. Numai că în mijlocul camerei este săpată o groapă dreptunghiulară în care ar fi putut încăpea un coşciug. Căutam cu privirea coşciugul. M-am apropiat de groapă şi de pe marginea ei am văzut: pe fund colcăiau viermi mari şi graşi, care intrau şi ieşeau din noroi, cu trupul lor alb şi arcuit, ca nişte inele de carne moale. Am făcut un pas înapoi, dar din fundul gropii aud cât se poate de clar: „— **Noi ne hrănim cu oameni… Noi ne hrănim cu oameni**… **Noi ne hrănim cu oameni!**”. Ca un marş cadenţat şi tropăitor, amplificat de voci puternice.*

Alergam de parcă viaţa mea ar fi atârnat de asta, alergam, deşi nu mai aveam aer în piept şi nu mai puteam respira.

Deschid ochii. Văd lumini aprinse în blocul vecin. Tramvaiele au început să circule, se aud cum îşi târâie pe şine trupul lor greoi ca nişte omizi obosite. E cinci dimineaţa.

Încă o zi.

M-am săturat de Şoseaua Giurgiului, intersecţia cu Toporaşi. La două staţii de Ferentari. Când circulaţia se mai opreşte, încep manelele. N-am termopan. Şi oricum vinerea e petrecere cu trei etaje mai jos şi tot aud. Azi a fost ziua facturilor. *Doamnă, ce faceţi, staţi de vorbă… şi noi stăm aici ca proştii?! Chiar aşa?! se formează coada*. Simt că n-am să-mi mai plătesc telefonul. Şi de când zic că-l scot, da' mi-e silă de alte cozi…

Luni. (Încă) O zi

E şase. Nu am încă un ceas care să mă trezească în fiecare dimineaţă. Când tramvaiele încep să circule prin faţa blocului, mă scol instantaneu. La cinci. Este semnalul că s-a produs geneza chinuitoare a unei noi zile. Nu sunt o persoană matinală, aşa că nu pierd timpul cu ceea ce unii ar numi mici frivolităţi feminine (machiaj, schimbatul sau asortatul hainelor de zeci de ori etc.).

Ies în scara blocului. În faţă, vânzătorii ambulanţi încep să-şi aranjeze marfa. Întind folii de plastic sau de ziar pe care îşi aşază meticulos obiectele spre vânzare. Alţii, direct pe jos. Lucruri de care nu mai au nevoie în casă. Vechituri. Lămpi, cărţi, telefoane cu fire atârnând, pantofi scâlciaţi, rame ciobite la colţuri stau triste, înşirate spre pieire. Păpuşi zâmbind artificial, icoane cu rame jupuite, cristoşi crucificaţi pe ipsos, jucării soioase din pluş. Bere, ulei şi detergenţi pe care se văd etichete în alfabet chirilic, înghesuite în portbagajul unei Dacii vechi. „Am fost la Ruse, e mult mai ieftin acolo". Ţoale împăturite frumos, cărţi tehnice sau culegeri vechi de matematică. Nişte reviste vechi „Femeia" – „Am toată colecţia: de pe vremea lu' Ceauşescu", spune mândră posesoarea lor, cam la patruzeci de ani sau poate mai bătrână, în haine neîngrijite, cu obrajii supţi, cu jumătatea de lichior ieftin într-un recipient de plastic ascuns în sacoşă. Nişte bibelouri sclipind de lustruială sunt întoarse pe-o parte şi pe alta: „Uite, vezi, nu e ciobite, n-are nimica", îmi râde cu cei doi dinţi cariaţi din faţă. Lungul şir de comercianţi e încheiat de o ţigancă roşie-n obraji, grasă şi frumoasă care vinde trandafiri. Din plastic. De fapt, din material textil cu mici boabe de rouă din plastic. Aceştia aşteaptă într-o vază foarte colorată.

Mă grăbesc să traversez strada, să prind autobuzul 323 sau 612. Înghesuială şi miros. Plutind deasupra noastră, usturoiul, ceapa,

salamul (românul mănâncă sănătos de dimineaţă!) şi transpiraţia îşi dau mâna într-un pod al prieteniei. Trei staţii sunt echivalentul unei coborâri în Infern. Cu adevărat privilegiat pare să fie şoferul. Sunt de-a dreptul invidioasă pe spaţiul în care se lăfăie acolo în cabina sa. *Coborâţi?* Nu, vă fac loc. Cineva, nerăbdător, mă împinge până mă lipesc de geamul năclăit care desparte şoferul de lumea nervoasă şi înghesuită. Acum îl văd mai bine. Iar e şoferul cel tânăr. Brunet, cu părul mai lung, dat pe spate, e atent tot timpul la drum, se uită în oglinzile laterale înainte de a ieşi din staţie. Îi privesc mâinile. Obsesia mea, mâinile. Să fie tot timpul în mişcare. Ideea de nemişcare mă revoltă, tot organismul meu se înspăimântă şi se panichează. Mâinile lui sunt curate, au unghiile tăiate din carne, roteşte volanul exagerat de mare cu precizia unui om care a făcut asta de multe ori.

Îmi dau seama prea târziu că sunt şi eu privită. Mă observă în timp ce-l observ, în oglinda de pe mijloc. Zâmbeşte. Întorc capul şi mă prefac preocupată de drum. Trag cu ochiul pe furiş. E atent la drum. Mă surprinde din nou. *Râzi ca proasta*, mă admonestai singură pentru că înainte de-a întoarce capul m-a pufnit râsul. Dacă s-ar fi deschis uşile aş fi rupt-o la fugă. Încerc să-mi fac loc spre uşa din mijloc. Murmure, înghionteli înăbuşite. Nişte ritmuri săltăreţe încep a răzbate firav până la noi. E o capodoperă recentă a genului. Refrenul mă va bântui toată ziua, ca orice lucru pe care îl aud foarte de dimineaţă. Sunt un norocoooos de miiiic / Tooţi duşmaniiiii mi-iiiii oftic / Dacă n-aş fi duşmăniiiiit / Degeaba aş fi trăăăăiiiit / Că oooomul fără duşmaaaani / E ca banca fără baaaani / Nu-i faaaace pieeeelea doooi bani…

La Şura Mare, lângă cimitirul Bellu, un nou centru comercial e pe ultima sută de metri (mişto alăturare, faci şoping, după traversezi pe partea cealaltă, aprinzi o lumânare, duci la morţi o atenţie, o măslină…). La sfârşit va arăta ca un borcan de sclipici într-o groapă de gunoi. Grămada ciclopică de resturi materiale care se afla în faţa clădirii în construcţie şi-a mai redus dimensiunile. Un nene s-a întors cu spatele la trecători şi, impasibil, pare a-şi aranja ţinuta în porţiunile delicate şi intime (întârzie cu spatele, poate e mai mult decât o simplă aranjare a ţinutei…!).

Ies din pasaj. Câţiva copii inhalează plictisiţi din pungi argintii. Ca nişte adulţi care-şi iau micul dejun şi obligatoriu cafeaua înainte de o zi obositoare.

Mă îndrept către şcoală. Strada e pustie. Prea devreme. Urăsc să

mă trezesc dimineaţa. Cinci elevi mă vor aştepta într-o clasă mirosind discret a şcoala copilăriei mele. Adică a gaz. La colţ, lângă Universitate, o ţigancă grasă, cu ochii mari, orientali, fumează plictisită şi-şi aranjează florile. Scrumul îi cade din ţigara ţinută între buzele cărnoase. Nu se sinchiseşte. Crinii miros puternic (niciodată nu mi-au plăcut pentru că îi asociez cu experienţe funerare ce au să se ivească). Demult nu mai cumpărasem flori. Petale erau pline de boabe de apă.

— Cât sunt trandafirii? se apropie grăbită o doamnă în costum.

— Şaizeci firu'! răspunse ţiganca fără să se întoarcă, aplecată peste o găleată de crizanteme.

— Prea mult! şi dădu să plece.

E şi asta o strategie.

Atunci ţiganca se-ntoarse brusc, mai să se-mpiedice în fustele-i lungi, îşi scoase ţigareta şi strigă după ea:

— De ce e prea mult, cucoană? Ce, eu nu-i cumpăr? Auzi, a dracu, ce, eu am trandafiri în balcon?! Ce, la mine în balcon creşte trandafiri?!

Eu am cumpărat crizanteme. Mi le-a dat mai ieftin cu zece mii de lei. A crezut că sunt vreo studentă amărâtă de la Litere care dă şi ea o „atenţie".

— Hai, că mi-ai făcut safteaua, să-ţi fie dă bine! îmi ură cu jovialitate, în timp ce se atinse cu banii de obraji.

De la metrou trebuie să parcurg vreo trei sute de metri. În dreptul ambasadei americane se formează întotdeauna când plouă o mare băltoacă. Iarna trecută era acoperită cu o fragilă pojghiţă de gheaţă (de unde era să ştiu că era fragilă?) şi am căzut chiar în faţa unui domn, care m-a ajutat să mă ridic abia stăpânindu-şi râsul: „E semn că vă măritaţi, domnişoară!". Mda. O să mă mărit. Ajung în dreptul bisericuţei de pe Batiştei. Mai am puţin până la Colegiul Naţional în care am preafericita ocazie de a preda limba şi literatura română. La colţul liceului doi elevi îşi palmează precipitat ţigările. Fumul subţire îi trădează rânjind albăstriu. Renunţ să le fac observaţie. Nici nu sunt elevii mei şi, cine ştie, poate îmi răspund, sunt destul de mari. Cred că a XII-a. Mai încolo, proţăpită în dreptul uşii, portăreasa, îmbrăcată într-un halat de o culoare incertă care, nu ştiu de ce, mă face să mă gândesc la un abator, mă întreabă încotro merg. E a doua oară când sunt luată drept elev (deşi sunt de ceva vreme aici). Coridoare pustii. Ţiţeica, Spiru, Iorga & comp. mă privesc binevoitori sau sobri

din nişte fotografii atârnate pe pereţi şi pe panouri. Mai sunt zece minute până se sună pauza. Nu prea mă trage inima. Am prima oră cu cei de-a X-a. Au avut de citit *Letopisețul* lui Ureche și *Istoria ieroglifică* de Cantemir. Sunt sigură că n-au devenit fani Gr. Ureche. Cam nasol să le bagi ca lectură obligatorie aşa ceva la vârsta lor. Şi pe mine mă plictisiseră de moarte în anul I. Şi asta e clar, când îl aud pe Ţone, şuşotind în ultima bancă. De fapt, cred că îi arată colegului Rînja ce şmecherie poate să facă mobilul lui de 20 de milioane. Aşa că intervin vigilent:

— Ţone, degajează! Hai, mai cu talent, să-ţi văd mersul!

— Poftim?! Da' chiar nu înţeleg ce-aveţi cu mine. Ce-am făcut?! De ce mă persecutaţi?!

E rândul meu să fiu uimită. El îi dă înainte cu tupeu:

— Şi oricum nu aveţi voie să mă daţi afară. Scrie şi în regulament…

Are dreptate. N-am voie să-l dau afară. Şi-ar putea rupe o mână, un picior, l-ar călca o maşină sau ar sta relaxat la o ţigară, în curtea şcolii, chiar în BMW-ul personal, ascultând muzică, atât cât îi permite portarul căruia i-a dat de dimineaţă 20 de RON ca să-l lase s-o parcheze direct pe terenul de sport. Şi, evident, ciorchine pe portierele lăsate deschise, nu lipsesc puştoaicele de-a IX-a sau de-a X-a.

Dar eu nu am timp să fac acum dirigenţie cu ei. Trebuie să recurg la artileria grea. Deschid catalogul:

— Bine, Ţone. La lecţie. Să vedem dacă ce am predat ultima dată…

Dar era deja în picioare, lângă uşă, cu mâna pe clanţă.

— Săr'mâna. Gata, am plecat.

— Şi, pentru comentariile de mai devreme, să ştii că nu ai voie să ieşi în curtea şcolii. Rămâi de cealaltă parte a uşii, pe coridor, până se aude clopoţelul.

— Dar, doamna… protestă el.

— Ok, atunci hai la lecţie! şi pun din nou mâna pe catalog.

Am câştigat. Acum pot să-mi termin lecţia de predare fără incidente.

Mai bine le-aş spune picanterii despre autorii în discuţie. Bine, nu ştiu cât de didactică e treaba asta… dar parcă mă văd pe mine. Mă duceam la cursurile unei profesoare de la master tânjind după o bârfă mică, care critic s-a iubit cu scriitoarea y, cine a părăsit pe cine şi de

ce…

Şi după ce voi pierde jumătate din oră cu prostii, ar spune o colegă, tot trebuie să fac pe dura și să-i ameninţ că vor lua trei dacă nu-mi prezintă fișele de lectură. Ce jegoasă m-am făcut!

„Greu la deal cu boii mici, Noro!…”. Îmi amintesc cum mă consola profesorul de mate în liceu, când nu ştiam să rezolv vreo ecuaţie sau vreo integrală. Îi privesc pe elevii mei care se foiesc în bănci la lucrări. Şi mă văd pe mine, după ce colega mea, Elsa, olimpică, era mutată de profesor la catedră. Nu mai aveam după cine să copiez. Şansele mele de a lua un cinci scădeau vertiginos. Acum sunt profesor. „E cea mai bună meserie pentru o fată!” era replica mamei când îi explicam că fac Literele, dar nu pentru a fi profesor. „Vara la umbruliţă, iarna la căldurică” continua mama. Trebuie să recunosc că avantajele astea există. Cine mai are trei luni de vacanţă pe an? Şi, în plus, am descoperit că mă pot bucura din nou de vârstele pe care le credeam pierdute. E un surogat satisfăcător. Deschizi uşa clasei şi te vezi pe tine cu zece ani în urmă. Teamă, emoţia lucrărilor, îndrăzneala copiatului… Nu ai timp să devii melancolic. Intri cu un picior în universul lor. „Să-mi aprindeţi o lumânare la biserică”, le ziceam când prindeam pe vr’unu cu mâţa-n sac. Până azi, când Mîţoc de la X E îmi spuse amuzat „Unde, doamna, la morţi sau la vii?” (noroc că am simţul umorului!).

Octombrie, 29

N-au dat drumul la căldură, e frig în casă. Am lăsat oare aragazul deschis? Trebuie să mai verific o dată. Să nu se mai crizeze mama că poate mor asfixiată. Precis o să întârzii la şcoală.

Mi-e din ce în ce mai greu să suport singurătatea. Mă apropii de criza femeii de 30 de ani. Vreau şi eu o existenţă comună, banală, monotonă. Să mă trezesc duminica la zece, să găsesc un trup cald lângă mine, care să-mi pună o mână pe sân când se trezeşte, cerându-mi de mâncare, vreau să gătesc, să se umple casa de miros de mâncare, hainele şi părul să-mi miroasă, să fiu o slinoasă mirosind a mâncare, a tocană, da, a tocană cu ceapă, să car sacoşe de la piaţă ca o cămilă. Să fiu o zestre, două braţe de lucru şi o producătoare de copii, băiat deştept Călinescu. Vreau un copil. Să scap odată de sentimentul sterilităţii, să-mi simt pântecul crescând. Să mi se facă braţul de halterofil de la căratul puzderiei de copii. Să mă deformez şi să fac

celulită dizgraţioasă pe burtă şi pe coapse şi poate chiar vergeturi, dar nu contează, bărbatul meu să mă iubească în continuare, aşa, grasă şi strâmbă şi să-mi caute înfometat sexul în fiecare zi a vieţii lui, chiar şi pentru un amor de cinci minute. Şi eu n-am să mă plictisesc niciodată de toate astea. Aş putea s-o ţin la vârsta mea numai într-un foc de artificii. Dar de ce? La un moment dat tot o să explodeze. Şi o să mă trezesc singură pe la 40 de ani, fără o familie, fără nimic. De ce să mă las în nebunia tinereţii?

Şi tot mă simt bătrână şi tristă ca nişte pantofi demodaţi şi tociţi, cu tocurile deposedate de flecuri, scheletice arătări din epoci încheiate.

— Doamna, Constantin mi-a luat pixul şi l-a băgat în gură. Uitaţi, e plin de bale. Eu cum mai scriu cu el?! NU vreau să pun mâna unde şi-a lăsat balele!

Vocea lui Andi mă scoase din visare. Într-adevăr, îmi bagă sub nas un pix albastru de pe care se scurgea ceva lipicios. Constantin, colegul lui, era un copil cuminte. Prea cuminte. De aceea mai face câteodată un gest care să atragă atenţia. Nimeni nu a vrut să stea cu el în bancă. Așa că l-am mutat singur în ultima bancă, liberă. Nu a protestat. Azi avea cicatrici proaspete pe ambii obraji. Un coleg îi strigase cu o zi înainte: „Bă, eşti ţigan, de aia nu vrea nimeni să stea cu tine în bancă, și mai ales Mihaela. N-o să vrea niciodată să fie prietena ta". A ajuns acasă şi s-a închis în baie unde începu să se frece pe faţă cu piatra ponce până când picături de rouă roşie îi irizară obrazul în firicele drepte. Se opri. Așa l-a găsit mama lui, privindu-se fix în oglindă și încercând să șteargă urmele unor strămoși repudiaţi.

O nouă zi de octombrie ca toate celelalte. Mai aveam o oră de dirigenţie şi puteam să plec acasă. Sunt dirigintă la IX F (iniţiala vine de la filologie). Orice problemă am rezolv foarte repede. Medeea e informatorul şi graţie ei aflu tot ce mişcă în clasă. Cine a fumat în clasă înaintea orei de română, cine a tăiat perdeaua, cine a aruncat cu hârtie în domnul de biologie, cine l-a bătut pe X, cine…

Fiecare scotea o foaie de hârtie pe care nu era obligatoriu să-ţi treci numele. Cele mai multe conţineau scuze: „Nu am văzut, îmi pare rău, nu eram în clasă… chiar nu ştiu, vă jur…!".

Toată clasa bănuia că ea pârăşte: „Ce dracu scrie acolo de nu se mai opreşte?!". Toţi o înghionteau pe Amalia, colega ei, să vadă ce scrie. Îi intuia intenţiile şi aşeza un cot slăbănog pe foaie şi scria în continuare îndârjită.

„Doamna dirigintă,

Nu vreau să înţelegeţi greşit gestul meu. Eu nu vreau să ajut decât la stabilirea adevărului. Nu este corect să sufere toată clasa din cauza unui iresponsabil. În pauza orei de dinainte de biologie, băieţii au început să se joace un joc numit lapte gros (ştiu, chiar şi numele arată cât este de dezgustător). Toţi ceilalţi se amuzau şi se hlizeau, deşi eu nu înţeleg ce este amuzant. La un moment dat, Marian este cel care sta proptit în perete şi ceilalţi săreau în spatele lui. Şi atunci Sonia Vasilache le-a zis: vreau şi eu să sar. Şi atunci Marian i-a zis: dacă stai şi tu o dată. Şi i-a rânjit cu subînţeles. Atunci Sonia i-a înjurat (nu pot să reproduc, era cu trimitere la organele sexuale reproductive ale mamelor lor) şi l-a împins pe Marian în geam şi acesta s-a dezechilibrat şi a spart gemul. Eu am zis că nu e vinovat Marian, ci ea, dar Soniei mi-a spus să-mi văd de treaba mea că ce mi s-a urât cu binele şi mi-a repetat şi mie aceleaşi cuvinte jignitoare.

Comportamentul Soniei nu este corespunzător cu cel al unei eleve şi cred că ar trebui să i se scadă nota la purtare. Faţă de doamna Grigorescu, doamna profesoară de rusă, a fost de-a dreptul… nici nu ştiu cum să mă exprim. Data trecută, d-na profesoară ne-a dat de învăţat o poezie de Esenin. Nimeni nu-şi învăţase lecţia, într-adevăr, şi toţi au spus motivele lor. Eu, de exemplu, am uitat pentru că am avut caietul pe care notasem tema împrumutat lui Andreescu, care avea gripă. Alţii nu au avut cărţi. Numai Sonia a avut îndrăzneala să spună: „Mie nu-mi place limba rusă. La noi în Moldova, la ţară, suntem obligaţi să învăţăm limba rusă. Nu am putut să-mi aleg altă limbă, pentru că doar rusă se făcea”.

Aşadar eu consider că trebuie să se ia măsuri în consiliul profesoral împotriva colegei noastre pentru că ea se consideră privilegiată pentru că e student străin, venită din Moldova”.

— Doamna, s-a sunat! Putem să ieşim în pauză? o voce temătoare.

— Da, ieşiţi! Vom continua ora viitoare!

Şi aşa mă îndrept încet către cancelarie. Dreaptă, cu catalogul lipit sub braţul stâng, atentă să-mi reiau masca pentru viermuiala de acolo. Să nu cumva să se ghicească ceva. Trebuie să zâmbesc suav, să-i salut pe toţi, cordial, să povestesc ceva colegelor mai tinere şi am scăpat! Pot să mă aşez în fotoliul meu din colţ. Mai am cinci minute de linişte. Poate voi corecta nişte lucrări.

Doina Ștefănescu

Teză la limba și literatura română

Alcătuiţi un eseu pornind de la afirmaţia lui Emil Cioran „Numai prima iubire are valoare...”

Mă numesc Nora Stănescu şi mor. La fel ca toţi ceilalţi de pe lângă mine, mor. Mor în aşteptarea morţii care s-a anunţat de la început. Mă numesc D. Ş. şi mor. Mă numesc Iulia Militaru, Roberta Focșa, Daniela Deculescu și mor. Am o mie de nume și o mie de feţe și pe nici una nu m-am încumetat să o privesc drept și să o întreb ce vrea.

Indiferent de cine sunt, sunt una (unul) dintre voi și am să mor.

Când am iubit prima dată nu am ştiut. Îi spuneam doar lui frate-miu că „eu aş vrea ca iubirea să fie o mâţă moartă”, iar el râdea, apoi mă trăgea spre umărul lui și mă strângea tare de tot până când mi se oprea respiraţia. Atunci începeam să-l lovesc cu pumnii, cu picioarele. Îl loveam cât puteam eu de tare şi ţipam. „Ce faci? Ce faci? Mă sufoc!” „Te fac o mâţă moartă”, îmi spunea încet şi-mi dădea drumul, luând-o la fugă spre grădină. Se ascundea. Niciodată nu am reușit să-l găsesc.

Acum sunt D. Ş. și încerc să vă vorbesc despre mine și despre prima mea iubire. De fapt eu doar înregistrez imagini, chipuri care ar putea să aibă vreo legătură cu aceasta. O colecţie nesfârşită pe unde o caut și nu reușesc să o găsesc.

De asta îi și pun pe ceilalţi să scrie despre ea, poate, cine ştie, s-a rătăcit prin ei. Am să-i citesc, am să le dau câte o notă, am să scot pe un caiet mare fragmentele importante și voi aştepta din nou. Totuşi închipuiţi-vă că-n cele din urmă am să reușesc. Într-o bună zi, voi aduna tot acest material, toate aceste părţi, iar în ele va trăi ea; le va da continuitate, le va împreuna pe vecie. Toate celelalte iubiri ale mele ţinute laolaltă de cea dintâi. Atunci, eu, Nora Stănescu, eu, Doina Ştefănescu, eu, Daniela Deculescu, voi fi eu. Istoria morţii mele se va opri și am să pot striga: „Ce faci?” „Ce faci? Mă sufoc!” Însă nimeni nu mă va mai elibera niciodată. Acum stau în faţa elevilor mei la oarecare distanţă și sunt doar profa de română. Ea este aici pentru a nu-i lăsa să copieze, pentru a le corecta lucrările, pentru a-i pune să citească. Dar în tăcerea din jur, se aude cum respiră sacadat ca și cum ar mai fi încă în viaţă. Peste puţin timp, îmi va lua lucrarea și, probabil că peste câteva zile, o s-o citească, singură pe canapeaua cea veche, cu pixul roşu în mână. Ce-și poate dori o simplă profă de română și cui i-ar păsa de asta. Își roade pixul până ce simte o durere puternică în dinţi. O casă? Un soţ? Vreo doi trei copii? Poate niște olimpiade câștigate de câţiva elevi străluciţi? Nu-i

aşa mult, şi atunci... de ce nu are nimic, măcar o parte din puţinul ăsta. Eu, Nora Stănescu, eu, Doina Ştefănescu, eu, Daniela Deculescu, nu am nimic. Doar o amintire, una comună, una care mă încumetă să ne privesc drept: „Ce faci?" „Ce faci, mă sufoc?" Aşa le strigi la toţi, la toţi cei care au încercat să te atingă, iar ei se ascund şi nu mai reuşeşti să-i găseşti niciodată. Dar amintirea asta e mereu vie, amintirea asta nu fuge. Şi, cine ştie, în felul ăsta poate măcar unul dintre noi va putea spune: „Mă numesc D.Ş. şi mai am ceva până mor".

Mă simţeam descoperită în faţa elevilor mei, goală, goală, fără vreo frunză măcar. Cu trupul şi cu sufletul. Goală. Ghicită. Îmi venea să mă chircesc sub catedra din cancelarie.

Nu simt nimic

Un Cristos cu faţa pe jumătate spartă îţi promite, la intrarea în cimitirul Bellu, „gloria pământească şi slava cerească". Cimitirul acesta exercită pentru mine o adevărată atracţie. Alei întortocheate, umbra copacilor te îndeamnă să te pierzi în interior. La ieşirea de la metrou, dacă privirea mi se întoarce spre stânga, nu mai pot rezista chemării şi în drumul meu spre casă trebuie să fac o haltă.

Nu am mai intrat de o jumătate de an (ultima oară cu doi elevi cărora voiam să le arăt mormântul lui Nichita Stănescu, deh, fani ai acestuia ca toţi adolescenţii într-a XI-a). Este plin de frunze. Tăcerea din alt timp, asta e prima senzaţie. Poate şi de asta aleg să revin. Calci şi simţi sub tălpi o pulsaţie. Undele sutelor de voci se propagă sub paşii mei (mint cu neruşinare! Nu simt nimic. Doar curiozitate morbidă şi plăcerea de-a inventaria nume, ani, cauze ale decesului, plus aparenţa de muzeu, te opreşti, admiri criptele sau statuile de aproape două sute de ani, treci mai departe. Sunt foarte detaşată. Pe mine nu mă poate atinge).

Printre crengile copacilor o lumină plăpândă este filtrată şi împrăştiată pe marmura albă a crucilor de zeci de ani sau a clădirilor somptuoase, recente. Termopanul a înlocuit geamul vechi prins în ramele mâncate de rugină. Dar proprietarii au păstrat supleţea, graţia coloanelor pe care au adăugat din belşug vopsea lavabilă. Albă. Nici o pată de culoare („că doar nu suntem la Cimitirul Vesel", par să zică).

Muşchiul verde a crescut pe mausoleele vechi din piatră. „Casele" pentru eternitate de azi, cu termopan, şi „casele" de la 1800 şi

ceva care au început să se prăbuşească. Rugina mănâncă uşile cavourilor, dincolo… interiorul, obscuritate care ascunde un mănunchi de oseminte. Stăteam în faţa unui mormânt foarte vechi. O femeie în haine elegante de epocă. O rochie albastră, un evantai prins de mână şi un chip luminos. *Elena Simonidi. Născută Manolescu la 1845. Şi încetată din viaţă la 12 noiembrie 1872.* Placa este dată la o parte. Nişte coşciuge în miniatură stau unele sub altele, direct pe pământul invadat de iarbă. Un os lung iese din ţărână. O tibie sau un femur, nu-mi dau prea bine seama, probabil e… femur.

Ai vrea să-ţi spună povestea. Asta cauţi în plimbarea ta printre cruci. O poveste care să apară cumva, fie într-o imagine fie într-un simplu epitaf. Ceva care să te facă să revii.

Îngeri peste tot. Mai mici sau mai mari (unii de-a dreptul gigantici!) le dau celor rămaşi în viaţă senzaţia că-l vor proteja mai bine după moarte pe cel dispărut. Din când în când câte o sculptură în faţa căreia te opreşti. Femei care aşteaptă împietrite o eternitate. Sau o senzaţie de eliberare, ca un zbor. Mormintele simple ale artiştilor sunt cufundate în linişte. Anda Călugăreanu, Leopoldina Bălănuţă, Dinu Manolache nu au nici un artificiu pe monumente. Clasice. Au mai apărut două morminte noi, la fel de simple. Pittiş şi Adrian Pintea. Grigore Vasiliu Birlic, în spatele Mariei Tănase (ce alăturare!) îmi smulge un zâmbet. Pălăria imensă gen muschetar ascunde totuşi o figură gravă. Schema epitafului se repetă pe fiecare cruce. Aceleaşi convenţii. În afara mormintelor care se reduc la datele biografice (data naşterii, data morţii), simple şi decente, există categoria citărilor din poezii.

Bellu e ultimul loc în care mă aşteptam să găsesc o deviză patriotardă. Totuşi am găsit-o. Am izbucnit în râs! Noroc că nu era nimeni prin preajmă. Alăturarea unor cuvinte ca *solidaritate, popor, pământ, viitor* aminteşte că partidul a pătruns şi în aici. „*Nu-şi apără pădurea şi pământul decât poporul ce se simte solidar cu propriul său viitor…*”. Poate intră în categoria morţilor cu carnet de partid sau moartea politizată de care vorbea o scriitoare stabilită de multă vreme în altă ţară.

O iau la dreapta, spre Eminescu. De după gardurile de doi metri se aude lumea de afară…

— *Fată, dacă mă mai ţinea o jumătate de oră la servici, înnebuneam, îţi spun drept. De aseară am lăsat doi pui la dezgheţat, că*

vine azi soacră-mea pe la noi, și precis zice că nu-l hrănesc fi-su', fi-ar neamu' al dracu'...

Frânturi de discuţii, claxoane şi frâne infernale. Existenţa în mişcare. Lumea care te cheamă.

Ies afară. Pe partea cealaltă, încă două cimitire. Evreiesc şi luteran. Nu am intrat niciodată. Merg pe lângă zidul evreiescului de rit sefard. Un zid de pe care a căzut tencuiala, se văd cărămizile mâncate de timp. Dacă treci după ce a plouat, te loveşte instantaneu un miros de bălegar învechit. Şi simt *dincolo*, la doar o jumătate de metru, celulele intrate în dezintegrare şi în *eternitate*. Doamne, ce stupidă e reclama aia la pasta de dinţi care te ajută să ai dinţi o eternitate „dinţii mei vor rezista milioane de ani, ca ai dinozaurului!!!".

Trec de cimitirul evreiesc. Începe să miroasă a sărăcie. Copii cu pielea măslinie se aleargă desculţi pe la Bacovia, în faţa unei clădiri cuprinsă de plaga igrasiei, cu un etaj de pe care tencuiala s-a desprins în totalitate, balcoanele ameninţând să se prăbușească în faţa unei uși ruginite. Par așa de fericiţi. Își mai aduc aminte să ceară, din când în când, „cinci mii de lei pentru o pâinică". Își trag cu greu pantalonii, încercând să-şi recompună ţinuta şi să-şi ia o mină serioasă. Nu sunt trişti dacă îi refuzi. Deviza lor: *Jur / Să cresc mare și voinic / Pe-ntuneric și pe frig / Fără să mănânc nimic.* Bunica lor, câţiva metri mai încolo, la umbră, sparge seminţe ca un automat, din coşniţa împărţită în două printr-o filă de ziar: seminţe de dovleac, într-o parte, de floarea-soarelui, în cealaltă. Gura ei ştirbă procesează surprinzător de eficient seminţele micuţe. După o rafală de coji, se ridică de pe piatra pe care stătuse şi-şi scutură şorţul soios:

— Hai te jas ando parco, nanai man ne maleschi.

Copiii se opriră din jocul lor şi o urmară docili.

La Progresu', pe o băncuţă, o femeie îşi alăptează copilul. Alţi doi stau lângă ea. Tăcuţi, măsoară oamenii din jur cu sfială. După ce copilul s-a săturat, mama îşi şterge buzele cu un gest care trădează o anumită voluptate. De parcă ea ar fi supt.

O fetiţă cu ochi verzi stă sprijinită de un gărduleţ în apropierea pieţei. Are în braţe un acordeon. Greutatea lui a cocoşat-o. În contrast cu figura total inexpresivă, degetele i se mişcă pline de vitalitate pe claviatură, încropind nişte acorduri pariziene. Tot trupul se mişcă în ritmul muzicii, acordeonul parcă e viu în mâinile ei. Numai faţa a rămas imobilă. Când tramvaiele nu mai circulă pe şoseaua Giurgiului, din

cauza reparaţiilor, au o viaţă grea. „Produsul” său nu se mai vinde în veşnicul du-te-vino de pe străzi, cu oameni îngânduraţi, obosiţi, agresivi. Comerţul cu sentimente nu este înfloritor decât în tramvaie sau în alte spaţii înguste în care nu ai cum să te sustragi.

După Toporaşi, şoseaua Giurgiului se nivelează oarecum. Blocuri pe partea stângă, magazine îngrămădite la parter, bunicuţe care ies cu nepoţii în parcurile prăfuite din faţa blocurilor (mai ales acela din faţa cinematografului Flamura, care zace de un an cu același afiş, cu geamurile sparte, închis după o agonie de câţiva ani). Pe dreapta, încă un cimitir evreiesc. Urmează Luică şi ieşi din oraş. Iar la ieşirea din oraş, două case identice, cu turnuleţe arginţii, strălucitoare, stau faţă în faţă, de-o parte şi de alta a drumului. Nu au garduri, iar în cel din dreapta bântuie vântul prin ferestrele sparte la etajele superioare. Noroaie, mizerie.

Trei câini stau îngrămădiţi pe scările blocului. Solidaritate cenuşie și mirositoare. Nu au grija zilei de mâine ca alţi fraţi boschetari. Sunt hrăniţi cu generozitate de vânzătoarea de la magazinul veterinar de la parter. Au parte de tot felul de delicatese.

Lifturile mele ultraperformante fac notă discordantă cu restul blocului (vechi de treizeci de ani). Oglinzile mari şi beculeţele din tavan îmi descoperă chipul răvăşit. Cine a avut ideea asta de a pune oglinzi în lifturi a fost sadic. Să-ţi arate faţa obosită, cu ochii încercuiţi de două halouri întunecate după o zi de muncă („munca – brăţară de aur”, învăţasem în clasa a doua, tot atunci şi o poveste cu o masă care alerga pe undeva pe un câmp să-i arate unui copil de la oraş câţi oameni muncesc pentru ceea ce pune el pe ea). Să-ţi alimentezi obsesia de a te analiza, de a descoperi încă un lucru neplăcut la figura care te priveşte în oglindă. Noroc că stau la nouă şi nu la cincisprezece. Totul durează zece secunde. Deschid uşa apartamentului. E frig în casă, nu ne-au dat căldură pentru că avem mulţi restanţieri. Încep să exersez înjurăturile pe care le-am auzit de-a lungul existenţei. Propria vulgaritate nu şochează niciodată, ce puii mei, d-aia plătesc întreţinere, să-mi îngheţe curu’ şi oasele?

Nu am termopan. Nimic nu mă protejează de zgomotele nocturne. Sirenele unei maşini de pompieri, apoi ale unei Salvări. Am învăţat să le deosebesc. Ale Salvării sunt intermitente. Când eram copil şi ne jucam cu maşinuţele (deşi eu trebuia să mă fi jucat cu păpuşile…) le reproduceam perfect sunetul. *Niii-nooo, niii-nooo*. Colegul meu

Răspopa încerca să mă înveţe astă vară cuvinte în ţigăneşte. Am râs toată ziua, imitându-l: *Îţi dau una de vine Salvarea (să te ia)…* Am reţinut numai sfârşitul traducerii sale „ando ni-no-ni-no”.

Zgomotul, mizeria din jurul tău, ziua care tocmai a trecut… totul te lasă rece. Ai devenit imun. E primul semn că vei supravieţui şi zilei următoare.

Iar nu pot să adorm. Confecţionez tot felul de scenarii catastrofale (de exemplu, cum ar fi ca mâine dimineaţă, în metrou, să ne ameninţe un domn că are o bombă în servietă, cum s-ar speria toţi, şi eu aş sări şi i-aş înfige un pix în gât şi-aş fi trei zile pe prima pagină a ziarelor şi m-ar invita la OTV şi eu m-aş duce doar să le spun că sunt nişte speculanţi mincinoşi, în frunte cu Lazarovici ăla s-au cum l-o chema, şi ei ar începe atunci să inventeze ceva despre o legătură de-a mea cu individul cu bomba, precis eram complicea lui, ne cunoscusem în tinereţe, mda, fusesem chiar amanţi). Sau mă bântuie cele mai penibile momente din viaţa mea de profesor. Şi am un inventar destul de bogat. Poftim ş-un clasament chiar:

4. (o iau în ordine inversă) Când am dat examenul de titularizare şi erau 9 posturi şi 585 de candidaţi. M-a repartizat calculatorul pe un post de suplinitor la un grup şcolar, undeva pe lângă Mall Vitan (à propos, suplinitor e foarte prost conotat de către titulari, mai ales de cei trecuţi de 60 de ani, vezi Doamne, suplinitorii sunt nepregătiţi, îmi spunea o doamnă care dicta copiilor după nişte foi îngălbenite). Am aflat atunci ce înseamnă cu adevărat SAM. Prima oră, la o clasă de-a X-a. Primiseră manualele. Îmi iau o figură intransigentă, le expun regulile mele, *la trei teme nefăcute, nota 3, lectura e sfântă, bla bla cine nu respectă aceste reguli o să-şi petreacă vara citind.* În timpul expunerii cu patos, aud din fundul clasei:

— Mucles, fă!

Şi aşa s-a încheiat cariera mea de profesor suplinitor la Grupul Şcolar de Montaj şi nuştiumaice.

3. Momentul Nasir. Nasir a fost elevul meu de origine pakistaneză. Tatăl lui venise aici să facă facultatea de construcţii şi s-a îndrăgostit de o studentă pe care a lăsat-o însărcinată. Partea bună e că nu-şi ia calabalâcul şi n-o lasă cu ochii-n soare pe Marişica şi aşa se naşte Nasir care creşte armonios într-o familie mixtă. Până pe la 18 ani, când se mută în liceu la noi. Pe care nu-l prea frecventează. De la orele

mele a lipsit tot semestrul. Sau aproape. Mai venise o dată, pe la sfârşitul lui septembrie, dar după zece minute a cerut voie la toaletă şi nu s-a mai întors. Întâlnirea adevărată s-a produs totuşi într-o preafrumoasă dimineaţă de noiembrie, când împărţeam testele pe care le pregătisem o seară-ntreagă. Voiam doar să verific dacă au citit romanele şi le alesesem nişte fragmente pe sprânceană din *Ion*, *Enigma Otiliei* şi *Moromeţii.* Trebuiau să recunoască opera şi să introducă fragmentul în context. Mare brânză! Evident, scosesem orice nume din pasaj.

Aşadar, făceam eu poliţie printre bănci, când uşa se deschide şi intră un băiat bruneţel, destul de sfrijit, cu cearcăne vineţii. Se aşază în ultima bancă, ignorându-mă total. Ţin să fac pe spirituala când îşi face apariţia:

— Sunt Nasir Cutărică (are un nume imposibil de pronunţat). Nu-i aici XII B?

— Bravos! Uite, pentru că ai decis să nu-ţi mai continui vacanţa, am un cadou pentru tine. Un test!

S-a uitat la el câteva secunde apoi, iritat, a zis că nu ştia nimic de vreun extemporal. Mă calmez şi îi spun că aş vrea să iau legătura cu unul dintre părinţi. Cu o voce ironică îmi răspunde:

— Cu mama o să fie mai greu, dacă încercaţi să intraţi on-line cu Dumnezeu poate o să reuşiţi şi o să vă facă legătura cu ea.

Toţi elevii au râs.

2. Tot cu Nasir. Mai exact cu tatăl lui, care apare în aceeaşi dimineaţă şi-mi face un adevărat circ (subminând-mi autoritatea!). De la ce-a pornit? Tatăl lui Nasir, pe lângă firma de construcţii, şi-a făcut şi o firmă de taximetrie. Îi place, din când în când, să facă pe taximetristul, ca să-şi verifice angajaţii. Aşa că la 7 dimineaţa ia o comandă în faţă la Bamboo. Tinerii, care par să aibă în jur de 17-18 ani, îi cer să-i ducă chiar în liceul în care învaţă şi fiul lui, sugerându-i să se grăbească pentru că trebuie să ajungă la un test. Se pregăteşte să intre în vorbă cu ei, dar ceva în discuţia lor îi atrage atenţia: „Numai chef de test la română n-am eu acum. Mamă, cât am mai băut aseară. Băi, da tu l-ai văzut pe arăboiul de Nasir? A băut toată noaptea whisky combinat cu Red Bull. Nu ştiu cum a mai putut să danseze şi s-o pipăie pe Ana de la XII G. Cred că nu mai are nici un pic de energie acum. Şi pe la 2, dacă a văzut că nu iese nimic cu Ana, a luat o dansatoare foarte dotată şi s-a

retras cu ea într-un separeu. Cred că i-a făcut aia un program de zile mari. Mă, da de unde are el bani? O fi ajuns la şcoală?”. Omul e şocat, frânează brusc şi intră pe o străduţă lăturalnică, blocând uşile. Îi interoghează pe cei doi, care se dau mari şi tari: „Ce faci tu, mă? Ştii cum se numeşte asta? Sechestrare! Bă, arăboiule, vrei să mori în chinuri? Ştii tu cine e tata?”. Îi lasă în pace şi-l sună pe Nasir. Nu-i răspunde. Vine la liceu, după ce trece de portarul care dă dovadă de exces de zel (îi cere buletinul, îi spune să aştepte), e deja nervos când ajunge în faţa cancelariei şi o caută pe diriginta clasei a XII-a B. Adică pe mine. N-apucă să-mi zică nici bună ziua, îl iau tare, că am avut azi un episod tare neplăcut cu el. „Nu m-aţi contactat niciodată şi a acumulat peste o sută de absenţe. Mai ales că se află în pragul unui examen”. „Dar dumneavoastră, în calitate de dirigintă, nu trebuia să mă contactaţi şi să-mi spuneţi situaţia copilului, să iau măsuri?”. Sunt din ce în ce mai nervoasă: „Cum să iau legătura cu dumneavoastră, dacă atunci când l-aţi transferat nu aţi lăsat decât un număr de fix dintr-un apartament în care nu mai locuiţi? Iar el a venit de două ori la şcoală şi niciodată nu mi-a lăsat nici o dată despre el?! Ba că vă mutaţi, ba că nu aveţi fix, ba că nu ştie mobilul”. Se uită la catalog, dă din cap a îndârjire: „O să iau măsuri”. Am mai schimbat câteva politeţuri despre copiii din ziua de azi, ne-am luat la revedere, cu promisiunea că ne vom uni forţele ca să facem om din Nasir. La nici doi metri distanţă, probabil crezuse că am intrat în cancelarie, îl aud foarte clar: „Cum să impună asta autoritate, la un metru cincizeci?!”. M-am auzit apoi pe mine, din uşa cancelariei „Nu centimetrii contează!”. Fir-ar să fie, m-a auzit toată lumea! Doamne, nu reușesc deloc să mă controlez!

1. Și recunosc, pentru cel mai penibil moment tre’ să-mi mulţumesc numai mie: citeam „Testament” de Arghezi. Pe bucăţi, ca să-l descifrăm treptat. Și mândră că toţi au priceput semnificaţia „cărţii” = creaţie, reiau pe nerăsuflate definirea argheziană. „Slova de foc și slova făurită / Împerecheate-n carte se mărită”. *Cartea reprezintă, așadar, în egală măsură, efort și inspiraţie, slovă făurită și slovă de FLOC!* În loc de „foc” reușisem să pronunţ altceva. Îmi venea să mooooooooooooooooooooooooooooor! Am început să râd. S-au distrat toată ziua pe chestia asta.

E târziu. Tot n-am adormit. Îmi vin în minte imagini din

copilărie.

Aveam atâtea feluri prin care puteam să încep a vă povesti viaţa mea. Aş vrea să vă spun totul despre mine. Existenţa mea a început la ţară. Nu pot sări peste ea. Vreau să fiu copil.

Aş vrea şi eu să am computer. Am văzut la televizor că toţi copiii de la oraş au. Asta e, nu am, aşa că nu-mi rămâne decât să mă duc în spatele curţii. E locul meu preferat. Şi nu numai al meu. Pentru că am un frate handicapat care mă urmăreşte peste tot. Bine, nu e handicapat, dar așa îi zic eu pentru că nu pot să fac nimic singură din cauza lui. Vorba lu' mamaia, dacă-mi bag eu un deget undeva, hop şi el… Aici stăm ore în şir. Este paradisul şi infernul meu. Ştiu semnificaţia acestor două cuvinte. Aici mi-am dat seama pentru prima oară, pe la opt ani (adică acum 4 ani), că oamenii mor, asta după ce am făcut un cimitir al răţuştelor şi al puilor de găină. Atunci am avut revelaţia: dacă puişorii mei au un Dumnezeu şi un cimitir al lor, înseamnă că şi oamenii au. După momentul acesta al revelaţiei, am dezgropat toate animăluţele, care erau în diferite stări de putrefacţie. Aici m-a ajutat și Cristi. Rățușca mea preferată care murise pentru că o pusesem să înoate în butoiul cu apă de ploaie, asta pentru că mama strânge apă de ploaie să spele cu ea, pentru că detergentul *Perlan* nu e bun deloc și oricum nu se găsește; într-o zi nu-i mai rămăsese detergent decât să umple un pahar. L-a așezat pe raftul din bucătăria de vară, gândindu-se cu groază că va spăla numai cu apă de ploaie și săpun de casă. Nu s-a ales nici măcar cu paharul ăla pentru că tata, cum era într-o seară tămâiat – așa zice mama când tata a băut un pic mai mult, cu veterinarul care tocmai castrase purceii, a încurcat borcanele. Strânseseră toate coițele de purcel într-o oală cu oțet și s-au gândit să le prăjească. Dar mai întâi trebuiau sărate bine!. Așa, și rățușca mea care a înotat în butoiul de apă de ploaie pe o zi friguroasă devenise o bucată de piele cheală și uscată. Nu mai avea puful ei de aur mirositor a ou. Toate fiinţele sunt muritoare. Adică şi eu. Nu le-am mai îngropat la loc. Cu dinții strânși de furie, le-am împrăștiat cu un cocean, le-am rupt oasele fragile și le-am lăsat să se dezintegreze la soare, deşi aveam senzaţia că fac un lucru rău. Cristi nu are cum să înțeleagă, e prea mic. Oricum, el le-a îngropat la loc.

Acum mi-am mutat, pardon, ne-am mutat teritoriul în alt loc. Este vorba de fapt de o pajişte, de un teren împrejmuit de pruni şi salcâmi pe care tata a pus trifoi. Locul meu preferat e chiar în mijloc,

unde s-a format o vale. Atunci când plouă, se strânge apă. Bineînţeles că locul acela e o explozie de muşeţel primăvara. Atunci îmi place să mă întind pe iarbă şi să privesc cerul. Cristi se întinde şi el lângă mine. Ne imaginăm un imens vrej de fasole care se urcă la cer şi pe Jack căţărându-se pe el. Nu prea înţeleg ce se întâmplă cu mine, chiar nu înţeleg. De asta şi ţin jurnal.

Pierdem timpul ca să ne uităm cum se împerechează boii-popii. Cristi e de-a dreptul scârbos, le întoarce pe toate părţile cu maximă curiozitate, pentru că rămân prinşi unul de celălalt după… Vrea să le vadă… părţile *alea* şi ce fac cu ele.

Adevărul e că în acest moment sunt f.f.f. supărată pe Cristi.

Îmi place un băiat de la şcoală. Îl cheamă Marius. Marius al lui Stavarache. E a şasea. Într-o seară, când mă duceam la toaletă, m-a oprit chiar înainte să intru. El avusese sport. Şi m-a prins de mână şi mi-a cerut prietenia. Şi s-a aplecat spre mine, dar eu m-am speriat ca proasta şi am mai simţit doar cum obrazul lui transpirat îmi atinge obrazul. Faza e că iubitul meu frate a aflat de la Genu, prietenul lui Marius, de toată povestea. Şi a îndrăznit să mă ameninţe că îi spune lu' tata. Nesimţitul, nu mai vede el ceva vreodată de la mine, după ce s-a ţinut atâta după mine şi după ce l-am tolerat, că se ţine după mine ca un căţeluş.

Am aşteptat tot anul vacanţa de vară şi acum îmi pare rău c-o să vină, pentru că n-o să-l mai văd pe Marius.

În august ne ducem la mamaia şi tataie. Culegem prunele pentru compoturi, gem, dar mai ales pentru ţuică, ea e baza, toţi umblă ameţiţi, mai ales mamaia *Ia să mai gust niţică. O fi prea dulce, Zamfiro? Nu ştiu, ia dă să gust. Nu, chiar mai tre'ia să punem niţel zahăr…* Noi punem gura direct pe ţeava subţire de aramă. Picături dulci care curg cam greu la început, însoţite de un abur călduţ şi plăcut mirositor pe care îl tragem în piept.

Pe la sfârşitul verii facem şi săpunul. În tuciuri strălucitoare pe interior şi cu un strat gros de funingine pe fund. Baba Petra o ajută de fiecare dată pe mamaia. Tot freacă şi descântă ceva cu „*Ciorâlă borâlă, / Vine de la gârlă / Cu dinţii rânjiţi / Cu ochii beliţi / Cu gura căscată”…* Dacă eram prin preajmă începea să şoptească, nu voia să auzim noi ce tot îndrugă acolo. „*Cu gura căscată / Cu pula sculată / Băgă pula / Plezni tuga*”.

Oricum, nu-mi place. Toată curtea se umple cu un miros

insuportabil. Şi parcă vântul mă urmăreşte ca să aducă mirosul împuţit spre mine.

Merg la gârlă să prind raci. Arunc un pumn de tărâţe şi se strâng repede. Ridic alăul şi găsesc vreo cincisprezece dintr-un foc. Se mai agăţă cu cleştii de plasă şi-atunci trebuie să-i lovesc cu ceva să se desprindă. Îi spăl de stratul mâlos de pe crustă într-o găleată. Se agită, dar nu foarte tare. Coada li se termină în cinci solzi. Îl smulg pe cel din mijloc şi cu el scot o chestie lungă, gelatinoasă. Măduva. Aştept nerăbdătoare într-un gang al casei să se termine cu săpunul împuţit. Jarul rămas e al meu. Vin cu găleata de raci. Îi pun, pe rând între doi buşteni. Nu pot să pun mai mulţi. Se zbat şi sunt greu de supravegheat. Se înroşesc. De furie, clar. Îşi ridică ameninţător cleştii şi încearcă să-mi prindă băţul cu care îi ţintuiesc în jar. Îmi pare rău pentru ei, nici mie nu mi-ar plăcea să mă frigă cineva. Săracii, cât trebuie să sufere! Dar au o carne foarte dulce, pe care o găsesc după ce îi despoi de crusta roşiatică. Albă şi dulce, în cleşti şi mai ales în coadă. Cruţ pe unul dintre ei. Spun *Tatăl nostru* cu ochii închişi şi ating la sfârşit pe unul dintre ei, tot fără să deschid ochii. Îl las în găleată, până ce termin să-i prepar pe toţi. Cât se răcesc, îl iau pe ales de mijloc şi-l las la un metru de apă. Stă neclintit câteva secunde, apoi o ia cu spatele către apă. Mă întorc la fumul care inundase toată curtea şi la racii mei cuminţi şi înroşiţi.

Azi mă gândeam ce aş alege: să fiu invizibilă sau să trăiesc veşnic. Eu nu m-aş plictisi dacă ar fi să trăiesc veşnic. Moaaaaa, câte cărţi aş citi… aş avea tot timpul din lume. Aş vizita tot felul de locuri, aş vedea cum se schimbă lumea. Bine, problema e cu mama şi cu tata, cu Dani, cu Cristi. Ba nu, aş vrea ca el să moară şi eu să trăiesc. Ce crede nesimţitul, că o să uit cum a zis că mă pârăşte lu' tata?

Aşa că până la urmă aş alege să fiu invizibilă. Asta chiar ar fi mişto. Să intru peste tot unde n-am voie. Sau să mă transform. Să mă dau de trei ori peste cap şi să devin o muscă. Aş intra în cancelarie să vad ce zic profesorii despre mine. Până la urmă, cred că varianta cea mai bună e tot să fii invizibil, ca dacă eşti muscă există nişte riscuri. Nu toţi suportă muştele. De fapt, cred că nimeni nu suportă muştele şi te trezeşti afiş cu pliciul.

Vreau să mă fac scriitoare când o să fiu mare.

Mitu

Era vecinul nostru la ţară. Din primăvară până toamna târziu veghea din şanţ câţiva pui de curcă.

— Nu mânca, nene, are vierme! Îi arătam noi viermele care scotea cercetător capul din măr, dându-ne coate să devenim atenţi la ce-o să spună.

— Lasă-l, mă, acolo, ce, nu e tot carne?!

Stătea sprijinit într-un băţ noduros şi ne privea cu ochi mari, albastru-spălăcit. Privirea îi devenea alburie, ne fixa până când noi ne opream din joacă şi el tot continua să se uite prin noi la ceva ce se întâmpla cu mulţi ani înainte. Ştiam că acum putem să-l întrebăm. Dacă îl întrebam înainte de vreme sau ne apropiam de şanţul lui începea să ne arate băţul, într-o ploaie de salivă: „Mânca-v-ar boala!". Era expresia lui preferată. Acum ştiam că venise momentul:

— Şi cum era, nea Mite, în război? Da' în lagăr?

Când se îmbăta începea să plângă. Ştiam că îşi aducea aminte de fratele lui. „Am băut apă cu sânge". Ne povestise şi nouă. Era iulie, rămăseseră fără apă, fără mâncare. „N-am mai putut răbda de sete şi am băut apă din râu. Apa curgea la vale şi mai sus erau oameni de-ai noştri omorâţi de gloanţe sau de schije".

Când bea îşi aducea mereu aminte de episodul ăsta. Începea să plângă şi nepoată-sa nu-l putea suporta. Îl drăcuia şi-l bălăcărea de se-auzea de la noi din curte, la două case distanţă. Se trezea ca dintr-o transă şi îşi fixa un punct invizibil. „În loc să mă respectaţi, băi tată…".

Fratele său murise lângă el pe front şi multă lume zicea că s-a întors un pic nebun. Ion, mai mic cu doi ani, nu împlinise 18 ani şi se înrolase voluntar, atras de cele trei pogoane de pământ pe care le-ar fi primit. Se iubea cu o fată, Maria. Ar fi vrut s-o ia de nevastă. Ion, mai plăpând, murise în lagăr.

Senzaţia de frig nu-l părăsea niciodată pe Mite. Că era vară, că era iarnă, purta tot timpul o căciulă brumărie de miel.

Acelaşi vis, de zeci de ani.

Picăturile de ploaie i se prelingeau pe frunte până pe gene, apoi pe buzele crăpate de soare sau de spaima care se insinua în dinţi şi începeau să clănţăne de un frig imaginar ca şi cum corpul i-ar fi fost îngheţat pe o căldură de 40 de grade. Era spaima că din miile de gloanţe ce vâjâiau în jurul lor, unul era destinat lui. Da, destinat lui.

A fost singura dată când plouase în vara aia. Şi tocmai în noaptea aceea. Nu li se mai auzeau dinţii spărgând pesmeţii. Toţi lăsaseră

raniţele desfăcute să plouă peste pesmeţi, să-i înmoaie.

Stăteau toţi în tranşee ca nişte şobolani pe care apa avea sa-i înece. Uzi leoarcă, fiecare cufundat în tăcerea lui. Ar fi vrut să-i audă vorbind, nu mai suporta tortura ritmică a picăturilor de ploaie care cădeau pe cozoroc, pe haine, clipoceala din tranşee. Picăturile făceau cercuri concentrice care se propagau până se pierdeau.

Toţi erau prea obosiţi. Nici chiar Ghiţă, moldoveanul din Bacău, nu mai spunea bancuri scârboase. Se uita fix într-un punct din marginea tranşeei. „Poate a văzut-o pe Didina. Nu te mai gândi la muierea ta, bă Mite", „Bă ce-aş mai trânti-o pe Didina mea prin tranşeele astea", răspunse el provocator. Nu-i stătea în fire.

Şi-atunci când se gândea la Didina lui, se auzi bubuitura. Toţi crezuseră că au fost atacaţi. Numai eu am văzut. Căzuse pe mine. Îşi proptise arma în piept, trăsese piedica… Numai eu am văzut. Ioane, Ioane, ce le spun eu l'alde mama?

Începu să plângă încetişor.

Când s-a întors din război, singur, şchiop, găseşte o Didină blândă, iubitoare și înţelegătoare. Se întorsese betegit nu numai la mers. Devenise impotent. Obiectul muncii se retrăsese definitiv din lot. La vreo două luni, burta Didinei începu să crească destul de considerabil. Copilul care se născu, o fată, fu iubită ca propriul copil. După vreo patruzeci de ani, chiar în anul morţii sale, Didina îl bălăcăreşte pe Mite de aude toată uliţa de neajunsul lui din tinereţe. Numai fata o întrebă pe bătrâna aflată pe patul de moarte:

— Mamă, ai fost cuminte?

— Eh! Dacă eram cuminte nu mai te făceam pe tine, hi, hi..! răspunse baba înveselită, dezvelindu-şi gingiile.

Şi a rămas Mite singur cuc. Aşa l-am cunoscut noi (de fapt, noi, copiii, eram foarte răi şi râdeam de infirmitatea lui. Şi când ne gonea cu băţul îi risipeam puii pe care-i păzea.)

Am început să scriu noaptea.

De aceea e poate un vis, nu o poveste. O reconstituire. Am mai degrabă talent de colecţionar: strâng fişe, mă aşez liniştită la calculator și scot din sertar, cu meticulozitate, fişele.

Amintirile mele sunt foarte vii. Nu-mi vine nici acum să cred că fiinţa aceasta din faţa oglinzii e copilul atât de vioi care, imediat ce ajungea acasă, îşi arunca ghiozdanul şi se ducea să prindă mormoloci cu mâna, cu nămolul până la genunchi.

Am fost un copil foarte curios. Destul de blând. Nu-mi plăcea să omor insecte sau să le torturez. Sora mea mai mică aveau un obicei tare ciudat: aduna omizi într-o pungă de plastic de doi lei, apoi le întindea frumos pe cimentul din faţa casei şi începea să le strivească progresiv cu un şurub furat de la tata din garaj, pe care-l rotea de-a lungul trupului păros. Nu-mi plăcea să privesc cum erau chinuite. Niciodată nu participam. O dată, verii mei n-au vorbit cu mine două săptămâni pentru că nu i-am ajutat să prindă o broască. Auziseră ei că dacă înfigi un băţ în fundul unei broaşte, nu se mai poate scufunda.

Totuşi, n-am fost un copil sadic. De aceea nu înţeleg cum am devenit un adultul de azi. Provoc suferinţă. Îmi provoc suferinţă.

24 decembrie 1978

Povestea mea începe într-o căruţă, pe un covor de iută, căci ăsta e locul în care am scos capul în lume prima oară. Pe mama au apucat-o durerile facerii chiar în seara de Ajun. Locuia cu părinţii bărbatului într-un sat din Teleorman. Îşi făcuseră casă într-un alt sat, aproape de ei, la vreo patru kilometri, dar tatăl meu nu se putea despărţi de ei. Aşa, şi cum spuneam, pe 24 decembrie 1978, mama a stat afară în frig, tot spălând maţe puturoase de porc.

Seara a durut-o mijlocul ceva mai tare, dar s-a gândit ca era de la statul în picioare pe un ger care-ţi îngheţa mucii în nas. Când, pe la 5 dimineaţa, a simţit între buricele degetelor o gelatină sângerie, a zis că i-a venit sorocul. L-a trezit pe George, tatăl meu, care dormea sforăind. Câteva coate, însoţite de un *George, George, scoal' mă* – şoptite, pentru că socrii dormeau în patul de alături, ca să facă economie şi să nu încălzească două camere – l-au trezit pe tata.

Ninsese mult în ultima vreme şi maşina o lăsaseră în garajul casei noi, pentru că acolo aveau şosea asfaltată. Aşadar, tata înhămă iapa la căruţă şi o urcă pe mama între două contracţii, întinzând-o pe covorul de iută pe care-l spălaseră din toamnă ca să fie curat de sărbători. *George, eu nu mai pot, nasc aici*, i-ar fi spus mama. *Mai stai puţin, uite, se vede casa, am ajuns, acu' te urc în maşină*, o calmă el.

Numai că, ajuns în garaj, căutându-se în pantaloni, ba chiar şi în izmenele albastre, îşi dădu seama că uitase cheile de la maşină. Tot el veni cu ideea. *Rămâi aici*, zise el deshămând iapa şi încălecând-o. *Fug sa iau cheile şi mă întorc în maxim o juma' de ceas*.

Degeaba îi spuse mama, abia răsuflând, să stea, că ea naşte. Tata

nu se întoarse decât peste mai bine de un ceas, alergând cu limba scoasă de-un cot. Când intrase în bătătură, iapa l-a dus direct în grajd, mai să-l decapiteze de tocul uşii. Avea mânz de două săptămâni și n-a fost chip s-o mai ia de lângă el.

Ceea ce nu ştia e că era produsul unui avort eşuat. Mama fusese convinsă de soacra sa că nu e momentul să facă acum copii. Tot ea venise şi cu soluţia: coana Chiva ştia ea ce trebuie făcut, doar a scăpat-o și pe var-ta, nu?

— Da, dar Maria are deja patru copii, eu…

— Lasă, c-o sa mai faci alţii, cum vrei să vă descurcaţi? Eu nu pot să vă ajut, trebuie să am grija şi de copiii lu' Niculina, nu mai am cum. Mai trebuie să lucraţi şi la casă… nu poţi să-l laşi pe George să muncească numai el…

Tânăra noră insistă:

— Da, dar ai uitat de Petra? Mai ţii minte că era să moară de la soluţia de spirt şi sare?

Când a venit al treilea copil, pe la patru luni, Petra, vecina lor, şi-a dat seama că n-are cum să-i crească pe toţi. Într-o seară, învăţată de coana Chiva, a luat furtunul mai subţire pe care bărbatu-sau îl folosea la un butoiaş de ţuică şi şi-a împins în măruntaie un litru de spirt cu sare. După o zi de dureri pe care nu le putuse ţipa de frica vecinilor pe care-i bănuia că pârăsc orice miliţianului, simţi că iese copilul. Era băiat. I se păru că seamănă cu ea. Nas, gură, ochi. Ar fi vrut să-l bage la loc.

Aşa ca nora se simţea îndreptăţită să-i reamintească toate chinurile Petrei:

— Şi ştii că nu a lepădat placenta şi a ajuns la spital, de-au tăiat-o şi i-au scos totul din ea! Şi la un an i-a murit aia mică înecată de zicea că o pedepseşte Dumnezeu şi mai că n-a înnebunit?! Că ce copil se îneacă în apa adunată într-o urmă de cizmă după o ploaie de un sfert de oră?!

— Da, femeia lu Dumnezeu, da' vine asta şi te trage, că se pricepe, doar e moaşă d-atâta vreme, n-oi fi tu singura femeie care se lasă pe mâna ei, ce dracu'!

— Da, e moaşă, da' cine-o omorî p-alu' Marin? N-a învăţat-o ea să-şi bage andreaua şi fusul d-a băgat-o în mormânt?

N-a scăpat de gura soacrei. Făcu băi fierbinţi cu pelin, ba chiar o lăsă pe Chiva, adusă pe înserat de mama-soacră, s-o scormonească. Dar

copilul era bine fixat şi protejat şi nimic nu-i putu face rău, nici intervenţiile moaşei şi nici plimbarea cu căruţa pe arătură (*ca să scurteze drumul*, zicea socru-său, de fiecare dată când se întorceau de la culesul porumbului).

Când eşti mică dragostea e atunci când primeşti mărţişoare
(Tina are cea mai pufoasă şi mai mare colecţie de mărţişoare din bloc)
şi dragostea-i atunci când scrie în oracol
„ce culoare au ochii lui?" şi până la urmă el întoarce ochii în altă parte şi se împrieteneşte şi se căsătoreşte cu altcineva şi fumează apoi o ţigară şi atunci dragostea e când suferi ca proasta…
Bogdan Iancu

Dragostea e când suferi ca proasta

Stau minute în şir în faţa oglinzii. Mă apropii, mă depărtez, îmi lipesc nasul de suprafaţa rece. Îmi pipăi ridurile, le întind între două degete. Chiar sunt eu asta? Mă întreabă mirată figura din oglindă. Chipul mi se pare străin. Mă simt străină în propriul corp. Un înveliş ciudat. Decizi că nu te reprezintă. Stare de prizonierat într-o carcasă de carne. Îţi priveşti mâinile, apoi le întorci – linia vieţii. Cam scurtă şi tăiată în două locuri de alte două linii perpendiculare.

Mă simt atât de comună. Ştearsă, banală, previzibilă. Da, previzibilă. „*Eşti atât de previzibilă. Am nevoie de o pauză*", îmi spusese el. Se aştepta să nu reacţionez. Aşa, aşezată cu mâinile în poală, ca femeile de la ţară când sunt bătrâne şi nu mai au nici o ocupaţie, scoase din circuit, stând la poartă aşezate pe o bancă de lemn, roasă de ploi şi timp, aşteptând parcă ceva. Nici eu nu mă aşteptam să reacţionez. *„Nu te mai iubesc*". A decis să mai continuăm, să mai agonizăm. Eram de patru ani împreună, ne iubeam. Ne iubisem. Dar nici unul dintre noi nu ştia de ce, cum ajunseserăm în punctul acela mort. Era inutil. „*Corpul tău nu mai îmi spune nimic*". Intuiam asta dinainte să-l aud. Şi toată fiinţa ta se sparge în mii de cioburi. Pentru că ai orgoliul de a fi totul pentru el.

Se depărta de mine după ce făceam dragoste. Orgasmul, un sunet scurt, câteva secunde de nemişcare. Apoi se desprindea. Fără brutalitate. Fără să realizeze că mă răneşte tăcerea lui. Sau că aş vrea

să-l mai simt încă două minute în mine, într-o dependenţă care să nu fie doar sexuală. Tânjeam după o tandreţe nesfârşită şi-n acelaşi timp nici nu știu după ce tânjeam.

— Te duci tu prima să te speli? Se scarpină absent pe piept când mă întreabă.

Nici de data asta nu şi-a dat seama şi eu sunt incapabilă să-i spun ceva sau poate doar am obosit și oricum sfârșitul era previzibil.

Cristi

Nu v-am spus nimic de fratele meu. Până acum câteva zile (sau chiar luni, sunt o larvă, nu mă mai interesează noţiunea de timp) am avut şi un frate. Fratele meu mai mic. A murit într-un accident de maşină.

Fericirea celor din jur mi se pare insuportabilă. Râsul lor, mersul lejer sau mai grăbit, nu contează, mi se pare impudic. Îi urăsc pe cei de pe stradă când îi văd fericiţi. Şi ce dacă nu sunt fericiţi, mie mi se pare că nici o umbră nu le întunecă figura. Îi urăsc pentru că nu participă la suferinţa mea. Că nu se întreabă ca mine: cum va continua viaţa fără…?

Sunt ca un robot. Inerţia se propagă în corpul meu amorţit de şoc. Mă deplasez mecanic. Acum realizez că şi înainte eram un robot setat pe programul trezit, şcoală, masă, şcoală, cină, somn. Ca un Sisif care a renunţat demult să își mai pună întrebări sau să se răzvrătească. Cotidianul robotic s-a fisurat în după amiaza în care vocea isterică a surorii mele îmi ţipă în telefon, printre lacrimi: „Cristi a avut un accident de maşină şi a murit”. Iniţial nu înţelegi. Îţi ia câteva secunde să te dezmeticeşti şi atunci te cuprinde şi pe tine isteria între cei patru pereţi ai apartamentului tău. Îi strigi numele. Îţi spui că este o greşeală, aştepţi confirmarea. Verbul acesta nu-ţi este familiar. Cum să moară? Deşi îl auzi în fiecare zi la ştiri, unde vezi trupuri sfârtecate expuse ca într-un muzeu al disecţiilor nereușite. Deşi, din când în când, câte un cunoscut îţi spune că i-au murit bunicii sau, mai grav, părinţii. Murmuri un timid „condoleanţe” şi mergi mai departe. Dar nu când ţi se întâmplă ţie.

Încerc să trec de faza lui „dacă”. Dacă în ziua aceea nu s-ar fi oprit să pună benzină, nenorocitul ăla nu l-ar fi prins din urmă și nu l-ar fi depășit, dacă n-ar fi plecat, dacă ceasul n-ar fi sunat să-l trezească în dimineaţa aia… dacă ar fi virat efectiv în câmp și dacă nu s-ar fi lovit de cretinul ăla care nu s-a asigurat când a schimbat banda. Dacă ar fi

avut centura…

Acum încerc să-mi amintesc tot ce-am vorbit ultima oară cu el. Fiecărui cuvânt sau gest îi atribui acum o valenţă. Am locuit împreună în timpul facultăţii, toţi trei. Îmi pare rău pentru toate certurile prosteşti, infantile. Iartă-mă, Cristi, te rog, iartă-mă.

Şi plâng şi-aş vrea să plâng şi mai tare, să-mi sfâșii hainele de pe mine şi să umblu pierdută ca Iov, cerând socoteală lui Dumnezeu. De fapt, Iov nu cere socoteală, el acceptă totul fără crâcnire. Caut cu febrilitate *Biblia*, ştiu sigur că am pus-o într-un sertar. E un pasaj acolo, dacă-aş avea suficientă credinţă aş putea să mut şi munţii din loc şi cu siguranţă l-aş putea aduce înapoi pe Cristi. Cu ce-a fost Lazăr mai bun ca să aibă parte de bunăvoinţă?! Şi-aş vrea să trăiesc din nou în timpurile în care minunile ar fi posibile.

Şi mi-l imaginez când aburii dimineţii se înalţă în lumina sfielnică, deschizând poarta de fier forjat a părinţilor, intrând, înalt şi blond. Doamne, nu semănăm deloc. „M-am întors, man".

Un corp plin de căldură ieri, zace acum inert.

Durerea mă sfâşie, mă paralizează, pentru că nu ştiu ce se întâmplă acum cu el. Iar explicaţiile sunt o ofensă. Toată fiinţa mea se încordează când gândul reuşeşte să proiecteze imaginea unui trup care va intra treptat în descompunere.

Şi încă una din dilemele mele: au loc acolo toţi?

Nu, nu, asta mă apropie din nou de negare. Spaţiul e infinit şi infinitul ăsta îi cuprinde pe toţi, ne cuprinde pe toţi de câteva mii de ani, şi pe mine. Dar eu nu vreau să mor.

E joi. 17 noiembrie. Au trecut trei luni de când nu mai e. Joia ne uitam pe Discovery la *Crime Night*. Şi el îşi punea mâinile la ochi la reconstituirile sângeroase, nu suporta să vadă sânge, se apropia de o stare asemănătoare leşinului, ca atunci când făcuse vaccin în clasa a opta. Nu suporta să vadă nici *Dr. G, medic legist*.

Îi plăcea foarte mult sucul de roşii pe care mama îl făcea vara, la ţară. Cred că de la mama n-a supt lapte, ci suc de roşii.

Într-o iarnă m-a strigat din baie până a răguşit. Eu eram extrem de stresată pentru că a doua zi aveam de susţinut la master o lucrare despre *Istoria* lui Călinescu. Eram amorţită cu ditamai cartea pe genunchi şi de-abia ajunsesem la tuberculoşi şi mă gândeam cu groază că o să mă fac de râs. Dar Cristi nu renunţa aşa uşor:

— Gioooooo! Gioooooo!… Georgicaaaaa!

Mă enervam la culme când mă striga Georgica și știa asta. Mi se părea un diminutiv de prost gust. Nu eram lăsată să uit că mă cheamă și Georgeta. Era în cadă, acoperit cu spumă, iar pe gresie se vedeau semnele unei adevărate furtuni:

— Ia uite ce-ai făcut aici! Îţi faci iluzii dacă îţi închipui că eu să şterg lacul ăsta!

Se uita la mine inocent. Am reluat la fel de nervos:

— Ce vrei?

— Adu-mi și mie, te rooog, un pahar cu suc de roșii!

— În cadă, Cristi?!

— Da, mi-e poftă! Ce, tu nu m-ai trimis noaptea trecută să-ţi iau de la farmacie *Coldrex* şi tampoane?

— E o diferenţă! La mine era o necesitate!

Dar eram deja cu paharul în mână, plin cu un conţinut roşiatic, cremos.

Peste o oră, tot nu ieşise din baie. Mă înfiinţam lângă el:

— Tu nu mai ieși odată?

Mi-a zâmbit rușinat, ca atunci când era mic şi-l prindeam făcând vreo prostie.

— Cristiiiii! Mi-am luat o mutră scandalizată.

Se juca. Apa se răcise demult, spuma se dusese. Paharul era pe post de vaporaş, de remorcher şi de împingător. Al puţei lui. Când am intrat, tocmai reușise să o îndese în pahar. Nu eram pudici, nu ne rușinam de goliciunile noastre. Când eram mici, la ţară, mama ne spăla în aceeaşi albie. Mai târziu, în şcoala generală, am început să facem baie separaţi, dar când ne-am reunit în apartamentul liceului şi al facultăţii noastre, nu ne stingherea nuditatea celuilalt.

Într-o noapte, m-am trezit să merg la baie. L-am auzit și pe Cristi deschizând uşa celeilalte camere. M-a urmat tăcut şi adormit. M-am aşezat pe colac, iar el a făcut pipi în chiuvetă.

— O să te spun mamei!

Somnoros, îmi răspunde căscând:

— Da! Și eu să-i spun că tata m-a învăţat!

Satisfăcut, îmi urează apoi noapte bună.

Noaptea următoare am dormit din nou toţi trei. Miros de trupuri şi de sobă, ca în iernile în care ne îngrămădeam toţi unde era făcut focul. Eu la mijloc, cu Dani spate în spate (doi siamezi care nu-şi vor întâlni privirile niciodată), iar Cristi în burta mea. Se fixa în abdomenul

meu şi ne împleteam picioarele. Se încovoia ca un căţeluş în poală. Voia să-l încălzesc. Să-mi pun o mână pe mijlocul lui. Să-l iau în proprietate. Să-mi lipesc pieptul de spatele lui masiv. Mirosul sângelui meu şi un deplin sentiment de linişte. Ne înghesuiam unul în sufletul celuilalt.

Îi este frică de întuneric.

Cum e cu putinţă?!

Cum să nu mai ştii nimic din ce-ai trăit, din ce-ai iubit?!

Vreau să ştiu ce se întâmplă cu el.

El îmi făcea temele la mate și eu l-am răsplătit omorându-i pisica.

Azi, când să intru în lift, pisica moşilor s-a încolăcit în jurul picioarelor mele. Cerşea afecţiune. I-am dat un picior în burtă, aruncând-o pe scară. S-a uitat nedumerită la mine. Când eram mici, pe la 7 – 8 ani, prinsesem toţi dragul de pisici. În fiecare an făta câte o pisică pripășită pe la noi și tata păstra un pui pe care ne omoram, care să-l mângâie mai repede, care sa-i dea să mănânce etc. (bine, tata spera să fie un exemplar-mândria neamului pisicesc, să-i stârpească toţi şoarecii din pătulul de porumb, ceea ce nu se întâmpla, pentru ca noi îi răsfăţam şi le atenuam instinctele).

Cel mai mult ne-am ataşat de trei pisoi fătaţi de aceeaşi pisică şi care au scăpat de vigilenţa tatei. Eu l-am ales pe Junior, un pisoi slab şi negru ca un drac, sor-mea pe Tomi, gălbui ca ea, iar Cristi pe Malvina. Stătea ore în şir cu mâţa în poală, trecându-şi neobosit mâna pe blana ei lucioasă, în zgomotul de motor diesel răsfăţat. Vrrr, vrrr, vrrr, torcea cu ochii întredeschişi de plăcere.

Uram pisica asta! Era nespus de rea și nu înţelegeam de ce Cristi o iubeşte.

Malvina era cea mai frumoasă, asta ar fi o explicaţie. O fătase ultima. Pentru că noi ne grăbisem să ne alegem puii primele, Cristi s-a ales cu cea mai frumoasă pisică. Era neagră, dar pufoasă, într-un fel foarte feminin (nu schiloadă ca fratele Junior). Avea un guler alb, iar lăbuţele din faţă păreau trecute prin făină. Prima vară petrecută împreună a fost magnifică. Fiecare avea grijă de pisica lui cum putea mai bine. Furam mâncare din frigider, le căutam de purici, dormeam cu ele lipite de pielea noastră goală, plăcându-ne ghemotocul acela pufos cu gheare care doar tachinau epiderma, fără s-o sfâşie. Și totuşi am omorât-o pe Malvina.

Fătase patru pisoi şi nu voia să le dea să sugă.

O urmăream de la geamul din bucătărie. Le-a lipăit laptele pe care-l pusesem cu miez de pâine într-o strachină.

— Le dai degeaba, fa mamă, nu mănâncă, sunt prea mici! mi-a zis mama când am rugat-o sa nu închege tot laptele. Mai bine încerci cu zer, dar peste câteva zile.

Scârba de pisică a mâncat liniştită în timp ce pisoiaşii se târau neputincioşi pe lângă ea, împungându-i blana în căutarea ţâţei. Şi apoi scârba şi-a luat tălpăşiţa.

Am ieşit din casă în speranţa că o voi prinde şi-o voi ţine cu forţa. N-am reuşit.

A doua zi doar unul mai era viu. Şi trebuia să plec la meditaţie şi sigur avea să moară şi celălalt.

— Să dea Dumnezeu să mori până diseară dacă nu-i dai să sugă! Fir-ai a dracu' cu cin' te-a crescut!

Trebuia să plec în staţia de autobuz.

Drumul până la Giurgiu e înfiorător. La fiecare groapă ai senzaţia că se dezintegrează, tablele pocnesc, saltă, se mişcă, lasă praful să intre pe la toate îmbinările descleiate. Şi deşi dimineaţă, era foarte cald. Geamurile nu cred că se mai deschideau de 30 de ani.

Când m-am întors, pe la 17.00, am văzut de la depărtare un punct negru pe mijlocul şoselei. Era Malvina. Părea că se tolănise să-şi facă siesta. Nimic nu arăta că ar fi moartă. Doar o picătură de sânge îi cursese dintr-o nară. Am luat-o de coadă şi am tras-o în şanţ. A deschis ochii şi a dat să se ridice. M-am dus în garaj la tata să caut un ciocan şi o cazma.

M-am întors şi cu o traistă în care am băgat-o. Nu mai mişca deloc. Şi nici inima nu-i bătea. Mi s-a părut grea. Am pus traista în cârcă şi am luat-o prin spatele casei. M-am dus tocmai la salcâmi, în câmp. Soarele se făcuse roşu, aruncând umbre tulburi deasupra satului. Dinspre câmp adia un vânt răcoros, cu iz de pălămidă tăiată. Am săpat groapa. Am aruncat-o cu tot cu traistă înăuntru. Şi chiar atunci mi s-a părut că văd o zbatere. Dar am continuat să trag ţărâna până am acoperit-o cu totul. Şi apoi am bătătorit pământul cu tălpile.

Şi lucrul pe care nu credeam să-l povestesc vreodată cuiva. Am fost la morgă a doua zi după accident. Am văzut trupul lui frumos şi masiv, întins pe un pat de ciment care avea la extremităţi un şanţ în care se prelingea apa şi apoi sângele. Miros dulce şi greţos de abator. Fusese cusut, calota craniană aşezată la loc, puzzle refăcut. Şi-atunci

când m-am apropiat cu hainele noi, ca să-l îmbrac, am văzut. Am văzut. E singurul fişier pe care l-aş şterge din memoria mea. Într-o găleată erau aruncate intestinele (când vorbim de animale le spunem maţe, dar acum termenul mă face să-mi smulg carnea de pe mine!) şi creierul, gelatinos. Atât am zărit eu. În grămada sângerie probabil că se aflau şi ficatul şi splina şi ultimul Big Mac înghiţit cu o oră înainte să moară. Medicul, un tip cu un şorţ verde de cauciuc, arătând ca un măcelar jenat de îndeletnicirea lui, şi-a dat seama că am văzut şi poate se blestema în gând că a uitat găleata acolo.

Nu mai pot continua. Mi se face rău. Asta nu e totul.

Corpul tău nu-mi mai spune nimic

— Uneori am senzaţia că regreţi că n-am murit eu în locul lui. Eşti desprinsă de realitate. Trebuie să accepţi că nu mai e. Nimeni n-o să-l mai aducă înapoi.

A tăcut pentru câteva secunde. Nu-l recunoşteam, nu-i recunoşteam privirea şi mă simţeam incapabilă să-i explic că nu-mi înţelege durerea. De fapt, mă simţeam atât de brutalizată de fiecare cuvânt pe care-l spunea, încât gura mi se încleşta, îmi pierdeam uzul vorbirii.

— Eu vreau să trăiesc, continuă şi mai hotărât. Simt că n-am trăit până acum. Moartea lui m-a trezit şi pe mine. Şi nu mai suport smiorcăiala asta, termină odată. Am nevoie de o femeie puternică.

N-am înţeles imediat.

Nu mă mai vrea. Orgoliul nu mi se diluase. „E decizia ta”, i-am spus.

După câteva zile de frământări n-am mai rezistat („frământări” e de fapt o formulă eufemistică pentru un soi de nebunie care mă cuprinsese. Plângeam deznădăjduită, urlam furioasă, îl blestemam cu certitudinea ca merită toate chinurile pământului. Astea în ordine, totul fiind precedat de un soi de transă în care mă băgau secvenţele minunate ale relaţiei noastre, prima oară când ne-am sărutat, prima oară când am făcut dragoste, momentul în care văzându-mi sângele pe bucata mototolită de cearşaf mi-a jurat ca mă va proteja toată viaţa, ahhhhhhhh! Bogdane, Bogdane! Nemernicul, minunatul, iubitul meu!

M-am dus la el. Nu era acasă. M-am postat pe scări, în faţa apartamentului său. L-am aşteptat până la 12.45, când smerită, cu mintea golită, când furioasă şi geloasă, imaginându-mi că se înconjoară

de o lume din care eu nu mai fac parte.

Am auzit scara de la intrare şi i-am recunoscut vocea. Vorbea la mobil.

— Ce cauţi aici?

Vocea îi era rece, tăioasă şi mă privea ca pe o străină. Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama că l-am pierdut pentru totdeauna. Dar nu puteam să cedez atât de repede. Trebuia să mă umilesc. L-am urmat ca un câine bătut care-şi urmează pleoştit stăpânul, cu ochi umezi, neîndrăznind să latre sau să ridice capul.

— N-ai înţeles nimic?

— Te rog, mai dă-mi o şansă. Îţi promit că vom avea o viaţă nouă. Îţi voi dovedi că sunt puternică. Dar am nevoie de tine. Nu mă lăsa acum.

— De ce te umileşti? Vrei să mă dezguşti? Nu mai simt nimic pentru tine. Vrei ca sentimentul ăsta să se schimbe în dezgust? Nu înţelegi că tot ce a fost între noi s-a epuizat. N-a trebuit decât să întind mâna ca să te am, timp de patru ani. S-a schimbat definitiv situaţia noastră. Nu mai simt nimic pentru tine. Dacă nu accepţi îmi vei face scârbă.

Îl ascultam, dar nu ştiam cum să-i explic că pentru mine era suficientă prezenţa lui. Pe prezenţa lui eu ştiam că pot să clădesc din nou. Trebuia doar să nu mă alunge.

M-am agăţat de picioarele lui. I le îmbrăţişam penibilă.

— Nu vreau să plec, eu nu plec de aici. Mi-am câştigat dreptul de a sta aici!

— Devii isterică! a spus el şi mai dispreţuitor, pe când eu nu voiam decât să mă strângă în braţe încă o dată. De ce nu o făcea? Ştiu că dacă ar sta lipit de mine şi-ar aduce aminte din nou că mă iubeşte. Dar el nu se înconjura decât de o tăcere obstinată.

De ce atunci când plângem, bărbaţii împietresc, ca Faraonul lui Moise. Poate că suferinţa noastră, transformată în lacrimi, li se pare obscenă. Sau poate e doar un blocaj pe care nu şi-l pot explica sau depăşi.

Mă chinuia şi nu înţelegeam de ce-o face. Îl bănuiam că-i place decăderea mea. Amândoi ne hrăneam din decăderea mea. El o accentua şi eu mă agăţam de ea, sperând să-l înduioşez.

— Chiar n-au însemnat nimic toţi anii ăştia?

Nu mă gândeam decât unde dispăruse omul acela care atunci

când am făcut dragoste pentru prima dată mi-a spus că mă adoră; auzeam pentru prima dată verbul ăsta şi tot pentru prima şi singura dată mi s-a părut că nu are nimic artificial sau fals, aşa cum îl percepusem până atunci. Tocmai când îmi era spus mie mi s-a părut autentic cu adevărat. Mă făcuse să mă simt ca o amantă vrednică de veneraţie.

Ştiam că devin patetică. Dar nu-mi păsa. Căutam cu disperare o ultimă coardă sensibilă de care să trag. Eram în stare să mă târăsc în genunchi, numai ca să obţin o amânare, orice, numai ghilotina să nu spintece firul fragil pe care-l simţeam în jurul nostru, legându-ne unul de celălalt. Dar mă înșelam. Nu ne mai lega nimic.

Devenisem o simplă străină, a cărei prezenţă devenea agasantă. Dar nu puteam ceda. Trebuia să existe un şiretlic ca să iau înapoi tot ce posedasem.

— Hai să ne uităm la un film, să te relaxezi. Să te gândești până mâine. Și mâine îţi promit că mă voi supune deciziei tale.

Ridică din umeri obosit. Am luat-o ca pe o acceptare. Mi-am recăpătat culoarea în obraji şi chiar eram voioasă. Credeam că am câştigat bătălia, căutai un film pe care-l mai văzusem cu un an în urmă. Stăteam îmbrăţişaţi pe canapea, era una din zilele casnice, când eu făceam o pizza şi toată casa mirosea a oregano şi a ceapă.

Mii de scenarii îmi treceau prin minte şi nu mă puteam concentra la nimic. Aşezată timid lângă el, nu îndrăzneam să-l privesc decât cu coada ochiului. Îşi freca tâmplele cu mâna dreaptă. Atunci făcu un gest incredibil: îşi lăsă capul pe umărul meu. ȘI EU NU AM FĂCUT NIMIC!!!!! Eram îngheţată, nu ştiu, de spaimă, de emoţie. Nu m-am întors, nu l-am mângâiat, nu i-am atins cu buricele degetelor puful obrazului măsliniu. Nu am făcut nimic. Am să mă urăsc toată viaţa pentru lipsa mea de reacţie. După câteva secunde se retrase în colţul lui. Ce-l împinsese la gestul ăsta de intimitate? O ultimă încercare de apropiere? Sau poate a fost reflex din obişnuinţă. Sau poate o imensă milă pentru dragostea noastră care murea.

De ce nu am reacţionat?

Atunci l-am pierdut pentru totdeauna.

Și au urmat câteva săptămâni de suferinţă cruntă. Trecusem la un alt tip de durere. Tot sentimentul dureros al pierderii. Ca un bolnav care nu se poate obişnui cu ideea membrului amputat mă trezeam să pipăi cu mintea iubirea epuizată. Nu mă puteam resemna. Rămăsese

doar un ciot de iubire, al meu, unul care se transforma într-o cangrenă de ură și obsesie deznădăjduită, aşa cum sângele se amestecă cu puroiul, se umfla gata să explodeze. Eram o rană vie.

Plâng peste tot unde apuc să rămân singură. Şi, de fapt, îmi bag picioarele, am dreptul să plâng unde vreau eu. În metrou, la piaţă, în faţa legumelor pe care n-o să i le mai pregătesc niciodată, pe stradă, în toaleta de la şcoală, puţin îmi pasă. Suuuuuuuuuuuuuuuuuuuufăăăăăăăăăăăăăăăăăr!!! Plâng până mi se umflă faţa şi gâtul mi se usucă. Îmi pipăi obrajii, îmi şterg pielea de gustul sărat şi parcă mă simt mai bine. Apoi începe altă repriză, mai puternică şi mai lungă decât ultima. Vreau să mi se facă rău (singură îmi amplific starea!), să mă cuprindă o ameţeală care să mă ducă în pragul inconştienţei.

Elena, Irina şi Magda, prietenele mele, încearcă să mă trezească:

— Fată, eşti chiar proastă!!! Proastă te-a mai făcut mă-ta!!! Avea dreptate când ţi-a zis ieri, săraca. Tu nu înţelegi că nu merită nici măcar o batistă apretată cu muci. Ţi-a făcut acum aşa, dar dacă aveaţi copii, ce făceai? Ăsta ar fi fost în stare să te lase cu burta la gură, tu-ţi dai seama? Plângi după o pulă?!

Da, plâng după ea, fusese numai a mea şi aşa credeam că va fi pentru totdeauna pentru că eram chioară.

Magda a continuat pe alt stil:

— Câteodată, noi, femeile mai cu carte, avem o predispoziţie spre deznădejde. Ni se pare nouă, că, vezi Doamne, suferind profund, suntem superioare, nouă, bărbaţilor noştri, prietenilor, lumii, în general. Ni se pare nouă că suferinţa şterge de pe noi umbra banalului. Literatura asta care cică ne-a făcut mai deştepte… ne face complice la măcinarea propriului suflet. Scapă puţin de imaginile cu el, alungă-le… Nu te mai chinui atâta…

— Las-o, mă, în pace cu filozofia şi clişeele astea din reviste. Nu asta trebuie să-i spui acum. Trebuie să tai răul din rădăcină.

Spre mine:

— Chiar nu înţelegi că ei nu gândesc ca noi. Fii şi tu mai pragmatică. Mare lucru, te-a futut şi pe tine unu acuma, trebuie să-l boceşti o viaţă-ntreagă. Next, next, aşa trebuie să gândeşti.

— Fată, eu n-am degete la mâini să-i număr pe toţi cu care mi-am tras-o şi uite că sunt fericită, am familie, à propos, trebuie să ne întoarcem repede, că la şapte jumate iese al meu din şedinţă, şi am şi o

meditaţie înainte şi să-i pregătesc masa când ajunge. Hai că te lăsăm, nu mai plânge, ce dracu', parcă eşti făcută din băşini… Lasă că vorbesc eu cu Geo să-ţi găsim un băiat bun… Şi, fata mea, nu ştiu cum îi alegi tu pe toţi… n-ai nici cea mai mică intuiţie… În anu' I îţi aduci aminte cum plângeai la fel că nu puteai să-l uiţi pe ăla care te părăsise pentru că nu ai luat bacul?!

Penibil sau josnic e că nu făceam nimic să mă vindec de el. Nu puteam respira dacă nu îmi alimentam obsesia pentru el. Între zece şi unsprezece noaptea luam un taxi şi rugam şoferul să oprească în faţa geamurilor apartamentului său de două camere de pe Şerban Vodă, de lângă Adesgo. Parcam în spatele blocului, lângă Parcul Carol şi îi spuneam taximetristului că trebuie să aşteptăm pe cineva. I-am dat odată un milion, ca să stăm acolo o oră şi inima bătea cu atâta putere încât mi-era teamă că o să fac infarct.

Aşteptam o tremurare a perdelelor transparente, vălul care aluneca pe lumea peste care fusesem stăpână. Voiam să văd figura care mă înlocuise. Ştiam de la prietenii comuni (care acum erau parcă numai ai lui, solidarizau cu el, nu cu mine) că era cu cineva. Se fereau să-mi spună cine e. Îi sunam să îi invit la o cafea, doar, doar aveam să aflu identitatea intrusei care îmi furase viaţa.

Îl vedeam la bucătărie, sorbind dintr-un pahar de vin în dreptul geamului sau lucrând la monitorul care răspândea o lumină albăstruie în cameră, ca atunci când eram studenţi şi-l întrebam somnoroasă cât mai stă, cât mai are până termină referatul, hai, vino mai repede în pat, mi-e frig fără tine.

Şi vreo câteva săptămâni chiar am sperat, pentru că nici o umbră monstruoasă nu apăruse la geam ca să-mi măcelărească iluziile. Până când prietenul lui cel mai bun s-a îndurat de mine şi mi-a spus că e îndrăgostit lulea de seminarista de marketing de la ASE, mai bătrână cu 15 ani decât el şi că se văd doar în weekend la ea, că e o tipă independentă, care ştie ce vrea de la viaţă…

Eram ca un leş deasupra căruia dau roată corbii. Mă împuţinam pe zi ce trecea. Până când n-a mai rămas aproape nimic din vechea iubire. Şi i-am zis atunci taximetristului să mă ducă direct acasă. Nu mai aşteptam pe nimeni.

Bine aţi venit la sfânta mănăstire!
(sau „cum toate pizdele au gena ciordelii în sânge")

Cel mai mult mă enerva că nu făceam nimic pentru a ieşi din rutina asta, că lăsam viaţa să treacă pe lângă mine, de parcă aş fi aşteptat să mă lovească damblaua, ori poate copita unui cal alb care să-mi aducă BĂRBATUL. Bărbatul care să decidă că eu sunt aleasa penisului său. Atât de comodă, de pasivă, da, cu siguranţă pasivă, ca şi cum aş fi acumulat în mine rezervoare inepuizabil alimentate din resemnarea generaţiilor întregi de strămoşi în faţa turcilor, a tătarilor, a birurilor... în faţa vieţii înseşi. Aşteptarea asta ca o plagă care te însoţeşte până la groapă. Şi m-am hotărât brusc, până nu se termină vacanţa, să schimb ceva în traiul meu monoton.

În august a început tinereţea mea vicioasă. Desfrâul. N-a durat decât o lună. Exact o lună. Am început prin a merge în cluburi. Roxana a devenit perechea mea, maestrul meu pe care-l urmam orbeşte de joi seara până duminica dimineaţa. Începusem să-l uit pe Bogdan.

Începeam marţi cu Maxx în Regie, joi cu Dumars, tot în Regie, apoi continuam cu Bonsai, la Romană. Vineri mergeam în Cuando, apoi tot în Bonsai. Sâmbăta mergeam la Bamboo. Asta până a ars. După aceea ne duceam în Cuba, o discotecă în aer liber, înţesată cu toate categoriile sociale (n-am fost niciodată atrasă de fiţoşii de mahala, de ipostazele astea de dandy degradaţi pe care-i văd prin cluburi, care vin la mall-uri să-şi etaleze cheile de la merţan, în tricouri mulate cu logo-uri de firme celebre, originale sau făcături de la băieţi, sau în cămăşi descheiate la doi nasturi cât să se vadă un piept epilat şi un lanţ de care atârnă un medalion, de obicei cruce, cât casa şi, să nu uit, ca să fii în chestie, neapărat să ai pe cap ochelarii de soare, gen police, chiar dacă afară plouă cu găleata sau e frig de crapă pietrele; dar mă gândeam că trebuie să existe chiar şi aici vreo variantă masculină a mea sau un tip cu care să mă potrivesc, intelectual, fizic şi material, de ce nu). Pierdeam două ore în faţa oglinzii, învăţasem să mă machiez. Îmi întindeam un strat sănătos de anticearcăn, apoi fond de ten, rimel, fard de obraji, fard de pleoape şi, la sfârşit, buzele. Ne schimbam de zece ori până găseam hainele potrivite. Cât mai strâmte, cu decolteuri uriaşe. Voiam să găsim echilibrul între vulgaritate şi ingenuitate. Nu mergeam la agăţat. Voiam doar să atragem atenţia. Roxana avea întotdeauna o masă rezervată în fiecare club. Făcea parte din high life-ul bucureştean (părinţii ei erau avocaţi celebri), aşa că puteam să ne destrăbălăm în voie, sau măcar să dăm aparenţa că o facem.

Totul s-a schimbat în ultima vineri din august. Muzica îmi

bubuia în urechi şi fiecare vibraţie mi se urca prin tălpi, o simţeam cuibărindu-se într-o zonă şi încercam s-o localizez, în timp ce ne mişcam amândouă aproape, foarte aproape una de cealaltă, spectacol de prost gust, dar ce mai contează… Roxana s-a lăsat agăţată de un puşti. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. A venit direct la masa noastră şi a sărutat-o pe R. Peste o oră plecam toţi trei spre o destinaţie necunoscută.

Am ajuns într-un cartier select. Străzile se succedaseră rapid. Eram într-un cartier de vile. Pielea galbenă a maşinii mă învăluia ca un trup călduros. Mai aveam puţin şi adormeam. Piatra cubică de la Aviatorilor mă ţinea între somn şi trezie. Ajunsesem. Puştiul (nici acum nu ştiu cum îl cheamă) şi-a băgat maşina (cred că era un Jaguar, căci avea pe capotă un animal ce părea să fie un jaguar, un ghepard, gata să sară…) într-un garaj subteran. Gesturi rapide. Conducea cu viteză, dar îşi cunoştea maşina. În lift au început să se sărute. Mi se părea un pic ostentativ. Nu bănuiam ce avea să urmeze. Mi-ar fi plăcut să existe o oglindă în lift, ca să mă pot preface că mă privesc, să-mi pot atenua stânjeneala. În apartament a prins-o în braţe şi a aruncat-o pe o canapea din piele. M-am dus în baie. M-am privit în oglindă. Eram un pic obosită. Mi-am închis şi ultimul nasture de la cămaşă. Când nu s-au mai auzit voci am intrat. Rox era întinsă în continuare pe canapea. Fusta crem din mătase îi era ridicată până la pulpe. O palmă de piele bronzată se vedea peste ciorapul cu bandă adezivă. Am privit-o şi până să rostească primul cuvânt am ştiut ce avea să se întâmple.

— Doar vă voi privi! Am spus cu o voce calmă care parcă nu era a mea.

— Nu eşti obligată să faci nimic. Dar i-ar plăcea mult.

M-am întins lângă ea. Una din uşi s-a deschis. Puştiul ţinea în mână un prezervativ. S-a aplecat deasupra mea ca să ajungă la gura Roxanei. Le simţeam trupurile încordate. Aş fi vrut să ajung la unul dintre fotolii, să pun o distanţă între mine şi ei. Am vrut să mă ridic şi atunci puştiul m-a prins de mână. Era prima dată când mă atingea. M-a sărutat apăsat pe gură. Am reușit să mă desprind de ei, dar nu putem pleca. Mâna îmi era imobilizată. Cu cealaltă mână s-a desfăcut la pantaloni. Ne privea pe amândouă cu ochii lui albaştri, îndrăzneţi. Mi-am dat seama că nu era prima dată când făcea asta. A rămas gol, cu pantalonii la glezne. Nu mai avea răbdare. Atunci am reușit să mă desprind. Vor zice că fac pe sfânta. Vocile lor mă chemau. Ştiam că

trebuie să stau departe. Şi tot nu-mi dau seama ce impuls m-a făcut să ocolesc canapeaua şi să ajung lângă trupurile lor înlănţuite. Întinsă pe spate, Roxana era într-un abandon total, ca un copil chinuit de febră, cu buzele strânse, cu fruntea încruntată, strălucind a transpiraţie. Am atins-o întâi pe ea. Apoi i-am sărutat gâtul pe care pulsa un iz dulce-senzual de Lolita Lempika, buzele. Mâinile lui îi dezveliseră un sân. L-am mângâiat cu teamă, de parcă atunci aş fi văzut sau atins prima oara un sân de femeie. Şi, de fapt, aşa era. Atingeam un sân care nu era al meu. Nu mai ştiam ce fac lângă cele două trupuri, bărbat şi femeie. Mâna lui mi-a atins sexul, de la început cu forţă, cu obişnuinţa omului care a mai făcut asta de zeci de ori. Atunci mi-am dat seama că nu pot continua. M-am bucurat că eşarfa care înlocuia cureaua blugilor mei nu putea fi desfăcută uşor. Ca şi cum aş fi prevăzut totul. Vai, sfânta de mine!

Am alergat în spatele draperiilor. Nu vedeam să deschid uşa balconului. Am reuşit cu gesturi precipitate să ies. Era cinci dimineaţa. Nişte vrăbii se auzeau în grădina impecabilă. Probabil avea grădinar. Flori exotice, nişte copaci cu frunze subţiri ca de palmier, toţi erau îngrijiţi. Nimic nu mi se părea românesc. Apa din piscină era lucie, fără nici o unduire. Aerul dimineţii m-a trezit ca dintr-o beţie. Am stat până am îngheţat. Venea toamna, trebuia să mă întorc la şcoală. Când am intrat în cameră, după zece minute, R. era întinsă ca atunci când ieşisem din baie. O sărutasem. Dar nu mă simţeam ruşinată. În clipa aceea am ştiut că voi rupe orice legătură cu ea. Nimic nu mai putea fi între noi aşa cum fusese.

A doua zi, de fapt tot în aceeaşi zi, pe la zece, m-am trezit. Acasă. Aveam o faţă devastată şi îmbătrânită. Rimelul mi se întinsese pe cearcănele care mă făceau să arăt jalnic. Uitasem să mă demachiez. M-am culcat la loc. Mi-am data seama după aceea că nu puteam continua în felul ăla. Viaţa cu nopţi pierdute prin cluburi, cu whisky şi red bull (beam combinaţia asta până simţeam că-mi explodează inima!) mă degradase şi-mi adăugase vreo zece ani. Într-o singură lună. Mă gândeam că m-am trezit la timp. Peste zece zile începeam şcoala. Peste o lună aveam să-l cunosc pe Fotograf.

Şi tot am mai continuat o bucată de vreme. Roxana voia să ne mai distrăm pe ultima sută de metri.

— Hai, fată, în Grecia, doar noi, două pizde [ştia că nu-mi place când devine vulgară]. Ne oprim în Giurgiu la un hotel şi mâine

dimineaţă la prima oră suntem la graniţă.

— Rox, ne trebuie bani, nu mai am.

— Ştiu! Nici eu nu mai am decât avansu', zece milioane… Ca să plec trebuie să fac rost de un medical de şapte zile.

— Şi-atunci?!

— Mă gândisem … (şi-atunci a făcut o pauză de câteva secunde în care şi-a modificat tonul vocii, devenind pisicos peste măsură, la care a asortat şi un zâmbet d-ăla de copil tâmpit care vrea să mănânce o ciocolată întreagă când ştie că n-are voie), mă gândisem că mi-ai spus că ţi-ai pus deoparte şapte mii de euro…

— Dar ăştia sunt banii ca să renovez apartamentul, nu pot să intru în ei, sunt toate meditaţiile mele pe un an de zile…

— Îţi promit că la următorul salariu ţi-i dau eu înapoi. Promit. Sor-mea are să-mi dea 500 de euro, am împrumutat-o acum trei săptămâni şi oricum nu luăm mulţi din ai tăi. Doar 20 de milioane. Ce zici?

Am zis da.

A doua zi, pe seară, intram în Giurgiu. Rox luase maşina mamei ei, un Renault Megane vechiuţ, din 98, dar era diesel şi ne convenea să băgăm motorină. Consuma şi puţin.

— Acum să vedem unde dormim.

Ştiam un hotel în centru.

— Hai să încercăm la Vlaşca.

Când să intrăm, aud că mă strigă cineva:

— Nora, tu eşti?!

O faţă mirată şi ciufulită, de-abia trezită, cu ochii umflaţi de somn. Era un coleg de clasă care făcea tot timpul mişto de mine.

— Ce faci, fată? Pronunţă pe nas cuvintele, în încercarea de-a imita fetele de la mine din clasă, care se salutau aşa când intrau în sală. Pesemne uitase că eu nu făceam parte din categoria divelor, ci a tocilarelor ţărăncuţe. Clubul nefututelor, ca să-l citez.

— Ce faci, Corbule? l-am strigat ca la catalog, uitasem prenumele. Mă bucuram să-l văd, ca atunci când te bucuri de o perioadă luminoasă din trecut. Ne-am întors din drum şi i-am făcut semn Roxanei să mă urmeze.

— Uite, ne gândeam să ne cazăm pentru o noapte, că mâine dimineaţă vrem să dăm o fugă până-n Grecia. Am făcut prezentările, c-am văzut că se uita insistent la Roxana.

— Duceţi-vă. Hai că v-aştept. Hai că nu ne-am văzut de mult, să mergem la o terasă să bem ceva. Şi dacă nu-ţi convine aici, am un prieten cu o căsoaie, nu trebuie să-i plătiţi nimic.

Nu prea ne-a convenit. Vlaşca se scumpise. Era 2 milioane camera pe noapte şi peste tot mirosul ăla de mucegai specific hotelurilor nerenovate. O peliculă de vechi, de stătut care îţi intra de pe pereţii acoperiţi cu tapet maroniu, de pe draperii direct în piele.

— Hai să încercăm dincolo. Dacă e moca… Măcar îl ştii bine pe tipu' ăsta? (Roxana, ca de obicei, se gândea să scutim nişte bani, chiar dacă ar fi fost să împărţim casa cu un criminal în serie; uneori era atât de inconştientă că mă scotea din minţi).

— Am fost colegi de clasă. Dar tot nu înţeleg de unde atâta prietenie… am spus eu cu suspiciune.

— A vrut şi el să fie drăguţ. Ce-avem de pierdut?! Dacă e ceva în neregulă ne întoarcem la hotel.

Problema era rezolvată pentru ea.

Nu ne-am mai întors. Corbu al meu era un tip de gaşcă. Se vedea că-i place viaţa. Era cam mahmur pentru că băuse cu colegii lui după ce ieşise din tură. L-am întrebat ce-a făcut după ce-a terminat liceul. Păi ce să fac, am dat şpagă, m-a ajutat unchi'mio, şi-am intrat în vamă, aici în Zona Liberă. După vreo doi ani m-am înscris la facultatea de la noi din oraş, n-avea sens să mă duc tocmai la Bucureşti. Acelaşi drac, fie că îmi plăteam acolo, fie că îmi plăteam aici examenele. Oricum, nu prea m-am ţinut de ea, de-abia anu' trecut am luat licenţa. Nu prea mai e şmecherie nici în vamă. Când am intrat se câştiga bine… Tu ce faci, cu ce te ocupi?

Şi uite-aşa ne-a prins zece noaptea, tot povestind.

— Mă, noi o să vrem să ne odihnim, că mâine de dimineaţă vrem s-o luăm din loc. Du-ne unde ziceai tu că ştii.

— Da, mă, hai că vă duc. E fostu' meu şef. Hai că vă spun eu ce-i cu el.

Am ajuns la maşina noastră.

— Aşteptaţi-mă aici, că mă duc să-mi iau şi eu maşina, e la două minute de aici. Şi într-adevăr, în două minute a apărut lângă noi într-o Dacie veche, model '94, '95, zâmbetul lui Iliescu. Mi-a văzut uimirea şi mai târziu mi-a explicat că nu poate să-şi ia o maşină tare că ar fi bătător la ochi, că l-ar lua la întrebări de unde a avut el bani să-şi cumpere, cu un salariu de opt milioane, mă-nţelegi?!

Mă rog, ne ţinem după hârbul lui, nu că maşina noastră era mai brează, şi ajungem în faţa unei vile de la intrarea în oraş. Adică bănuiam că e o vilă, pentru că totul era înconjurat de un gard de doi metri. Sună la interfon. *Bine aţi venit la sfânta mănăstire...* De când naiba era mănăstire aici? De-abia acum observ în dreapta, mă mir că nu mi-a sărit până acum în ochi, o cruce din lemn vopsit în negru, cred că avea trei metri, cu un Hristos de inox răstignit pe ea.

Poarta de fier s-a deschis şi un omuleţ într-o sutană ne-a deschis agitând o telecomandă:

— Nu ştiu de ce mama dracu' nu merge. I-am sunat azi p-ăia care au instalat-o, dar nu pot veni decât poimâine. Şi tu, bă, ţi-ai găsit să pici tocmai acum, când mâine vine preafericitu'. L-am invitat pe unu', mare sculă pe la Mitropolie, să-mi vadă mănăstirea.

Pe noi nu ne observase.

— Mă, Radule, uite de ce venisem eu, începu colegul meu. M-am întâlnit cu două colege din liceu şi n-ai putea să le primeşti şi pe ele la tine, că ştiu că ai atâtea camere libere?

— Da, mă, cum să nu, numai că mâine dimineaţă trebuie să plece că vine preafericitu', ţi-am zis. Atunci se uită înspre maşina noastră şi schiţă un salut. Îi răspunserăm şi noi printr-un zâmbet şi o înclinare a capului. Da' maşina trebuie s-o lăsaţi la poartă că p-astea mari nu pot să le deschid fără telecomandă.

Ne conformarăm. Am coborât, am făcut cunoştinţă, am schimbat amabilităţi.

— Hai, George (George-l chema, acum mi-am adus aminte!), du-le tu la doi, lângă terasa mică şi apoi coborâţi să stăm o juma de oră la piscină, să fumăm o narghilea.

Eram uimită. George se grăbi să-mi explice când am rămas singuri. Radu nu era preot de-adevăratelea. Fusese vameş ca şi el, şef de tură chiar, şi puţin timp director la Direcţia Generală a Vămilor, dar s-a lăcomit, şi-a făcut ditamai viloiu ăsta, plus casă de vacanţă la Predeal, lângă Trei Brazi, ML, CLS, că lui numai de la Mercedes i-au plăcut, vacanţe de zeci de mii de euro prin CanCun şi Bora-Bora şi uite-aşa ce trezeşte fratele meu cu fiscu' şi poliţia pe capu' lui. A făcut şi puţină puşcărie, vreo cinci luni, dar a dat pe la avocaţi, judecători, cât o fi dat şi-a scăpat. A fost băiat deştept că înainte de proces, imediat cum s-a pornit nebunia, şi-a donat casa asta bisericii şi s-a popit sau s-a călugărit, dracu ştie. În rest a pierdut tot. Da' să nu-l plângi că e băiat

deştept. Tot timpul îi dă ceva prin cap și scapă, cade numai în picioare. *Jmecher*.

Afară, lângă piscină, am descoperit-o pe gazda noastră care se făcuse comodă. Renunţase la sutană în favoarea unor pantaloni scurţi și zăcea pe un șezlong, împuţind aerul cu un trabuc. Piscina era o groapă dreptunghiulară de vreo douăzeci de metri lungime. Mi se părea cât un bazin olimpic, nici nu credeam că există așa ceva în Giurgiu. Dar asta nu-i nimic. Pe toată lăţimea era făcut un fel de altar, cu icoane imense, brodate pe margine cu zeci de beculeţe la lumina cărora zbenguiau armate de fluturi și de gâze.

— Nu sunt ţânţari, îndrăzniţi fetelor! ne îmbie vameşul convertit la preoţie.

— Da' văd că nu o duci rău, părinţele! Dă şi mie ceva, mă ţii pe uscat?! Și nu ziceai că prepari o narghilea? Mai ai tutun d'ăla de trandafiri sau mere? (acum îmi dau seama că 90% dintre vameși și preoţi au un viciu comun, băutura; dar dacă e gratis nu trebuie lăsat să se piardă, trebuie consumat. Aţi văzut voi preot slab sau vameş care să nu facă ciroză pe la 50, 60 de ani?).

— Tu eşti de-al casei, ia-ţi singur. Și dacă vrei narghilea, punem pe Luci să o prepare acuma. Dar voi, fetelor, nu serviţi nimic? spre noi, gentil.

— Nu, nu servim nimic. Am accentuat un pic mai înţepat pe *servim*, dar nu s-a prins. Am adăugat: nişte apă sau ceva suc, noi trebuie să plecăm mâine dimineaţă.

Îi făcu semn unei fete de pe marginea piscinei. Se ridică iritată. Avea un corp perfect. Picioare lungi, zvelte, fără pic de celulită, cum numai fetele de-abia intrate în adolescenţă mai au.

— N-are decât 14 ani, îmi confirmă gazda care a văzut că mă chioram la puştoaică. Să-ţi povestească de unde am luat-o. Mă întorceam odată de la Victoriei, fusesem în Dorobanţi să duc unui fost vameş un viţel, îl ştii şi tu, Grigore, că mă ajutase atunci când începuseră ăştia să mă fută la cap şi el mi-a pus pilă la judecător, aşa, şi veneam de-acolo şi am luat-o pe Ştefan Furtună. Am văzut nişte ţigănci ieşite la o poartă, spărgeau seminţe, ştii mă, moartea mea, ţigăncile, chiar şi alea nespălate (brrrr, făcu George) şi-am zis să intru în vorbă cu ele. Când opresc maşina, văd mai încolo cum alte două ţigănci o băteau p-asta mică, s-o omoare, nu altceva. Mi s-a făcut milă de ea, ştii că eu nu rezist la chestii d-astea cu violenţă, şi-am luat-o cu mine. Am

vrut s-o duc înainte pe la Municipal, că era aproape, dar n-a vrut să coboare nici moartă din maşină. Am băgat-o la mănăstire. Au dat ai ei scris pentru ea, că era fugită d-acasă. Fraierii au zis bogdaproste că le-am luat-o de pe cap. Şi-astealalte, şi făcu un semn cu capul spre alte patru fete, la fel.

Apoi, brusc, spre noi:

— Şi voi, fetelor, cu ce vă ocupaţi?

— Păi, eu sunt profesoară, şi am început cu salariu mic, meditaţii multe etc. Nu vreau să vă plictisesc.

— Nu mă plictiseşti. Sunt curios cum îi ţii tu în frâu pe hăndrălăi ca George, de exemplu. Că pe vremea mea era altfel, d-aia nu mă dau pe mine exemplu.

— Foarte uşor. Le explic care sunt regulile mele şi consecinţele nesupunerii. N-o să vă vină să credeţi, dar mai bine mă înţeleg cu unii de-a XII-a, decât cu unii de-a VI-a. Cei mari conştientizează, vine bacu… bine, mai am şi probleme…

— Iei bani?

— Cum adică să iau bani? făceam şi eu pe proasta, chiar dacă pricepusem întrebarea.

— Păi, să zicem că ai unul care n-a venit tot anul la şcoală. Şi vrea să-l treci pe la sfârşit.

— Să fie sănătos. Ne vedem la toamnă. (Era ceva în tonul meu de care eram foarte mândră).

— Eh, na! Mică şi-a dracu'!

Aveam senzaţia că mă lua peste picior. Am explicat:

— Bine, au fost şi situaţii când au venit persoane, colegi de-ai mei, că X e băiatu lu' Y, care e preşedintele băncii cutare şi că a sponsorizat şcoala, a pus termopane la laboratorul de fizică şi chimie, a adus băutura pentru banchet. Şi decât să-mi facă mizerii d-astea… A trebuit să-l trec.

— Deci nu eşti incoruptibilă.

— Dar nu mă gândesc în termenii corupţiei la asta. Nu mi s-a făcut nici o favoare. Dacă vrei, e mai degrabă un act de laşitate. Bine, i-am mai luat şi pe la meditaţii pe unii varză, dar au venit la începutul anului. Nu i-am forţat eu să vină la meditaţii. Aşa, să vină cu o lună înainte de final, cu gândul că, vezi Doamne, mă trece, ţine cont, nu mă leg la cap. E ca şi cum i-aş cere bani. Copilul ăla oricum nu învaţă nimic într-o lună.

— Gata, mă, am înţeles, te dai corectă. Şi cât mai e o meditaţie?

Speram să o fi spus sub formă de glumă. Nu-mi dădeam seama.

— În Bucureşti e între 500 şi 900 pentru două ore. Mă-ntreb cât o mai fi aici. În ’98, când făceam eu pentru bac, la franceză, era 30 de mii de lei, dar ne obliga să venim de două ori pe săptămână.

— Mă, da’ ia spune-mi, impozit plăteşti pentru aceste câştiguri?

— Arată-mi tu mie unul care plăteşte! Nimeni nu-şi declară meditaţiile (chiar eram revoltată).

— Ce mai contează! Eu era să fac puşcărie pentru asta. Hai s-o lăsăm că văd că te aprinzi. Şi amica ta e tot profesoară?

Mă întorc spre uşă, dar Rox nu mai era unde o lăsasem. Prietena mea dispăruse, la fel şi proaspăt redescoperitul meu coleg.

— Nu, ea lucrează la o firmă de publicitate. O hăndrălesc ăia toată ziua, plus weekendurile. Pentru 30 de milioane. Mai bine de mine, îmi stabilesc eu singură când vreau meditaţiile, le fac la mine acasă.

Se pregătea să spună ceva, când îşi făcu apariţia o tipă blonduţă, însărcinată vizibil. Salută scurt şi îi cuprinse gâtul cu braţele:

— Pisiiii, n-ar fi bine să mergem la culcare? Că mâine de dimineaţă trebuie să ne trezim devreme…

— Stai, Pisi, că ne culcăm imediat, mai stăteam şi eu aici, de vorbă…

M-am ridicat să mă duc să mă uit de Rox.

— Stai, unde te duci?

— Nu ştiu unde a dispărut Roxana.

— Uite-o că vine şi ridică bărbia demonstrativ spre uşile din termopan unde vedeam o Roxană foarte bine dispusă. Paharul din mâna ei sau ce naiba i-o fi spus George o făcuse să râdă cu poftă. Îi sclipeau ochii. Precis de la pahar i se trăgea.

Începeam să am senzaţia aia de nelinişte şi disconfort când nu merge conform planului. Cred că cele mai mari suferinţe ale vieţii mele au fost amplificate de faptul că ele au apărut ca o breşă într-un plan pe care mintea mea îl proiectase în cele mai mici detalii. Durerea cumplită după ce B. mă părăsise provenea în primul rând de la faptul că el deviase de la planul meu. După facultate trebuia să ne căsătorim şi să fim fericiţi, nu să se încurce cu babeta aia pe care o avea la seminarul de marketing. Chiar dacă aveam destule semne că planul scârţâie, nu renunţasem la el şi continuasem să cred că e ceva temporar în toată

şubrezenia asta. Dar Roxana nu părea să observe starea mea de spirit.

— Da, şi cum vă spuneam, mâine vine mitropolitul, aşa îi zic eu, continuă gazda noastră. Şi tocmai mâine s-a nimerit să fie zi de post. Azi m-am dus la restaurant să comand sarmale cu orez, chiftele cu cartofi şi o mie şi una de prostii d-astea. Că fetele, şi le aruncă o privire amuzată care voia să mimeze reproşul, nici una nu ştie să gătească.

— Şi până la urmă ţi-ai amenajat coteţ? îl întrebă George care se aşeză într-un şezlong, cu Roxana lângă el.

De ce dracu' nu s-a aşezat lângă mine?! Mă scoate din minţi fata asta.

— Ah, coteţele! Hai să le explic şi lor: de la Patriarhie mi s-a pus în vedere, când mi-am donat casa, că, dacă vreau să fac mănăstire de maici, trebuie să ne aprovizionăm cât mai puţin de afară şi să ne facem propria noastră gospodărie. Nu vă miroase a nimic? Aşadar, du-te părinţele Radu, cumpără găini, raţe, curci, vacă, porc. Vaca n-am ţinut-o decât trei zile. Zbiera ca dracii ăia. Porcul, o săptămână şi jumătate. Bă, puţea, ştii cum puţea? Pe căldurile alea, puaaah, simţeai că mori. Plătisem un om să vină să le dea de mâncare. Plus că vaca trebuia mulsă şi tot pe mine căzuse beleaua, ca nici una din fetele astea nu voia să se bage, parcă le-a fătat mă-sa în limuzină. Acum am rămas doar cu păsările. Scap eu şi d-astea.

Apoi, relaxat:

— Nu, frate. Eu sunt om cu ei, ei sunt oameni cu mine. Le mai fac câte-o favoare şi mă lasă-n pace.

Şi se lovi cu mâna pe frunte.

— Ah, bine că mi-am amintit. Ce zi e azi? Se întoarse spre o fată care aproape că dormea în şezlongul ei:

— Luci, tată, hai la chilie. Astă seară eşti pe cameră. Acum trebuie să apară Maidan. E băiatul preşedintelui curţii de conturi, îi explică el lui George care dădu din cap ca şi cum l-ar cunoaşte. Toţi din familia lui ăsta sunt morţi după păsărică. M-a rugat să-i trimit o fată pentru bunică-su, că nu se poate deplasa, da' ştii vorba aia, păru ca varu, pula ca paru…

Fata care până atunci stătuse într-o letargie totală (*by the way*, toate stăteau amorţite, plictisite, liniştite, departe de toate discuţiile, până şi iubita nu părea deranjată de noi, două intruse) se ridică în capul oaselor şi îi spuse pe un ton pe care nu-l bănuiam:

— Eu nu mai merg cu ăsta. Tu nu ştii ce m-a pus ultima oară să-i

fac.

— Hai, mânca-ţi-aş păsărica ta de fată ascultătoare, e ultima seară, îţi promit. Îl termini repede, în zece minute, şi mâine eşti freş. Nu te mai grăbi ca muta la pulă, aşteaptă să-ţi dau şi vestea bună. E aşa de greu să taci din gură şi să asculţi? Mâine vine şi Gică Suedezu, vă promit că vă las să vă alegeţi tot ce vreţi voi, inele, lănţişoare, orice vrea păsărica voastră…

Dar Luci nu părea de înduplecat:

— Nu merg.

Şi-atunci părinţelul renunţă la vocea blândă. Eram singura care se simţea stânjenită de situaţie. Roxana era din ce în ce mai preocupată de o conversaţie cu George.

— Te faci a dracu'?!

Atunci Luci s-a ridicat ascultătoare şi-a luat-o speriată spre uşile din termopan.

Dar Radu îşi continuă reproşurile:

— Ce, asta e peşteală?! Stai să-ţi treacă kilometri de pulă prin mijaretă şi mai vorbim noi. Trebuia să vă dau lu' Nelu Hingheru să vă trimită o lună la produs în Spania… Aşa că vă futeţi şi voi pentru mine o dată la nu ştiu câte săptămâni… nici nu se pune la socoteală, ce pula mea, zici şi tu bogdaproste că te fute unu' ca să nu faceţi pânze de păianjen! termină el ceva mai blând.

În câteva secunde s-a auzit o sonerie şi un robot cu *bine aţi venit la sfânta mănăstire…* Radu s-a ridicat să-i deschidă uşa, pesemne lui Maidan, şi s-a întors după câteva minute. Exact când credeam că pot să-i mai atrag atenţia Roxanei s-o lase mai moale cu băutura şi că ar trebui să ne ducem la culcare pentru că mâine plecam de dimineaţă, mai sunt doar câteva ore. Dar Rox dispăruse iar. Îmi era jenă să mă ridic şi să plec. Celelalte fete, care oricum fuseseră absente pe parcursul întregii seri, nu spuneau nimic, era o tăcere atât de stânjenitoare. Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am ridicat.

— Fetelor, eu m-aş culca. Mi-a părut bine…

Exact atunci apăru Radu:

— Gata? Ne culcăm?

Avea mai mult tonul unei afirmaţii. Fetele celelalte îl ştiau, căci se ridicară şi spuseră toate în cor noapte bună.

— Hai că te conduc. Văd că George îi prezintă casa prietenei tale.

Am urcat din nou scările. Radu îşi lăuda casa:

— N-avem timp acuma, dacă mai veniţi îţi arăt ce cramă am la subsol, am construit-o eu cu mâna mea, ce să-i las pe constructori cu un şef de şantier. Ăştia-s cei mai mari şnapani. Te fură toţi de fapt. Am preferat să-i supraveghez eu. Tot ce vezi aici e din munca mea cinstită, noapte de noapte, că e frig, că e cald, eu am stat în barăcile alea ca să mă iau în gură cu toţi turcii şi toţi bulgarii pentru 20 de dolari pe tir şi nu i-am dat pe femei şi băutură, am strâns să-mi fac un rost…

Aproape că-i venea să plângă. Părea cuprins de emoţie când vorbea de câte tiruri a luat el la mână, bax cu bax, a fost şi la Ştiri la Pro tv şi Antena, a descoperit într-o cutie de ulei de măsline (?!) droguri, cocaină… Insistă să-mi expună paşii construcţiei sale măreţe şi să mă asigure de implicarea lui totală:

— Da, eu singur am construit-o, cu mâna mea. Am respectat tot reţetaru'. Crama pe care ai văzut-o, poţi să dai bomba atomică şi nu păţeşti nimic dacă stai acolo. Am făcut ziduri groase de un metru, am stâlpi de rezistenţă ca lumea. Şi la fundaţie n-am scăpat de gura lu' unu', băiat de prin Moldova, nu, că să punem un animal viu. Duceţi-vă, bă, d-aici, le-am zis, dar ei, nu, că i-adevărat, şefu', ca să reziste… Şi s-au dus nebunii, de-au alergat un maidanez pe care l-au prins până la urmă după ce l-au momit cu nişte felii de parizer.

Ah, şi asta n-ar fi nimic, stai să vezi unde te aduce băutura, continuă el. De-abia am scăpat de un cerşetor, trebuie să ştii dacă ai plecat din Giurgiu doar de şase ani, alde Burcescu, vindea carne în hală, avea boxă bună, creştea porci şi într-o zi a prins-o pe nevastă-sa cu un slugoi pe care-l ţineau ei şi a înnebunit omul, s-a apucat de băutură, aşa, şi ăsta cică să-i dau un Chivas de 12 ani şi după aia să-l îngrop pe el…

Am ajuns în faţa camerei. O jumătate de oră fusese de ajuns ca Roxana să şi-o tragă cu George sau cel puţin aşa bănuiam după ce vedeam. Avea doar tricoul şi chiloţii pe ea, iar George, boxerii. Stăteau pe covor, sprijiniţi de marginea patului, cu o sticlă de Chivas şi cu o ţigară pe care-o poşteau. Un fum dulceag, aromat îi învăluia.

— Vă simteţi, bine, moşule, pe Chivasu meu şi mă, ştii că nu-mi place să vii cu iarbă aici, ce dracu, n-am avut destule probleme?!

Dar faţa lui nu arăta a unui om supărat. Mă simţeam foarte prost. Picasem pe capul omului şi-acuma îi mai făceam şi probleme. Îmi venea s-o strâng de gât pe Roxana.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă deranjăm, îmi pare rău… am

reușit să îngaim anemic.

George n-avea nici un stres:

— Haaai, mădă, e doar o ţigară, nu fi panicos. E Maria noastră cea de toate zilele… Am vrut să-i arăt fetei cum ne distrăm aici la Gr. În plus, îţi facem un bine, n-o să ai niciodată molii în camera asta… Chicotea ca un prost şi Roxana la fel.

— Faceţi ce vreţi, eu mă duc să mă culc!

Și s-a întors și-a plecat.

M-am uitat urât la Roxana, dar n-a părut să înţeleagă că eram supărată:

— Hai, fată, bea şi tu puţin, o să te mai relaxezi un pic.

— Şi plecarea de mâine, ai uitat de ce-am venit aici?

— Şi-aşa nu voiai să mergem.

— Acuma e vina mea, nu?

George s-a amestecat să potolească discuţia ce căpăta intensitate nedorită pentru el, căci îi putea periclita distracţia:

— Hai, fată, nu mai fi aşa ţepoasă, ia o gură că eşti încordată.

Şi am băut şi eu vreo două pahare (estimativ, că n-aveam pahare și nici unul n-a mai îndrăznit să iasă din cameră). Suficient ca să dorm neîntoarsă până la șase, când Radu a bătut la noi la uşă, cântând:

— Bună dimineaţa, vodca taie greaţa…

Când m-a văzut:

— Moaaaa… arăţi de parcă te-ai fi închinat toată noaptea la zeul de porţelan!

—!

— Ei, te pomeneşti că nu ştii expresia… nu ştii şi tu argou, jargoane, chestii d-astea? Înseamnă să dai la boboci, să dai la raţe etc.

Apoi serios, amintindu-şi pentru ce venise:

— Am nevoie urgentă de una dintre voi. Care ştie să cânte?

Eram buimacă.

— Poftim?

— Hai, că-mi sunteţi datoare. Şi-aşa nu mai plecaţi. Într-adevăr, Rox dormea dusă. Cine știe cât mai băuse.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— S-a-ntâmplat că Luci e indisponibilă şi când vine preafericitul la unşpe vrem să-l aşteptăm cu nişte rugăciuni, nu ştiu, ceva de genul ăsta, fetele au pregătit. Şi ştie că am 14 fete. Nu mă pot prezenta cu 13 la apel, nu vreau complicaţii. Te îmbraci frumos, cânţi, de fapt, nici nu e

nevoie să cânţi, mimezi şi tu acolo…

— Şi Luci ce-a păţit?

— Riscurile meseriei. E puţin vânătă la un ochi. Şi cu vreo două coaste rupte, deşi mă îndoiesc, o s-o vadă un doctor mai târziu. Şi îi lipseşte şi un dinte. Din faţă. Şi-a găsit să facă pe pudica tocmai cu Maidan. Îmi pare rău de ea, dar eu le-am explicat: vă iau de pe stradă, nu vă oblig, nu le peştesc, dar din când în când să-mi facă şi mie un serviciu. Ştii că le-am încurajat să termine liceul la seral? Şi chiar să dea la facultate, dacă vor… eu le-o plătesc, aici, în Giurgiu, avem şi noi o Universitate, e acreditată…

După o pauză:

— În altă ordine de idei… Iartă-mă că v-am trezit, mă rog, că te-am trezit, dar acum am văzut-o pe Luci şi trebuie să rezolv cumva.

Se ridică de pe fotoliu şi ieşi, lăsându-mă la fel de buimacă. Rox continua să doarmă, ba mai mult, o dăduse şi pe un sforăit mai delicat. Stăpânul stabilimentului apăru din nou în cadrul uşii:

— Şi vezi, despreunează-i mâinile. Trage-a moarte, cum să dormi aşa cu mâinile împreunate?! Asta e poziţia pentru veşnicie.

Se referea la Rox.

Pe la 11.30 nu mai puteam de cald, înfăşurată până-n pământ cu materialul negru, gros, de bumbac. *Fetelor, arătaţi superb,* a ţinut să ne convingă Radu, care umbla de colo-colo emoţionat. În privinţa fetelor lui, avea dreptate. Erau toate senine, timpul părea să se scurgă pe lângă ele, aşa cum păreau încărcate de o pioşenie despre care puteam să jur că n-avea nimic disimulat. Poate un pic încercănate, dar cât să dea bine unei fiinţe care îl caută îndârjit pe Dumnezeu. Eram singura care simţea că moare dacă nu vine mai repede preafericitul să se termine odată festivismul ăsta. Mă simţeam ca la careu sau ca la şedinţele de consiliu, interminabile şi chinuitoare. Slavă Domnului, într-un sfârşit, după doar 45 de minute întârziere, a apărut şi Preafericitul Părinte Teonuştiucum, marea sculă de la Mitropolie de care vorbise părinţelul. A coborât dintr-un Audi S 8, încadrat de doi tineri, tot din câmpul celor sfinte. Şoferul şi poate garda de corp rămăseseră în maşină.

— Săru'mâna, Înalt Preasfinţia Ta, ne faceţi o deosebită onoare…

Radu dăduse drumul la text, având grijă să pupe mâna grăsuţă a preafericitului, care părea că suportă greu căldura, aşa cum era îmblănit cu o barbă grizonată şi cu rânduri, rânduri de bumbac negru, cupola neagră apăsând pe scăfârlie… *Măicuţele vă pregătiseră aici un*

cor… se poticnea Radu.

— Voi ţine o slujbă de sfinţire a lăcaşului sfânt… Dar nu aici, e prea cald. Altarul îl aveţi aici?

— Da, Preafericite Părinte, acum sunt pe cale să găsesc nişte sponsori şi să ne extindem, să construim o bisericuţă lângă… explica părinţelul nostru.

— Mda, îşi mângâie preafericitul barba. Altarul nu e bine ales aici. Piscina acesta ar trebui astupată, nu prea are legătură cu cele sfinte… Doar dacă nu faceţi botez în grup… făcu o glumă preafericitul, glumă la care râseră toţi bărbaţii (noi, în continuare, stane pioase de piatră). Atunci, haideţi înăuntru să-mi arătaţi cum aţi amenajat şi de când funcţionaţi…

Radu a sărit să-i dea toate amănuntele. Preasfânta faţă bisericească a înregistrat foarte atent fiecare detaliu al încăperilor şi a ţinut apoi o foarte scurtă slujbă de sfinţire a mănăstirii lui Radu.

— Noi ne-am pregătit şi cu o masă…

— Da, sigur că da…

Dar preafericitul a fost de-a dreptul dezamăgit şi nu şi-a putut ascunde dezamăgirea când a văzut masa plină de chiftele cu cartofi şi salate peste salate.

— Tu nu ştii că eu îmi dau dezlegare la carne? Şi apoi, ştii ce-a spus Domnul nostru, Isus Cristos, nu spurcă ceea ce intră în gură, că asta se duce la hazna, ci ceea ce iese din gură… Eşti crud în cele sfinte…

— Iertaţi-mă, preafericite, imediat se rezolvă.

Şi s-a rezolvat rapid, în 20 de minute, că Radu era prieten cu patronul restaurantului de unde luase şi chifteluţele, şi sărmăluţele, şi ăsta i-a făcut în timp record nişte fripturi de porc şi vită şi-avea şi nişte pastramă de oaie care a mers excelent cu o sticlă de vin roşu pe care o avea Radu la cramă şi de care invitatul a fost mai mult decât încântat, din moment ce a întrebat dacă nu mai are vreo două să ia şi la el, aşa pentru împărtăşanie. Apoi, după o masă copioasă, când părinţelul nostru credea că a scăpat cu bine, Preafericitul a redevenit serios şi i-a spus direct că Biserica are nevoie de fonduri şi e datoria noastră sfântă s-o ajutăm, că, gândeşte-te, părinţele, noi, adică el, Înalt Preasfinţia Lui, nu păstoreşte bogatele mănăstiri din Moldova, care scot bani grei din vizitatori, trebuie să ne descurcăm cum putem… Ce, aici e Vaticanu'?

Şi a priceput părinţelul nostru, mai ales după ce i s-a spus că ştie cine e şi cum a ajuns el să-şi facă mănăstire din propria lui vilişoară şi

că măicuţele sunt foarte tinere, aşa şi pe dincolo, încât părinţelul a priceput cu prisosinţă şi s-au înţeles la o sumă pe care să o doneze Preafericitului, lunar, un băiat din ăştia care îl însoţesc se va deplasa, să nu-şi facă griji, nu-l va pune pe drumuri, oameni suntem.

Mi-a fost milă de Radu. În după-amiaza aia a băut până l-au luat fetele pe braţe. Nici măcar Gică Suedezu' cu ofertele lui tentante nu a reuşit să-l binedispună. Suedezu era un tip cam la 52 de ani, cu o cămaşă neagră descheiată la trei nasturi care îi lăsa să se vadă o cruce masivă de aur şi părul grizonat de pe piept pe care, de altfel, nu l-ai fi bănuit sur, căci avea o coamă neagră ca pana corbului (se vopsea?). Credeam că numai femeile pot deveni ridicole atunci când nu-şi acceptă vârsta. Gică Suedezu (i se spunea aşa pentru că stătuse 10 ani în Suedia şi muncise acolo şi după cum se lăudase avusese o mie de iubite acolo, deci nu avusese niciodată probleme cu un loc cald în nopţile răcoroase ale nordului) avea nişte ciocate cu nişte boturi supradimensionate şi multe buzunare din care scotea ca un iluzionist tot felul de bijuterii.

— Ţi-am adus numai marfă a-ntâia. Ia uite, pentru Simona, că o să fie mămică, un inel cu un diamant pe care îl iei de la Cellini cu 70 de milioane, eu ţi-l dau la jumătate. Pentru fete nişte cercei şi special pentru tine, moşule, din Italia, un inel cu un diamant de 2 karate. N-ai văzut aşa ceva în viaţa ta…

Şi nici n-a apucat să vadă. Radu a vomitat pe ciocatele lui Gică înainte de a cădea într-o aţipeală de vreo 20 de minute. Şi pentru că Gică nu plecase când a deschis ochii, l-a luat la rost:

— Bă Gică, ştii ceva? M-am săturat şi de inelele tale şi de tot. De ce să-ţi tot sponsorizez eu ţie pizdă gratis în Thailanda, unde te duci şi stai două luni pe an, că te-ai dat de gol ca prostu'.

— Hai, dă-te-n colo, că dacă n-ai avea biznisu' aicea, ai da şi tu o tură şi-o bucă cu mine în Thailanda. Mă, io ţi-am zis, oricum ne ducem toţi pulii de suflet, măcar să ştiu că am trăit.

— Lasă-mă-n pula mea, că n-am chef de tine acuma. În pula mea, am pus-o şi eu de-o afacere şi vine altu' care vrea să se bage şi el, să ia caimacu. C-aşa e, frate, în ţara asta, nu poţi să te ridici deloc. Cum te ridici, vine un muist d-ăsta şi te trage-n jos, în pizda mă-sii de popă cu arhanghelii lui cu toţi!

— Da, mă, ai dreptate. Ştii că se zice că în iadul nostru nici nu e nevoie de pază la cazan, ştii în cazu' în care vrei să scapi, pentru că te

trag alţii în jos, hă, hă…

A doua zi am plecat şi noi, am fi plecat şi mai devreme, dar Roxanei îi fusese rău toată ziua. Băuse cu George toată sticla aia de Chivas.

— Făi fată, te-ai ţicnit la diblă?! Păi tu furi de la un mafiot?!

Nici nu ştiam ce să-i mai spun când am văzut-o cum îmi flutură un teanc de euro.

— Lasă, până îşi dă el seama… Oricum, ne întoarcem la Bucureşti, că el o să creadă că mergem în Grecia… şi aşa plecăm undeva mai mişto cu cincizeci de mii de euroi. Saint-Tropez scrie pe noi, Nisa!

— Păi ăla află în doi timpi şi trei mişcări unde stăm. Ţi s-a urât cu viaţa?! Ne întoarcem şi-i dai banii înapoi. Singură îi explici. Nu ştiu, îi spui ce vrei, dar banii trebuie să îi dai înapoi, pricepi?

Nu pricepea, dar a întors maşina şi cât ne-am ciorovăit noi eram deja în faţa porţii. Ne-am înfiinţat în faţa interfonului buclucaş. Am găsit un Radu nervos, care ne-a primit agresiv:

— Voi ce mai vreţi?!

— Ăăăă, Rox vrea…

— N-am eu destule pe cap?!

— Da' ce-ai păţit?

— Uite, le-a găsit dracii pe muieri. Asta mică a fugit cu două teancuri de-ale mele. Trebuia eu să fiu mai atent cu ea, că toate pizdele au gena ciordelii în sânge.

Ne-am uitat una la alta. Împuţita mă minţise. Luase mai mult.

— Uite, Rox vrea să-ţi spună ceva.

Şi am împins-o pe hoaţă în faţă, aşteptându-mă să zică ce stabilisem:

— Da, mi-am pierdut un cercel cu briliante azi-noapte şi precis e la tine sus.

Şi până să mai apuc eu să zic ceva a întins-o pe lângă noi. O! Dar nu şi-a găsit persoana. Am prins-o chiar la baza scărilor.

— Fetiţo, tu ai luat-o razna de tot?!

Ea tot într-o goană pe scări.

— Cu tine vorbesc! deja ţipam.

De-abia în cameră a catadicsit să-mi vorbească.

— Auzi, tu eşti chiar proastă?! tot ea făcea pe şmechera. Nu vezi, e ocazia perfectă. Uite, îi fac jumi-juma cu tine. Anu' ăsta nici nu trebuie să mai faci meditaţii, nici nu trebuie să te mai duci la şcoală. Stai acasă

şi tu, te apuci de doctoratul ăla pe care-l ziceai că-l vrei, chiar nu ţi s-a acrit şi ţie de atâta muncă?!

— Tu nu eşti sănătoasă, jur! O s-o prindă pe-aia mică şi o omoară în bătaie.

— Şi ce-ţi pasă ţie de o curvă?

— Curvă, curvă, dar nu e hoaţă!

— Şi de când ai devenit tu miss cinste?!

— Dacă nu îi dai tu, îi spun eu!

Şi i-am smuls geanta din mână. A cedat. Am scos cele două teancuri cu bani.

Şi chiar atunci se deschide uşa.

— Ia uite ce-am găsit sub pat când căutam cercelul! sare Rox, smulgându-mi banii.

Radu e suspicios.

— Când a intrat ea aici?

— Nu ştiu. Probabil îi ascunsese aici şi n-a mai apucat să-i ia.

A luat banii şi noi am plecat cu cercelul cu câteva pietricele de zirconiu care fusese în urechea Roxanei în permanenţă.

Am rupt-o cu Rox. Nu numai că n-am nici o şansă să cunosc pe cineva serios cât sunt cu ea, dar mă mai bagă şi-n belele.

Aş vrea să am curajul să recunosc… Ajunsesem să văd în fiecare tip pe care-l cunoşteam o posibilă partidă. Cred că de aceea am stat lipită de Roxana. Ea ştia atât de multă lume. Credeam că o să cunosc pe cineva. N-a fost o mişcare inteligentă pentru că toţi trăgeau la ea, ca muştele la miere (eram deşteaptă dacă îmi făceam o prietenă mai urâţică, aşa da, aveam şansa să fiu remarcată…). Ajunsesem să fiu obsedată că aş putea rămâne singură. Şi, cu toate astea, când prietenii, alţii decât Rox, îmi prezentau pe cineva, îi găseam de la prima întâlnire cusururi iremediabile. Nu puteam să trec peste ele şi a doua întâlnire nu mai exista.

Să cunosc pe cineva ajunsese miza vieţii mele. Cred că numai femeile de 30, 40 de ani, singure, ştiu asta.

Fotograful a fost primul din procesul vindecării de B. Într-o după-amiază de octombrie, eram singură la film. Pierdusem *Visătorii* lui Bertolucci şi nu ştiu prin ce minune se relua la Studio. În sală, doar vreo cincisprezece inşi. La două scaune de mine stătea un tip brunet, părea să aibă 27, 28 de ani, în orice caz, până în 30. Rucsacul lui voluminos ne despărţea. Era Fotograful. Dar nu puteam fi împreună.

Era din Satu Mare. Ce să caut eu în cealaltă parte a ţării?! Câştiga doar 17 milioane pe lună de la ProSport sau Gazeta Sporturilor, nu mai ştiu, o revistă cu tematică sportivă, plus ce mai lua când era plecat prin deplasări (deci mă va lăsa și singură). Stătea într-o garsonieră cu chirie. Am avut grijă să aflu aceste detalii în primele două întâlniri. Şi, totuşi, nu cred că sunt materialistă, nu? Trebuie să mă gândesc un pic și la viitor. Părinţii mei n-au muncit o viaţă-ntreagă ca să scot eu din foame nu ştiu ce amărât. Oricum, dacă un bărbat n-a avut timp până la 30 de ani să-şi cumpere un apartament de două camere sau măcar o garsonieră sau măcar o maşină, ce mă face să cred că de acum încolo va reuşi să pună un ban deoparte şi să strângă ceva în viaţa asta a lui? (recunosc, cu greu m-am îndepărtat de el; Roxana îl poreclise Rexona, după ce i-am descris dotarea de la mama natură; dar raţiunea a învins păsărica).

Apoi ZUGRAVUL. Nic. Părea ok. Lucra la o firmă de decoraţiuni, amenajări, ceva de genul ăsta. Era un tip îngrijit, tot timpul îmbrăcat la costum. A venit şi m-a luat din faţa blocului cu un merţan. Ulterior am aflat că era zugrav. N-avea studii superioare. Şi avea un tatuaj la încheietura mâinii drepte. Iar merţanu' era al şefului.

Apoi Philippe. Era cel mai bun dintre toţi. Avea propria lui firmă și 36 de ani (deci vârsta când îţi doreşti să te aşezi la casa ta). Ne-am întâlnit de trei ori. Prima oară a fost perfect, un joc de-a chasseurul, la Galeron, un restaurant care mie îmi plăcea foarte mult. Efectiv m-a sedus. Îi plăcea Milan Kundera din *Insuportabila uşurătate a fiinţei*, am vorbit şi de film, şi de familia lui rămasă în Franţa. A doua oară m-a prezentat unor amici, toţi căsătoriţi mixt. Un francez cu o slovacă, altul cu o româncă. Mi-a dat multă încredere faptul că m-a scos la un restaurant unde nota de plată a fost cât salariul meu pe o lună, nu că aş fi o snoabă, dar totul era atât de rafinat cum nu mai văzusem vreodată. A treia oară am ieşit în oraş singuri, într-o duminică după-amiaza, ne-am plimbat singuri pe străduţele pustii de la Universitate, apoi m-a invitat să urcăm la el, stătea la Amzei. Mi-a povestit că ultima lui iubită i-a murit în braţe. Că se drogau împreună. Ah, şi că sexul e foarte important pentru el. Că se închideau în cameră cu zilele, se drogau şi făceau sex. Că Julie i-a îndeplinit orice în materie de sex, felaţie, sex anal, sex în grup. Atunci i-am mărturisit că sunt virgină. A patra întâlnire n-a mai existat. O să rămân nemăritată. Maaare lucru!

Ba este mare lucru. Pentru că nu vreau să-mi împart

singurătatea şi bătrâneţea cu un motan sau un căţel care să devină rostul vieţii mele, raţiunea mea de a trăi, de a mă mişca anchilozată de umeri, de şold, prin parcuri sau prin faţa blocului, la plimbare. Vreau un moşneag cu care să mă cert pentru dureri de şale, mă doare coloana de nu mai pot, ba pe mine mă doare mijlocul de nu pot să mă aplec nici până la congelator, cine dracu ne-a pus să luăm frigider d-ăsta…

Prostituata

Vedea *Leaving Las Vegas* cu Nicolas Cage şi Elisabeth Shue, când i-a venit ideea să se prostitueze. O prostituată se îndrăgosteşte de un alcoolist venit să se sinucidă în Las Vegas. Să bea până la moarte. Era o fată care terminase Literele, secţia română – spaniolă şi îi ţinea locul o săptămână Graţielei, erau din acelaşi sat, fuseseră colege de bancă din generală până la sfârşitul liceului, dar la facultate, deşi urmau aceleaşi cursuri, s-au îndepărtat. Acum îi datora s-o ajute, pentru că şi Graţi o susţinuse într-o perioadă grea a vieţii ei. Se vedea din avion că nu e profesoară. Nu ţinute rigide („decente”), nu… era ceva în atitudinea ei… un mers de felină care se prelingea plictisită pe coridoare, niciodată pe mijlocul coridoarelor, ci numai pe lângă ziduri, ca o mâţă care se atinge de toate obiectele, înfăşurându-se pe sub scaune când merge, îşi atingea umărul de ziduri…

Mă simţeam mai degrabă datoare să solidarizez cu ea. Erau unele pe la 35-40 de ani, bulercate pe la şolduri şi cu burţile atârnând, care, în ferestrele lor, organizau consfătuiri de crescut copii, de pus castraveciori la murat şi alte asemenea fericiri conjugale. Încercau să mă coopteze şi pe mine. Începea doamna Constantin, cu faţa ei de ciocănitoare curioasă:

— Auzi, Nora, da’ tu câţi ani ai? Că pari aşa un copil…

— 29.

— Locuieşti cu părinţii tăi, nu?

— Nu, părinţii mei stau la ţară. Tata e tractorist şi mama, casnică. Dar mi-au luat un apartament aici, de pe vremea facultăţii.

(Simţeam nevoia să le scandalizez cu orice preţ. Nu, tata nu e tractorist, mă rog, decât ocazional).

— Cred că ţi-e greu singură… continuau ele nedescurajate şi compătimitoare. Locuieşti singură?

— Da.

— Dar ai pe cineva, nu?

Câte una înţeleaptă intervenea apodictic:

— Ascultă-ncoa' la mine: mărită-te! Familia e totul! Te obişnuieşti aşa, singură, şi nu e bine…

Mă uitau repede când în cancelarie intra Vera. Îşi ţinea spatele drept, mormăia un salut şi mergea încet, ca o felină leneşă, către fotoliul din colţul drept. Discuţiile viperelor încetau pentru câteva secunde. Adoram secundele alea de uimire întipărite pe feţele crispate. Nici o reacţie, nimic nu se clintea. Apoi, îşi reveneau brusc, reluând conversaţiile, pe o altă tematică şi într-un alt registru. Mai afectat, mai ascuţit.

— Iar a sunat cretinul ăla de serviciu mai devreme cu 4 min!

— Da, dragă, se duce de râpă şcoala asta! o încuviinţau celelalte în cor.

Cele zece minute de pauză trec repede. Când rămân din nou singure, le auzi şuşotind:

— Asta de spaniolă care-a venit acuma în locul Graţielei, uitaţi-vă şi voi la ea! Nu vi se pare indecentă? Să-şi pună şi ea un costum. Cum să vii să le predai copiilor în blugi sau în fuste până la cur?! S-apleacă, dracu', şi i se văd chiloţii. Cred că toţi belesc ochii la ea, nu mai e nimeni atent la oră!

Ne-am apropiat de ziua mea, na, că uite, aveam parte şi de beneficii de pe urma numelui pe care-l detestam. De Sf. Gheorghe aveam obiceiul să aduc prăjituri şi suc la şcoală, apoi să scot trei colege mai apropiate (Valentina de istorie, Roxana de engleză şi Mihaela de franceză, care dădea nişte sfaturi extraordinare, femeie dintr-o bucată) la o sticlă de vin în Cafeneaua Actorilor, de la subsolul Teatrului Naţional. Dar Valentina trebuia să pregătească subiectele pentru olimpiadă şi Roxana se pregătea să plece la nu ştiu ce lecţie deschisă, iar Mihaela era de negăsit. Când mă gândeam c-o să-mi urez singură de bine şi prosperitate, apare Vera. Avea o fereastră de două ore şi un aer jovial: *La mulţi ani, sărbătorito! Şi eu: Hai, nu vrei să-ţi fac cinste, aici aproape?*

A acceptat şi m-am trezit mergând alături de ea pe Batiștei. Era un 23 aprilie capricios. Dimineaţa plouase cu bulbuci. Acum cerul era limpede. Observam pentru prima dată că au înverzit copacii. Mă simţeam uşoară, eliberată de orice grijă, fără obligaţia de-a face vreo conversaţie. Vedeam asta şi la însoţitoarea mea.

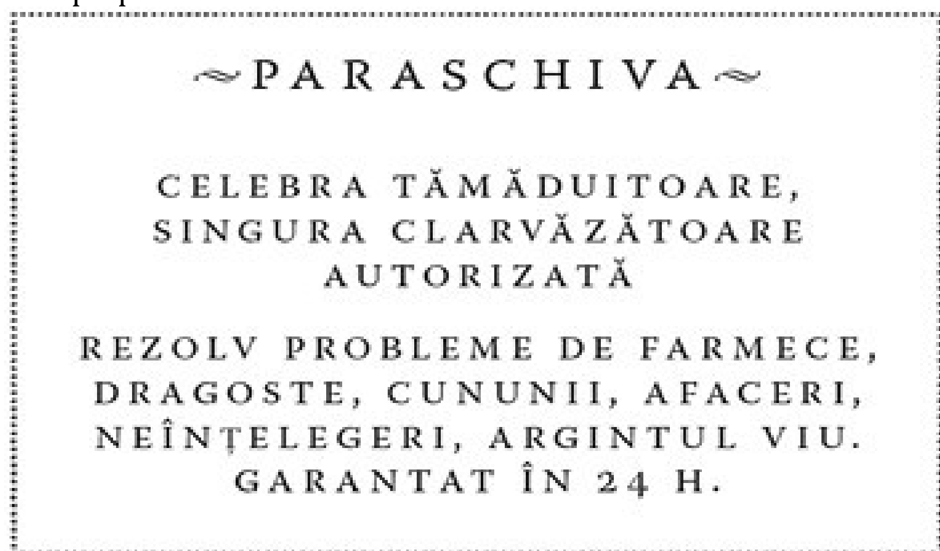
— Hai, domniţa, veniţi să luaţi salcie şi să vă cântăriţi! Ne

îndemnau sonor în faţa bisericuţei albe nişte ţigănci sănătoase, cu cercei grei, balansând în urechi. Hai, frumoaso, să-ţi ghicesc, dă dragoste, dă noroc, hai că văd că ai o greutate mare pă suflet. Hai să-ţi spun ce ai. Hai, dă palma. Nu mă crezi, nu?

Eram pregătită să traversez fără să le iau în seamă. Dar, nu ştiu cum, iată-mă cu palma întinsă.

— Of, of, cu dragostea stai rău, ai căzut la aşternut, da' nu faci casă cu el…

Mi-am tras mâna. *Stai, nu fugi, fata, ţine colea* şi umblă sub şorţurile suprapuse:

Continuă să strige în urma mea: *Am har de la Dumnezeu, am apărut şi la televizor, la OTV, la domnu' Diaconescu, sunt cunoscută că fac minuni… Poţi să vii şi la mine acasă, am vilă la Mogoşoaia, ai adresa pă spate…*

Traversarăm spre Arcub, apoi la stânga. Deja puseseră măsuţe afară, dar era mai intim înăuntru. Cobori pe nişte trepte, pe un coridor strâmt care se deschidea dintr-o dată. Mă simţeam ca-n burta unei balene paşnice, pe care n-aş fi vrut s-o spintec ca să ies. Era decorat cu plase de pescuit, cu năvoade groase. Obscuritate atât cât să te simţi înghiţit într-un pântece uriaş, rejectat şi el departe de lume. *E plăcut aici*, o auzii îndepărtat.

— Eu l-am descoperit târziu, de-abia când am intrat să predau aici. Patru ani de facultate de partea cealaltă a străzii şi nici nu ştiam că

există.

— Noi chiuleam aici de la cursurile plictisitoare… Când te gândeşti că aşa gândesc şi despre noi, că suntem anoşti..

şi discuţia începea să devină sterilă. *Mie nu-mi place în învăţământ, n-aş putea suporta un confort călduţ… de-aia am ales să fac altceva. Sunt hostess pentru călători străini. Ei au nevoie de un translator la întâlniri de afaceri, de o prezenţă plăcută…*

Încetasem s-o mai ascult. Îi priveam vorbele, eram atentă, mă rog, mă prefăceam că sunt atentă. Vinul îmi urca o senzaţie plăcută de moleşeală în tot corpul şi o ameţeală care mă făcea să închid ochii. Începuse o melodie de Roxette. Încercam să-mi aduc aminte când am auzit-o prima dată. Imagini nedesluşite de undeva din adâncurile adolescenţei, un chef, poate un majorat din alea în care mâncarea se termina înainte de 12 noaptea şi pentru că erau născuţi în anul foamei, dileau şi tortul înainte să-i cânte la mulţi ani sărbătoritului. Mai rămânea doar şampania şi cuplurile care se legănau pe Roxette şi se sărutau îndrăzneţ cu limba şi eu ghemuită într-o canapea *Crash, boooom, baaang*…

Şi-a dat seama că nu o mai ascultam. A tăcut. Avea şi ea gândurile ei.

Nu era doar o însoţitoare.

Relaţia mea cu ea – pe care însă n-o pot prinde în nici un tipar – a început la două zile după discuţia noastră, într-o seară ploioasă, pe la ora 11. Mobilul îmi suna în disperare, dar nu-mi venea să mă dezlipesc de televizor. Când eşti singur, un episod din *Totul despre sex* echivalează cu o şedinţă la psihoterapeut. *By the way*, am fost la câteva şedinţe. Să zicem că sunt ok cât timp reuşeşti să mai descarci din tensiuni, dar la sfaturi de genul „Când eşti nervoasă loveşte o pernă sau imaginează-ţi că el este o pernă pe care o loveşti cu putere. Boxează până nu mai poţi, până simţi că-ţi scuipi plămânii şi te eliberezi de energiile negative…” am simţit că trebuie să renunţ. Episodul cu terapia poate o să-l povestesc altă dată pentru că Vera nu mă lasă. Trebuie să rămân la povestea ei.

Şi îmi sună mobilul. Vera vorbea precipitat:

— Scuză-mă, sun cam târziu, dar ştiu că stai prin zonă şi am cam dat de nişte probleme. Aş putea trece puţin pe la tine? Sun din staţie de la Drumul Găzarului.

— Da, eşti foarte aproape de mine. Ţi-am mai explicat. De unde

ești tu, se vede blocul meu. E o farmacie veterinară în scară. Vino și sună la 45 C.

Am dat de dracu. Primele cuvinte spuse repede în scara blocului, de unde venisem s-o aştept pentru că mi se stricase interfonul. Era cam şifonată. Ce-ai păţit, *lasă că-ţi zic când ajungem sus.*

În lift se lăsă o tăcere stânjenitoare. Încercam să nu mă holbez la ea. Avea doi nasturi smulși de la cămașă. Unul se rupsese pe jumătate și rămăsese prins în cusătura deasă. O zgârietură roșiatică la gât care se prelingea și se pierdea spre sânul drept. Mobilul ei îmi întrerupse analiza. L-a deschis și agitată l-a îndesat în ureche. Se auzea clar. *Târfă nenorocită, dacă nu-mi recuperez banii, ţi-am luat glanda.* Ai auzit, nu? N-avea nici un rost s-o mint. Mă simţeam jenată.

Nu era o simplă hostess. Nici nu există aşa ceva, tot ea mi-a zis. Cinele de afaceri erau un preludiu. Dacă te plăcea, clientul te lua pe cameră. *Mai greu a fost cu primul. Noroc că era destul de tânăr, la vreo patruzeci și cinci de ani, grizonat, trăgea de fiare la sală, nu era un animal libidinos cu trei rânduri de burţi, transpirat ca un porc încălecat pe mine. Avusese și d-ăştia de-i venea să vomite. Nu, primul fusese chiar un finuţ. Şi de la agenţie i-au sugerat că e bine să treacă la acţiune. Un milion cât lua pe o cină obişnuită (că la început nu te obligau să faci nimic) nu se comparau cu șapte milioane. Şi tipu' a fost chiar drăguţ, nevasta îi născuse a doua oară, se îngrășase și a încercat o dată cu ea, da' efectiv nu i s-a sculat și ea oricum trebuia să alăpteze că începuse și ăla micu' să plângă de foame în camera alăturată... În smiorcăiala asta nu-ţi mai arde de...*

O vedeam agitându-se mai degrabă amuzată decât îngrijorată, când îmi povestea toate astea.

— Dar azi a fost diferit. M-au trimis de la agenţie aici, pe Şos. Giurgiului, la un apartament cu unul la care am mai mers. De fiecare dată îmi plătea corect. Nu vrea decât să vorbească cu cineva... Când am ajuns era dezbrăcat, cu un pahar de vin în mână şi cu sula la vedere şi n-apuc să-i zic nimic că apar vreo doi hăndrălăi în chiloţi care încep să tragă de mine. *Şi domnişoara nu vă speriaţi, nu-i nici prea mare nici prea mică intră uşor în păsărică. Şi oricum păsărica dumneavoastră a văzut destule la viaţa ei...* N-am făcut pe nebuna, am luat un pahar, am făcut puţină conversaţie m-am dus la baie şi cum am văzut uşa de la intrare, am luat-o la fugă pe scări.

De ce-mi povestea mie lucrurile astea?

Te-ntrebi de ce-ţi povestesc ţie toate lucrurile astea? Pentru că mă simt singură pe lume şi nu mai am puterea s-o iau de la capăt mâine. Nu mai am putere. Toţi sunt câini şi stau cu dinţii înfipţi în os pentru o bucată mai mare. Şi aşa am încercat şi eu să fac, dar nu mai pot. Toţi bărbaţii sunt nişte mizerabili. Pentru ei nu suntem decât un rezervor în care-şi scurg ei dejecţiile. În care-şi deversează sperma lor împuţită, sărată şi acră, sau cu miros de clor. Să-şi verse ei lăturile covăsite, asta suntem.

Şi s-a pus pe un plâns care-i scutura tot corpul şi-i înălţa pieptul în ritmul sughiţurilor amestecate cu lacrimi. Mi-era milă de ea. Am luat-o în braţe. Nu se încadra în tiparul fabricat de imaginaţia mea din frânturile pe care realitatea mi le oferise. Întotdeauna voisem să văd pe viu o prostituată, una veritabilă, un exemplar vulgar-provocator, care merge unduindu-se pe stradă, acostându-şi clienţii.

Dorinţa mi-a fost îndeplinită acum un an. Fusesem cu o clasă de a XI-a la un film care rula le Studio, la Romană. *Cu capul în nori*, cu Charlize Theron şi Penelope Cruz. Bun film. Ceva despre demitizarea războiului… Se terminase la 23. 40. Copiii rămăseseră să mănânce la KFC. Le refuzasem invitaţia. Eram destul de melancolică.

Mă întorceam singură pe Magheru. Încet, vitrinele scânteiau în lumina farurilor, era o agitaţie plăcută de primăvară.

Le-am văzut de la douăzeci de metri. Erau două. Purtau fuste scurte de blugi. Aveau părul lung, negru. Fumau, urmărind maşinile la marginea trotuarului, făcând semne. Un malac stătea sprijinit într-un fel de gang. Eram dezamăgită. Cu figuri obosite, nu-mi inspirau nimic. M-aşteptam la mai multă strălucire.

Vera şi povestea ei… Neverosimile aproape. Dar aveam nevoie de o prietenă nouă. Cea mai mare prostie pe care o fac femeile atunci când au relaţii stabile cu un bărbat e că-şi condamnă la moarte relaţiile de prietenie şi se dedică exclusiv divinizării bărbatului de lângă ele. Când se trezesc fără cel în jurul căruia şi-au construit viaţa luni, ani, decenii, îşi dau seama că ele nu vor intra niciodată în categoria femeilor capabile să facă din singurătate un spaţiu dens, compact.

A doua zi, spre seară apăruse la şcoală cu acelaşi aer de felină flegmatică în Mercedesul ei nou, nouţ. Venise special pentru mine, pentru că Graţiela se întorsese la şcoală.

— Gata, s-a rezolvat. Au trimis o altă fată în locul meu.

Începea să pălească uşor, poate unde-şi amintea de slăbiciunea

de-aseară.

— Ascultă, îmi pare rău c-am picat pe capul tău aseară, continuă ea, nu ştiu ce crezi acum despre mine. Până la urmă, nu-mi pasă. Decât săracă, mai bine mă fut. Sărăcia e adevărata prostituţie. Asta n-am spus-o eu, să ştii. Am auzit-o la televizor.

Vera omisese un lucru important: era una dintre fetele pe care Gigi Ceară le plasa politicienilor, interlopilor, prietenilor şi tuturor cu care făcea afaceri.

— Şi ce dacă eram una din fetele lui Gigi Ceară?!

Când aveam eu chef, evident. Şi când avea el nevoie de o tipă mai instruită pentru a stropi vreo afacere cu oameni mai finuţi, nu gen pulică frânaru. Care femeie nu vrea să se plimbe prin toate staţiunile luxoase, la plajă, sub un palmier, la şapte stele sau să se bronzeze pe vreun iaht?!

Cum să faci bani cu păsărica

De parc-aş fi putut să-i spun adevărul! Tocmai ei, care, de când s-a despărţit de cretinul ăla, şi-a luat o mască a suferinţei şi-a inocenţei de parcă ar fi maica Tereza în vacanţă. Ce, parcă ea ar putea să înţeleagă ce foame e-n tine într-un cămin din Regie, când mănânci un covrig înţepenit toată ziua, într-o cameră de doi pe doi! Parcă ai putea să te hrăneşti numai cu lecturi sau cu discuţii prelungite în fumurile boemei de la Litere! Şi ce privilegiată mă simţeam că am chiuvetă în cameră şi mă spălam în lighean, ce bucuroasă că nu mă duc în baia aia infectă şi friguroasă. De unde să ştie ea toate astea, când are de la mămica şi tăticu' casă şi-i mai trimit şi bani de întreţinere, *că ea, sărăcuţa, nu poate să se descurce din salariul ăla amărât de profesoară, face şi ea meditaţii, da' las-o, domne, şi pe ea să se distreze, că e tânără, ce să facă, să strângă bani de acum, n-am muncit noi destul pentru ea?! Dacă nu se distrează şi ea acum, când vrei s-o facă, când o avea responsabilităţi şi copii şi bărbat care pun-te masă scoal-te masă?!* Pariez că aşa se întâmplă. Nu ştiu ce-a fost în capul meu aseară de m-am apucat să-i spun ei totul. Acum îmi pare rău.

Nu mă mai simţisem umilită din după amiaza aia la prăşit cu bunicul. Am prăşit porumbul cu calul ca să economisim bani, n-aveam noi prăşitoare electrică. Mergeam pe lângă calul năduşit şi uneori gâtul lui lung mă atingea şi-mi lăsa o dâră sărată şi albicioasă de transpiraţie

pe mânecă. M-am bucurat iniţial, nu era bine călare, îmi intrau oasele spinării în carne, şi la fiecare mişcare simţeam că mă învineţesc între picioare, nici nu puteam să-mi ţin bine echilibrul, şaua mea fiind un preş împăturit în două. „Hai, dă-te jos şi mergi pe lângă el, îl cârmeşti din căpăstru!”. Mergeam pe lângă rând, atentă să nu smucesc prea tare căpăstrul şi să tai porumbul firav, în timp ce bunicul ţinea de mânerele prăşitoarei, lăsând în urma noastră o brazdă neagră, un pic cleioasă. Mă lovea, din când în când, respiraţia de iarbă proaspătă. La capătul rândului se oprea pentru un minut să-şi tragă sufletul şi să rupă câteva smocuri de iarbă verde de primăvară pe care soarele crud încă n-o pârjolise. Nu vedeam capătul rândului şi mă cuprindea o spaimă teribilă. Vedeam numai cerul cum se unea cu şirurile infinite de porumb, iar eu eram blestemată să merg la nesfârşit lângă calul ăsta obosit.

„Gata, hai că ne prinde noaptea”, îl auzeam din spate pe bunicul. Şi calul, conştiincios, mă trăgea după el ca un camarad care nu vrea să-şi lase colegul în bătaia inamicului.

Ce vremuri, Doamne! Unde mi-oi fi parcat maşina?! Trebuie să mă grăbesc şi să mă aranjez, am o cină diseară la Marriott cu un australian, nici nu-l ştiu.

— Fată, uite de ce te-am sunat. Vii şi tu diseară la Marriott cu australienii ăia?

— Da, mă, vin, hai că te sun eu, aştept să mă ia un client vechi, hai pup, că n-am apucat să-mi dau nici cu rimel şi ăsta mă vrea aranjată!

— Bine, hai, te las, ne vedem diseară la zece!

Doamne, ce bine e să ai maşină! A meritat tot! Ce aglomeraţie seara în 601 când ieşeam de la seminarul lui Bogdan Tănase sau al lui Johnny Manolescu, nu mai ştiu al cui era de la 18.00 (nu, nu chiuleam, că erau băieţi frumoşi, nu neapărat că eram interesată de Roman Ingarden sau J. Derrida sau Roland Barthes, deşi *Le plaisir du texte* chiar a fost mişto, cu toată asocierea lectură / striptis). Eram prin anul III. Mi-am dat seama că n-o să ajung cineva în lumea asta literară. Unii începuseră să publice pe la *România literară*, prin *Observator cultural* sau chiar în *Dilema*. N-avea nici un sens să mai pierd timpul sau să exersez linguşeli tâmpe. Oricum, nici nu cred că am condeiul lor. Bine că mi-am dat seama la timp. De fapt, pentru cine încerc eu să mă justific acuma? E penibil să te conducă foamea cu 2-0 şi tu să nu faci nimic, tot tremurând, tot aşteptând. Am fost chiar deşteaptă că am ştiut

ce să exploatez. N-am pierdut nimic, am avut chiar de câştigat. Doamne, ce viaţă! În fiecare noapte în club, aranjată, dichisită, dimineaţa cursuri, dacă mă trezeam, tândălind prin amfiteatrul Odobescu, pe bănci scrijelite cu *aici s-a murit de plictiseală la LRC*. Sesiuni chinuitoare după. Cu toate astea, n-am avut nici o restanţă, nici la română, nici la engleză.

Nu, nu mă mai întorc eu la sărăcie. Şi pentru ce?! Ca să fiu cinstită?! Ce-i aia? Singurul care putea să facă din mine femeie cinstită, de casă, murise demult. Pentru ce? Plecase să lupte în Afganistan. Se terminaseră soldaţii din lumea asta-ntreagă, trebuia noi să mergem să veghem la pacea lumii, în pula mea. Şi tuta nu l-a oprit. Puteam să-i zic, stai, mă, George, nu te duce, poate mori, dracu', pe-acolo… Dar nu, nu i-am zis nimic. Mă gândeam că din banii ăia pe care o să-i câştige o să ne luăm un apartament de două camere, credeam că o să scap de cămin, eram anul I, ce ştiam eu… Pentru mine el era zeu. Avea garsoniera lui închiriată, era pe picioarele lui… şi mă gândeam că o să treacă repede alea 9 luni cât o să fie plecat. Ne făcuserăm o mie de planuri: ne căsătorim, după licenţa mea facem şi-un copil, facem şi-un credit şi ne luăm şi-un apartament de trei camere şi pe ăla cu două îl închiriem şi cu banii din chirie plătim creditul… şi să vă ia dracu pe toţi nenorociţii cu ideile voastre să trimiteţi soldaţi la mama dracu' ca să vă puneţi bine cu americanii pizdii, 'raţi ai dracu de scorţoşi în costume, cu dinţii bine-nfipţi în ciolan… Ce-o să vă mai fut eu pe voi, toţi vorbitorii de engleză de pe planeta asta!…

Vecinul meu de trafic se uită la mine ca la o ciudăţenie. Vorbeam cu voce tare. De fapt, cred că ţipam.

Kent Irving. Australianul meu din seara asta făcea parte din categoria pe care o detestam cel mai mult. Încerca să mă seducă şi să-şi asume creditul pentru ceea ce urma în budoar. Se erija în cuceritor rafinat. Sub carcasa unui diletant mediocru. Ăştia erau cei mai obositori. Trebuia să zâmbesc, să mă prefac intrigată de privirea misterioasă cu care, chipurile, mă ţintuia. Sau să râd la glume insipide. Kent era, pe deasupra, hidos. Nu cred c-o să rezist. Îmi face greaţă. Transpiră foarte rău şi are doar trei şuviţe de păr lipite dinspre lateral peste ţeasta rozalie.

— Little lady, are you ok? Îmi făcu şmechereşte cu ochiul şi mă trase lângă el. Îmi prinse amândouă mâinile şi îmi vârî două zaruri lipicioase în palme. Nu ştiu ce mecanism interior mă face să suport şi

cele mai brutale atingeri intime, dar mâinile mele…! Nu suport să mă ţină de mână!

Mă trase şi mai mult lângă el, ţinându-mi în continuare mâinile strânse în pumnii lui.

— I know a better way for good luck…

Răsuflai uşurată. Se uita la sânii mei. Îl lăsai să-şi frece zarurile de ei.

O să-i suflu în zaruri, o să-l las să mi le frece de sâni, mai târziu o să-mi fojgăie trupul vreo zece minute, dacă am noroc şi mai devreme, poate suferă de ejaculare precoce. Şi-o să ajung acasă înainte de 3 dimineaţa.

Kent mă priveşte galeş în timp ce continuă să parieze pe negru. Nici nu mai văd numerele care se învârt. Ar trebui să ne dea un sfert din câştiguri ăştia de la cazinou. Numai noi le aducem clienţi. Că pârliţii de români stau acasă la ora asta şi se gândesc cum să-şi plătească rata la casă, la maşină, la frigider, la televizorul cu plasmă, la pizda mă-sii care a făcut greşeala de a-l naşte. Mda, toţi trăiesc de pe urma noastră. De la noi încep să se învârtă toate. Curve. Şi ei aşa ne numesc cu dispreţ. Las, că o să vedeţi voi de ce e-n stare curva asta. Dar deocamdată trebuie să mă odihnesc. Am o agendă încărcată. Mâine seară e rândul regizorului, nu ne-am văzut de două săptămâni.

Porno

Azi m-a lăsat mască. M-a sunat la şase, entuziasmată cum n-o mai auzisem niciodată.

— Vreau să fac un film porno, spuse ea de parcă ar fi descoperit o formulă care o să-i aducă premiul Nobel. Sau Oscar.

— Îîîî?

— Aseară m-am întâlnit cu Regizorul. Şi din una în alta, când ne-o trăgeam mai cu spor, a început să mă filmeze. A fost mişto rău.

— Vera, sunt adormită, sună-mă mai târziu, pliiiiz… şi deja pusesem degetul pe butonul roşu, ca să întrerup conversaţia şi să-mi reiau somnul. Dar nu era dimineaţa mea norocoasă.

— Taci şi ascultă-ncoa. Ştii că cei mai mulţi regizori de filme porno sunt de fapt femei? Am dat o căutare pe Google şi am văzut secvenţe din Festivalul de film porno de la Berlin. Mă, sunt chiar profesioniste… şi păreau femei serioase… Dacă-i dăm bice, putem să participăm şi noi în august.

— Eşti nebună, fetiţo. Şi cum ai vrea să te ajut eu? Vrei să mă faci vedetă de film porno? Te-ai ţicnit?!

— Nu, că n-ai tu veleităţi de pornoistă. Dar ai putea să mă ajuţi să scriu scenariul. Trebuie să iasă ceva mişto. Să facem un remake după un film clasic. Sau o parodie.

— Of, Doamne!

— Ai citit *Trainspotting*?

— Nu mai ştiu, dar sigur am văzut filmul cu toţi drogaţii ăia.

— Ei, tipu' ăla care l-a scris a făcut o continuare. Se numeşte *Porno*. Şi acolo făceau ăia un film porno care se numea *Şapte futese pentru şapte fraţi*. Bine, eu cred că mai bine mergea tradus *Şapte futăcioase pentru şapte fraţi*, dar, mă rog, fiecare cu alegerile lui… Ceva de genul ăsta să facem şi noi.

— Bine că nu te-ai gândit la *Albă ca zăpada şi cei şapte pitici*, spun eu, din ce în ce mai nervoasă pe Vera care mi-a futut somnul, în singura zi în care nu am ore de la 7.30 şi aş fi putut şi eu să dorm până la 8.

— Ah, deci până la urmă te uiţi, ştiam eu, sick girl care eşti.

— Eşti dementă. Nu mă uit, doar am văzut câteva secvenţe pe la 17 ani. Şi oricum, se pare că ai uitat un amănunt esenţial. Eşti profă de engleză la un liceu cu tradiţie. Ce, nu te-ai săturat de ştiri cu profa porno? Şi gândeşte-te la părinţii tăi, cum vor mai scoate capul în lume?

— Stai tu liniştită, m-am gândit şi la asta. De fapt, e primul lucru la care m-am gândit. O să plasăm acţiunea la un carnaval, ceva de genul ăsta, cum e la Rio, de exemplu, şi o să purtăm măşti.

Începuse să mă doară urechea. Am schimbat mobilul în altă mână.

— La Rio nu cred că se poartă măşti. Ăia sunt costumaţi pentru a dansa samba. Mai degrabă la Veneţia o să găseşti măştile de care ai tu nevoie.

— Uite, o idee bună. Ia gândeşte-te şi scrie ceva.

— Ce pana mea să scriu? Nu am nici o referinţă culturală satisfăcătoare. Nu ştiu nimic care să se petreacă la Veneţia. Doar *Moarte la Veneţia*. Sau ceva cu nişte curtezane.

— Daaa, spuse ea extaziată. Moartea e prinsă într-un gang-bang la Veneţia de un grup de petrecăreţi costumaţi care i-o trag în toate poziţiile şi orificiile… Tu-ţi dai seama ce tare este? Invincibila Moarte, futută…

Nu-mi puteam da seama dacă glumeşte sau vorbeşte serios. M-am mulţumit să-i spun doar că e dusă rău.

— Pot să vin la tine acuma? Trebuie să punem totul pe hârtie.

— Nu pot, am o meditaţie la 8.30, am spus cu năduf, dând pătura la o parte. Somnul meu fugise demult.

— Sună şi anulează. Spune că ţi-e rău. Ai greţuri matinale. Hai că ajung imediat.

Şi a ajuns.

— La actori m-am gândit deja. Am un băieţaş…

— Ai înnebunit? Porno cu minori? Vrei să ajungi la închisoare?

— Te grăbeşti ca muta… Taci. E unul care are 19 ani, e student la ASE, are o sculă… fermecată, zise ea mustăcind.

— De ce, cântă? Bate cuie cu ea? vrui eu să-i arăt că sunt sceptică în privinţa întregii poveşti. Dar ea continuă fără să fie prea tulburată:

— Tu eşti cam nefutută, aşa că taci. Te pricepi tu la pule cum mă pricep eu la… mecanică, căută ea un pic în mintea ei creaţă. Îţi spun eu de ce e fermecată. Asta ascultă de comenzi. E foarte important să ţi se scoale la comandă. Şi e mare. O are cât un… cât o… şi începu să caute ceva cu care să compare.

— Şi p-ăsta de unde-l ştii? De unde ştii că o să accepte?

— Eh, pula, cum să nu vrea să se fută. La faţa lui… de-aia e mişto că o să poarte mască. Sunt rea. De fapt, nu e urât, doar că e ceva ciudat în felul în care sunt poziţionaţi ochii. Şi are nasul cam mare. L-a adus ta-so la mine că făcuse 18 ani şi nu futuse nimic până atunci. Mi ţi l-am dat pe hârjoană, mamă, mamă… Acuma mă caută el şi-mi povesteşte…

— Biiine, bine, nu vreau să ştiu. Dar spune-mi de unde o să iei sunetişti, cameramani, habar nu ai de industria asta.

— Nimic mai simplu, draga mea. Mă duc la studenţi la Teatru şi Film şi le spun că dau 1000 de euro de căciulă ca să facem un film, într-o lună de filmări. Pe prafu' ăsta vor zice bogdaproste, săru' mâna!

Mă priveşte agitată. E extaziată de ideea care i s-a năzărit peste noapte. Încerc să îi sugrum elanul:

— Tu-ţi dai seama ce vrei să faci? Nu e vorba de un film documentar, e vorba de pornografie. Ştii ce părere are lumea despre asta. Ce faci tu acuma e în spatele uşilor închise. O faci de plăcere, de nevoie, nu contează, dar lumea nu ştie. Ai o viaţă onorabilă… încă…

— Mamăăă… Tu ai o părere prea bună despre meseria ta. Eşti

profesor, eşti pielea pulii, reţine asta, te rog.

— Ce vreau eu să-ţi spun e că imediat ce vei trage perdelele, lumea o sa te taxeze, ştii bine ca suntem un popor de pudibonzi. Gândeşte-te că noi nu avem nici măcar literatură erotică. Nu e ceva ce apreciază românii.

— Dar eu vreau să fac artă din asta.

— Românii nu o percep ca pe o artă. Nici măcar în glumă nu o tolerează. Ai uitat de ce ne-a spus Simona la seminar când Iorga s-a trezit cu un număr din revista *Pula* cu dedicaţia *Tu ai? N-ai!* Ai uitat cât a tras Eliade pentru câteva scene de amor din *Maitreyi*? Tu n-o să ajungi la închisoare, dar nici n-o să mai scoţi capul în lume, îţi garantez, am terminat eu profetic.

— Acuma cine e dusă? Tu-mi vorbeşti de ceva care s-a întâmplat acum o sută de ani!

— Dar asta e mentalitatea ever, nu contează epoca. Îţi spun asta numai ca să nu suferi. Că tu zici că o să porţi mască. Şi cum o să explici identitatea actriţei din rolul principal?

Amândouă suntem încordate, aşa că încerc sa fac o glumă.

— O s-o dai anonimă? Aici nu eşti în…

— Lasă-mă cu astea. E treaba mea. Nu te rog decât să mă ajuţi cu scenariul. Ăsta face diferenţa dintre un porno obişnuit şi artă veritabilă.

— Bine, văd că nu pot s-o scot la capăt cu tine.

Eram epuizată de toată discuţia.

— Hai, nu mai ofta atâta, şi-şi scoate o ţigară, apoi se uită la mine în frigider.

— Tot la dietă? Sau, ce dracu', n-ai bani să-ţi iei şi tu nişte şuncă, ceva să-mi fac un sandviş? Sau un Red Bull, că n-am dormit deloc.

Mă uit urât la ea, dar îi dă înainte, râzând:

— Lasă, că dacă iese un scenariu mişto, îţi promit că-ţi dau o poală de bani.

— Da, îmi dai o pulă… fac eu sceptică. Poţi să-mi dai ce vrei tu, dar nu am nici o sămânţă de idee…

— Cum n-ai? O să scoatem ceva cu Veneţia.

— Tu eşti turbată? Ce să scoţi cu Veneţia?

Dar ea nu pricepe de unde vine exasperarea mea:

— Facem aia cu *Moarte la Veneţia*.

— Femeieeee, ţip eu, tu chiar n-ai citit asta!

— Nu, face ea nevinovată. Dar n-ai zis tu…

— Eu am zis la mişto. *Moarte la Veneţia* este despre un tip fascinat, obsedat de frumuseţea unui puber. Un scriitor, care, în timpul unei vacanţe la Veneţia, se îndrăgosteşte de un băieţandru. E o Lolită pe invers. Totul pe fundalul unei epidemii de holeră, care, în final, îl omoară pe scriitorul ăsta, care nici nu apucase să-şi declare fascinaţia. Deşi îl vâna pe puştiulică ăsta, nu fusese în stare să lege două vorbe cu el, atât de tare îl emoţiona prezenţa lui. Na, spune-mi şi mie ce poveste porno să scoţi din asta?

— Mda, gay cu copii… nu prea merge. Dar trebuie să găsim ceva legat de Veneţia, am nevoie de măştile astea… Gata, am găsit. Ce zici de CASA FUTENBROCK?

— Tu ai ceva cu Thomas Mann?

— Nu am nimic, doar caut un titlu care să agaţe. Nu ştiu, mai era cartea aia după care s-a făcut şi film, cu Julia Roberts şi Javier Bardem. Am putea să-i zicem *MĂNÂNC, IUBESC, FUT*.

Mă exasperează femeia asta. Dar nici eu n-am epuizat gloanţele.

— Şi de unde o să ai bani pentru film? Îţi dai seama? Hai să zicem că ai scăpat de costume, o să fie toată lumea în pielea goală, dar dacă vrei să fie o poveste autentică tot trebuie să tragi câteva cadre exterioare în Veneţia. De unde o să scoţi bani pentru deplasare? fac eu pe deşteapta. Dar n-a fost chip s-o conving. Parcă avea toate răspunsurile pe ţeavă:

— O să găsesc eu câţiva sponsori printre toţi ăia cu care mă fut. Şi chiar dacă îmi folosesc banii mei până la ultimul leuţ, tot îl fac. Mi s-a pus pata. Nu înţelegi? Am stat şi m-am gândit azi-noapte. E biletul meu de plecare din ţara asta împuţită. O să-l produc eu. Filmul.

— Ai tu 20 000 – 30 000 de euro?

— Da, am şi-o să-i folosesc.

Eram uimită. M-aş fi apucat şi eu de futaiuri remunerate, păi la banii ăştia…

— Şi-o să fac şi artă, o să vezi. Şi nu trebuie să mi-o aprecieze românii, ăştia nu-s în stare s-o aprecieze nici pe mă-sa.

— Filmele porno nu pot fi artistice. Părerea mea. Sunt doar nişte maratoane de futai cu o femeie care e exploatată în trei feluri: vaginal, oral şi anal. Şi între ţâţe, scuze c-am uitat de asta.

— Câte prejudecăţi ai! şi îşi deschise palmele, ca şi cum ar vrea să-mi facă vânt din faţa ei. Ca şi cum ar vrea să spună *piei din faţa*

ochilor mei! Apoi continuă cu o voce aproape îndurerată de ignoranţa mea în materie de porneturi:

— Ai auzit şi tu de un *Deepthroat*? Sau de *Rapeman*? Sau ai văzut *Caligula* măcar? Păi în *Caligula* joacă și Hellen Mirren și Peter O'Toole și sunt o groază de scene de sex în grup şi nu zice nimeni că nu e artă.

Şah mat.

Şi s-a apucat să caute o vilă veche, care să semene cu arhitectura veneţiană. În mai puţin de o săptămână a şi găsit una în Cotroceni, construită în 1908. A angajat apoi un tip care să-i decoreze interioarele în ton cu ce avea în cap. Dar eu nu aveam nici o idee de scenariu. Ne-am văzut la câteva zile după minunata ei idee cu filmul. Mă aştepta *La Motoare*, pe TNB şi era deja nervoasă că se certase cu portarul care nu o lăsase să parcheze în curtea şcolii pentru că ea nu era profesoară. *Cică așa i-a lăsat instrucţiune madame directrice. Scroafa!*, adăugă Vera cu năduf, trăgând din ţigară până la cotor. Mă întrebă dacă am scris ceva la scenariu. Răspunsul meu o umple de draci.

N-a mai vorbit cu mine o lună după asta. Că nu vreau s-o ajut, zice ea.

Şi totuşi aş putea să-l scriu. Chiar dacă n-o să i-l dau ei. De mică tot voiam eu să scriu. Na, aveam acum ocazia. Oho, şi Vera putea să-mi ofere la greu material, şi frati-miu doar n-a murit degeaba…

1990

— *Daaaaaaaallaaaaas! Începe Dallas!*

Duminica. E ziua preferată din toate zilele săptămânii. Nu am meditaţii, nu mă freacă nimeni la cap. Stau în pat până la zece şi mă răsfăţ, fără să fac nimic, mă-ntind adormită ca o pisică pe-o parte şi pe alta, într-o zi călduroasă. E plăcerea de-a lâncezi, de-a lăsa lucrările de corectat să zacă lângă piciorul patului. Te afli undeva la mijloc, între savoarea celor câteva clipe de somn în plus, şi singurătatea care are ceva agonic. Zgomotul de afară te face nevrotică, ai vrea să ieşi, să te plimbi, să mergi să-ţi cumperi ţoale. Duminicile sunt întotdeauna strălucitoare când eşti singur.

Mă trezesc iniţial pe la șapte, când aud bufnituri în apartamentul vecin în care locuiesc doi bătrânei. Când gătește Aglae, află toată scara. Deschide uşa şi tot mirosul inundă întâi palierul, apoi se prelinge pe etaje. Miros acru de varză călită sau înecăcios de peşte sau greţos de cârnaţi prăjiţi. Motiv de ceartă cu vecinul din dreapta.

Țăranii, îl aud bombănind, *trebuie să știe tot blocu ce-ați făcut voi de mâncare*. Are figură de fost securist vecinul. Întotdeauna îmbrăcat corect, cu cămăşi super călcate (deşi nu ştiam dacă are nevastă, ba da, are, acum îmi amintesc, trebuie să fie femeia aceea încărcată cu sacoşe şi mai mereu obosită; el merge în faţă cu bastonul şi deschide uşa pentru că numai la el sunt cheile), cu pantaloni la dungă, închişi peste talie cu o curea de piele pe care timpul o făcuse lucioasă. De câte ori se deschid uşile pe palier scoate capul şi iscodeşte cu ochi mici de viezure.

Duminica, vecinii au invariabil aceeaşi ceartă care mă trezeşte pe mine la şapte. Nea Vasile mai găseşte ceva în casă tocmai bun de vândut la târgul din spatele intersecţiei, spre Ferentari. Aud glasul ei, când plângăcios, când autoritar, profund atașată de tot ce o înconjoară.

— Nu vaza de la tanti Maria! O am de 30 de ani. Chiar te-ai scrântit de tot!!! O să le spun eu copiilor când or veni…

Intrasem o singură dată la ei în casă. Trebuia să rămân până târziu la şcoală, la o şedinţă cu părinţii şi tocmai atunci se făcea şi ultima zi când mai puteam să plătesc curentul.

— Da, doamna profesoară, cum să nu, vă plătim noi curentu', numai să ne lăsaţi cât trebuie, că noi n-avem de unde să punem…

Mă uitam oarecum pe furiş să văd ce are prin casă (curiozitatea asta o aveam de mică şi probabil de aceea părinţii mei se fereau să mă ia prin vizite pentru că nu o dată m-au prins cotrobăind prin sertare străine) şi am zărit din hol o masă pusă în mijlocul camerei alăturate. Nişte flori de plastic prăfuite îngrămădite într-o vază bleumarin. Un televizor color acoperit cu un mileu (macrame? etamină? ca alea de la orele de lucru manual, un chin adevărat pentru mine, nu reușeam să cos niciodată nimic, dar oricum era mai bine cu acul în mână, decât pe câmp cu un coş la cules porumb; prinsesem şi de-astea înainte de revoluţie). Şi pe mileu, un superb bibelou cu un pescar asiatic care ţinea în mână o undiţă, iar în undiţă, un peşte mic, mic, că de-abia îl reperasem, suspendat în aer. Se vedea și colțul unsuros al unei canapele.

Totul miroase a rânced. Pe jos, linoleum care imita ceva (poate marmură).

Ies din apartamentul lor cu spatele, călcând uşor, susţinând zâmbetul vecinei mele septuagenare. Mda, ea cel puţin e măritată.

Fiecare bloc e un cub uriaş plin de cutiuţe-cuşti. Fiecare are cuşca sa, împodobită în funcţie de cum poate şi cum ştie.

E un trai la grămadă. Pereţii sunt prea subţiri pentru a putea acoperi reproşuri. Uşi trântite. Înjurături. Chiar şi discreţia e vizibilă, palpabilă. În dreapta mea stă o familie liniştită, prea liniştită. În fiecare zi, acelaşi ritual. Nu se ceartă. Nu se plimbă decât duminica. Bănuiesc că nu fac nici dragoste (sau dacă fac, o fac în şoaptă, pe întuneric, fără să se privească, fără să se atingă mai mult decât e necesar). Sâmbătă el îşi repară maşină, o Dacia albă 1310. Ea spală, dă cu aspiratorul (slavă Domnului, atunci aud şi eu zgomot la ei!).

O familie tânără de ţigani, vecinii de deasupra mea. Ea e foarte frumoasă, brunetă, cu părul lung, cu o anumită graţie în mers şi în ţinută, în general. Tipul de femeie focoasă. Au o fetiţă. El, cu o mustaţă à la Ţiriac, mărunţel, cam sfrijit, şi mai tot timpul pilit. De când îşi invită prietenii (doar vinerea, când eu de obicei vin târziu şi party-ul îşi respiră ultimele acorduri) am învăţat să fredonez câteva manele. Când se îmbată, Adi, aşa îl cheamă, are chef de dragoste cu Adina. „Adi, lasă-mă". „Adi, îmi iau copilul şi mă duc la mama". „Adi, ne-aud vecinii… mă doare". Se aud plânsete. Cu blândeţe şi siguranţă: „Te omor, fă, dacă mai plângi". Se aude o uşă trântită pe holul blocului. Cea mică fuge *la mama* care stă, după câte mi-am dat seama, chiar în blocul vecin. El dă drumul la muzică. Ea plânge în continuare. Îi aud suspinele în surdină. Se aud mişcări ritmice în arcurile patului poziţionat, intuiţia sonoră îmi spune, chiar deasupra patului meu. Ea continuă să plângă chiar şi după ce câteva minute mai târziu se aude apa bazinului la baie. Cineva a tras apa. Paşi pe scări. A plecat *la mama*. Mâine se va întoarce din nou, dis de dimineaţă, pentru că trebuie să ia marfa să o ducă la taraba lor din piaţă.

Şi tocmai când eu mă pregătesc să mă culc, nea Vasile intră în baie, trântind uşa după el din greşeală (nevastă-sa lăsase din nou un geam deschis prin casă). Bătrânului de 78 de ani nu-i venea să creadă. Se uită, o atinse. I se părea neverosimilă. Nu mai avusese o erecţie de vreo şapte ani. S-o trezească pe nevastă-sa? Nu, degeaba, ea răsuflase uşurată când scăpase de corvoada amorului fizic. Şi, în plus, îi era frică să nu dispară minunea asta în toiul pregătirilor. Nu-i venea să rateze norocul care dăduse peste el. Trebuia să se ocupe singur de asta. Hotărî să nu tragă apa, ca nu cumva să facă zgomot şi s-o trezească pe nevastă-sa. Precipitat, se ferici singur, ca în adolescenţă, speriat că maică-sa ar putea intra în baie, să-l găsească în mână cu bruma lui de bărbăţie.

Stomatologul

Stomatologul mi-a schimbat viaţa. Îl cunoşteam din liceu. Fusesem profesoara lui de română într-a XII-a, timp de patru săptămâni, cât colega mea, Tania, îşi luase un concediu ca să-şi termine teza de doctorat. Fuseseră săptămâni cumplite. Pe lângă norma de 18 ore, predam în plus 4 ore. De-abia terminasem facultatea şi mă aruncaseră în cuşca celor mai feroci lei. Fetele nu erau interesate decât de machiaje şi haine la modă, băieţii de agaţamente prin cluburi şi maşini. Fierbeau hormonii. Când să-ţi mai faci timp şi pentru şcoală?! Pe Stomatolog îl meditasem pentru bac. Nu-l prea interesa româna, el se pregătea să dea la stomatologie.

Mă pomenesc într-o seară, după şapte ani, cu un telefon:

— Bună seara, doamnă, sunt eu, Victor Angelescu, de la XII D…

— …?

— Acum şase – şapte ani aţi fost profesoara mea…

Şi din hăurile memoriei se ridică imaginea unui băiat timid, brunet… ba nu, mă înşel. Nu era timid. Se uita la mine cu o inocenţă jucată şi vedeam cum ochii lui flămânzi mă sfâşie în hălci de epidermă care i se scurg printre degete rapace şi probabil d-aia nici nu se putea concentra când îl scoteam la lecţie şi trebuia să pun de două ori aceeaşi întrebare cum, nu ştii ce tipologie reprezintă Stănică Raţiu, păi n-ai citit *Enigma Otiliei*? vrei 2 (doi) probabil… Dar lui nu-i păsa, pentru că era mai important să-mi arate că e aproape bărbat şi poate să-mi susţină privirea până când eu cedez prima şi las ochii în jos. Eu eram cea sedusă.

Pleca la Paris la un curs de ortodonţie sau implantologie, ceva de genul ăsta, şi voia să-l învăţ repede, în trei săptămâni să converseze.

A apărut a doua zi la uşa mea. Cu un buchet de trandafiri. Se schimbase. Devenise bărbat.

Ne-am aşezat la birou, dar n-am putut să ne apucăm de lucru. Îi chiorăiau maţele.

— Renunţăm la faza cu dvs., ok? Ţi-e foame?

Nu, că să vedeţi, nu vreau să vă… să te deranjez etc. N-aveam decât iaurt şi pâine de secară.

Bălăceşte linguriţa, nu se grăbeşte, fărâmiţează pâinea cum făcea bietu' frati-mio.

Of, soartă, ce mai bărbat, ditamai bărbatul, cât uşa, cu părul

negru și fața de țigan oacheș, frumos și îndrăzneț, care te-ar pune jos, of, Doamne, în ce dracu' m-am băgat!?

— Je veux arriver à la gare… repeta el, rotunjind cuvintele și țuguindu-și buzele. Se uita în ochii mei cu o privire pe care o mai văzusem. Orgoliu și îndrăzneală. Și provocare..

— J'ai besoin d'un taxi.

Nu, nu pot reconstitui începutul poveștii mele cu Stomatologul, pentru că memoria mea n-a început să amprenteze decât în clipa în care îi adulmecam mirosul. Un miros dulce și proaspăt de mosc și țepii lui de la barba de câteva zile care îmi ințepau și-mi zgâriau ușor obrazul, gâtul, apoi sânii. Nu fusese niciodată timidul ai cărui pomeți căpătau nuanțe diverse de roz când îl scoteam în fața clasei și nu știa lecția.

Mă pipăia ca un orb, simțeam că buricele degetelor lui îmi scanează fiecare centimetru de piele și apoi mă salvează în memoria amprentelor lui și corpul lui tânăr mă îmbăta, da, eu chiar eram un pic beată, da, băusem două pinacolada după ce fusesem la concert, la Cesaria Evora unde el cumpărase două bilete de la un coleg care făcuse pneumonie sau rubeolă, nu mai țin minte, și-acuma îmi țiuiau urechile de la boxele prea puternice și mă simțeam amețită, cu mâinile lui cotrobăind peste tot și cu mirosul lui proaspăt și cu obrazul care mă gâdila acum pe abdomen și cobora cu siguranța unui bărbat și *lasă-mă să te gust acum… ești a mea… de când așteptam asta, de când stăteai bățoasă la catedră și îmi imaginam că te trântesc chiar acolo pentru că n-aveai curajul să mă privești…* auzeam ca într-un vis, poate chiar visam că mă pierdeam ușor în el.

M-am trezit înaintea lui. Se luminase poate și prea devreme. N-ar trebui să mă mire razele filtrate printre jaluzelele din inox, suntem la sfârșitul lui mai.

Sunt în pat cu fostul meu elev. Este cuibărit în spatele meu. Făcut covrig, fundul i se odihnește în căușul abdomenului meu. Piele netedă pe spate, fire de păr pe umeri și pe omoplați. Și tot mirosul acela copleșitor mă făcea să-mi lipesc nasul de scobitura gâtului său. Respira ușor. Am adormit din nou, ținându-l în cuib ca pe un băiețel care-a încercat pentru prima dată să doarmă singur pe întuneric. Apoi se trezește plângând și aleargă la mă-sa pentru că numai ea știe să-l ia în cuib și să-și simtă spatele protejat de căldura abdomenului ei și de moliciunea sânilor ei.

M-am dezlipit cu greu de căldura spatelui său neted. Voiam să fac micul dejun. Chiar că asta era o noutate pentru mine. Lui Bogdan nu îi făcusem niciodată micul dejun. Mai degrabă i-aş fi dat o piatră dacă mi-ar fi cerut un sandwich. Cum stau eu să compar totul. Ce să-i fac jepăţelului ăsta mic, ce i-o plăcea? Toast? Orez cu lapte, nu pe urmă o să se întrebe de ce am depus atâta efort… Şi atunci m-a lovit. Făceam micul dejun unui bărbat cu care mă culcasem la prima întâlnire, care nu era de fapt o întâlnire, şi el nu era nici prea bărbat, sau poate că era, dar eu sunt cam bătrână pentru el… pentru că e fostul meu elev. Hai, totuşi, cinci ani nu e o diferenţă aşa mare. Şi i-am fost profă doar patru săptămâni…

— Dileme, doamna profesoară? vocea lui era pusă pe ghiduşii când mi-a cuprins mijlocul prin spate. M-am întors spre el şi am tăcut amândoi. Ne trezisem brusc din uitarea de azi noapte în lumina crudă a dimineţii.

Tot el:

— Nu-mi plac discuţiile serioase dimineaţa. Regreţi?

Am început să plâng, nu ştiu de ce plângeam şi, când braţele lui m-au tras către el, am început să mă simt mică, protejată şi dominată în braţele lui.

— Eu cred că ar trebui să nu mai fii atât de concentrată sau timorată şi să încerci să trăieşti tot ce ţi se întâmplă, fără să te gândeşti să-ţi programezi paşii. Deja ai ieşit din programă…

Nu-i mai auzeam vocea, mă afundam în senzaţia aceea care nu mi-era străină, da, aşa mă mai simţisem şi totul părea atât de îndepărtat, ca dintr-o altă viaţă. Asta era tot ce voiam, abandonul ăsta care te scuteşte pe tine de orice responsabilitate, pentru că el te va proteja de acum încolo, pentru că nu vrei decât să fii aşezată în culcuşul ăsta confortabil în care, bineînţeles el domină, dar nu te deranjează asta, pentru că tu eşti mică şi nu mai ai nici o grijă, acum e doar responsabilitatea lui. Ţi-ai găsit, în sfârşit, un stăpân. Din clipa aceea nu m-am mai săturat de el. Şi nici el nu-şi mai lua mâinile şi buzele de pe corpul meu. Eram fascinată şi îngrozită de vitalitatea lui, de sexul mereu în erecţie. De dorinţa lui neobosită de a mă domina mereu, ca apoi să mă atingă ca pe un obiect minuscul şi fragil care are nevoie de atenţie şi grijă. Amantul meu tânăr.

Niciodată nu mai făcusem dragoste până dimineaţa. Venea pregătit cu sticlă de vin roşu, chinuindu-se apoi să ajungă la conţinutul

dătător de extaz bahic apăsând pe dop cu o lingură de lemn. Nu aveam tirbuşon. *Doamna profesoară, cum e posibil să nu aveţi un tirbuşon*?! Şi mă lua în braţe cu stropi roşii căzând pe noi şi mă arunca în pat şi o luam de la capăt.

Trup tânăr şi neobosit. *Membrum virile*. Nu-mi dă drumul să fug la baie după ce facem dragoste. Îmi spune simplu: Te ador.

Mă îndrăgosteam şi poate n-aş fi recunoscut asta dacă n-ar fi venit ziua plecării la stagiu. Nu-l dusesem la aeroport, se ocupau ai lui de asta.

Era plecat de două săptămâni şi nu mă sunase niciodată. Îmi trimisese doar un mail lapidar cu informaţii despre hotel şi cât de interesant a fost cursul de ortodonţie (sau de implantologie?).

Poate că doar eu îmi pierdusem capul. Poate că a fost doar un orgoliu masculin care să-i încălzească capacităţile de seducţie viitoare. *Băi băieţi, sunt cel mai tare, i-am tras-o profei de română din liceu!!!! Buuună răăău!!!*

Doamne, e cel mai mare coşmar al meu!!!!

Cu două zile înainte de a se întoarce, l-am revăzut pe Bogdan. Mergeam pe stradă şi l-am reperat de departe, în mulţimea de la Unirii. Se întorcea de la bancă, cu servieta în mâna dreaptă şi cu sacoul neglijent pe umăr, mergea încet. Am fost cuprinsă instantaneu de panică. Simţeam cum tremurul se urcă şi se intensifică, se propagă în tot corpul. Ajunge în genunchi, picioarele nu mă mai ascultă, parcă aş merge în papainoage. Uitasem de ură şi de scenariile pe care le fabricasem în minte pentru prima noastră întâlnire de după despărţire. De indiferenţa pe care intenţionam s-o pozez. M-a văzut și el. Mi-a zâmbit cordial, poate prea cordial, aşa de departe. Un străin cu care am fost cândva legată intim în reţelele capricioase ale iubirii şi ale pasiunii. Le credeam stinse.

Schimb de amabilităţi. „Hai să bem un suc, să ne mai povestim”. Scene care se derulează secvenţial, dar trec pe lângă mine. Deşi încă mai sunt încordată, tremurul a încetat. Sunt emoţionată şi aşa voi rămâne zeci de minute după ce el va fi plecat. Nu-mi voi aminti ce am discutat, pentru că întâlnirea s-a petrecut numai în interiorul meu.

Zilele următoare sunt tentată să-l sun, doar să-i aud vocea. Îmi trezeşte dependenţa veche de care mă credeam vindecată. Dar îmi reprim cu succes orice încercare de a-i forma numărul. Un nou sentiment se ridică în mine. Simt că l-aş trăda pe stomatolog. Mai bine

nu.

Sunt fericită. Stomatologul s-a întors.

Suntem în transă de câteva zile: o facem ca nebunii, pe unde apucăm. Ieri, de exemplu, am avut două ferestre în orar. Aproape că am alergat spre cabinetul lui, undeva în Romană. Ajunsesem transpirată în răcoarea blocului vechi. O pacientă nu venise. A fost încântat să descopere că sub fusta de profesoară serioasă se află ciorapi cu bandă adezivă. Dantela neagră îl încântă, dar încântarea se mări atunci când pipăi deasupra dantelei ciorapilor. „Doamna profesoară nu poartă chiloţei. Pentru că nu eşti cuminte, aaaa te-ai epilat de tot la păsărică, uite cât eşti de netedă şi văd cum te zbaţi… domnul doctor o să te pedepsească. Ai chiulit de la ore, fiinţă neastâmpărată ce eşti…”

Şi mirosul de eugenat de zinc specific şi bâzâitul aerului condiţionat în aşteptarea anxioasă a unui instrument dentar de tortură, mi se părură dintr-o dată delicioase, ca gustul sexului meu inundându-i vălul palatin, fixându-se pe limbă, pe papilele gustative.

Mă simţeam ca o femeie desfrânată. Şi-mi plăcea.

Dimineţile eram cuprinsă de cea mai pură fericire conjugală. Convenisem să ne mutăm la mine, deşi nu era foarte aproape de cabinet, unde îşi avea şi garsoniera. Dar se simţea oarecum independent. Rupsese pentru mine cordonul ombilical.

Mă trezeam întotdeauna înaintea lui. Şi după ce-l priveam cum doarme, cu buza de sus umflată, răsfrângându-se peste cea de os, cu ochii umflaţi ca ai lui Fifi (Fifi era broscuţa ţestoasă pe care ne-o făcusem cadou de viaţă nouă şi pe care era s-o fierb într-o dimineaţă, căci nu mi-am dat seama cât e de fierbinte apa pe care i-am schimbat-o până când nu i-am văzut mişcările dezordonate, disperarea cu care încerca să se urce pe firul de la încălzitor. Bine că am scos-o la timp!), mă furişam la bucătărie să pregătesc micul dejun. Nu înainte de-a mă mai lipi încă o dată de corpul lui care emana căldură, sărutându-l pe fruntea netedă, sau pe gât, exact în locul în care simţeam un nod făcând legătura cu şira spinării, în funcţie de cum dormea.

Mă prindea întotdeauna în baie, în timp ce mă spălam pe dinţi.

— De la gingie în sus, doamna profesoară!!! Ce-nseamnă asta, nu ştii să te speli pe dinţi!?

— Mă laşi?!

Îmi plăcea să mă dădăcească. Îl conduceam până la uşă aşa dezbrăcată, cu un tricou neglijent care nu-mi acoperea pulpele:

— Spune-mi ceva frumos! mă miorlăiam.

— Ceva frumos! repeta mecanic pentru că era tot timpul în întârziere.

Nu scăpa așa ușor de mine. Trebuia să-mi spună ceva frumos. Dar se isteriza repede, gen *te văd vecinii în chiloţi, nu ţi-e ruşine, intră în casă, să vezi ce bătăiţă iei*. *Ai uitat că bătaia doare*?! Argument imparabil.

Într-o dimineaţă mi-a mărturisit că era primul în clasă vinerea. Pentru a deschide geamul înainte de cele două ore de română. *Uneori nu-ţi luai sutien, doar un maieu, și prin fibrele tricoului vedeam cum ţi se întăresc sfârcurile. Tu erai concentrată să explici, noi nu mai eram deloc atenţi. Ne dădeam coate și începeam să ne hlizim. Nu ţi-ai dat niciodată seama… Întoarsă cu spatele la noi făceai pe tablă un tabel și ne rugai și pe noi să împărţim pagina în trei, nuvela istorică / psihologică / fantastică, dedesubt asemănări și deosebiri, nu-mi vine să cred că am ţinut minte toate chestiile astea. Și când te întorceai ţi se vedeau atât de clar sfârcurile. De-abia atunci te duceai brusc la fereastră și o închideai.*

Îi plăcea să scormonească trecutul meu erotic. Nu credea că el e al doilea. Punea de mai multe ori aceeaşi întrebare, sperând să mă încurc în detalii, să uit vreun amănunt care să-l convingă pe el de un alt adevăr. I se părea neverosimil. Și neverificabil. De câteva ori, după ce terminam zbenguiala în pat, zăcând epuizaţi, auzeam între respiraţiile fierbinţi care-i ridicau ritmic pieptul păros:

— Ţi-a plăcut?

Mă uitam la el şi îngânam ca o mâţă dezmierdată:

— Îhîîîîî…

Se apleacă deasupra mea şi se hârjoneşte cu un sfârc:

— Fostul nu-ţi oferea atâta plăcere…

— N-am de gând să fac vreo comparaţie. Înţelege că în viaţa mea nu există decât un singur bărbat. Cel din prezent. Adică tu.

Tot nu e satisfăcut:

— Și înainte de el nu ai mai avut tu vreun iubit?

— Ba da, ţi-am mai povestit. În liceu, de fapt toată perioada liceului. Valeriu, am fost împreună 4 ani. Ce credeai, c-am fost vreo tocilară care nu ieşea din casă?

— Și 4 ani n-aţi făcut voi nimic? Nici o ghiduşie?

Ochii i se închideau pe jumătate când pronunţa cuvântul ghiduşie și începeau să sclipească. Întotdeauna.

— Nu m-am culcat cu el, dacă asta te interesează.

Nu ceda:

— Şi n-aţi făcut deloc prostioare?

Mă uit scandalizată la el.

— Nu ţi-a băgat mâna la păsărică?

— Eşti ţicnit, băiete!

— Ba da, ţi-a băgat. Şi limbuţa, da' nu vrei să spui…

— Mă laşi să-ţi povestesc eu? Îi strigam exasperată.

— Hai, spune!

— Eram aproape de un an împreună şi într-o seară, când au plecat ai lui la ţară, am rămas peste noapte la el şi…

— Şi ţi-a băgat mâna la păsăricăăăă!

— Nu-ţi mai zic nimic! Asta e problema voastră, nu ştiţi să ascultaţi. Vă credeţi în posesia tuturor adevărurilor. Şi ce e mai grav, când vi se spune adevărul, nu-l acceptaţi. N-are cum să fie atât de simplu, vă ziceţi. Trebuie să fie mai complicat.

Am tăcut îmbufnată.

— Hai, nu te ambala. Vreau să ştiu şi eu cum a fost viaţa ta înainte de mine. Şi da, a fost un singur tip înainte de mine. Pe asta vă bazaţi. Că nu mai poate fi verificat.

Tăcere.

— Oricum, un pămpălău. Cum să stai 4 ani cu o tipă şi să nu i-o tragi?!

Era momentul în care începeam să-l lovesc, cu sete, strângeam pumnii şi loveam în umeri. N-apucam să lovesc decât o dată. Cel mult de două ori. Mă imobiliza repede, cu mâinile prinse într-ale lui, mi le petrecea peste piept şi mă acoperea cu trupul lui aşa încât nu puteam să mai fac nimic:

— Ei, acum ce mai faci? Îmi zâmbea victorios şi încerca să mă sărute. Nu puteam să-l las să câştige. Începeam să mă zbat, să nu-l las să-mi prindă capul.

— Vrei o nevastă virgină, nu? Toţi bărbaţii vor o femeie care să fie numai a lor.

— Evident. Ai zgâriat-o, ai cumpărat-o. (încerca să fie sarcastic). Eşti prostuţă?! Ba nu, de fapt ai o mentalitate învechită.

— Eu? Tu ai. Pentru că altfel ai accepta răspunsurile mele. Doamne, eşti atât de copil!

— De ce nu zici nesofisticat sufleteşte? Mai ţii minte? E o frază

pe care ai spus-o când ne vorbeai despre Felix. Suna așa fals. Parcă aveai un băţ în frumosul tău cur când ne spuneai asta.

— Da, exact așa ești. Chiar nu poţi să pricepi că pentru o femeie nu există decât un singur bărbat? Acela din prezent. Ceilalţi sunt morţi și îngropaţi. Nici măcar atât. Efectiv sunt şterşi de pe harta noastră sufletească. Nu mai există. Exişti doar tu.

Apoi:

— De ce vrei să ştii câţi mi-au trecut prin vagin?

— Pură organizare matematică a creierului masculin! mă întrerupe el.

— Sigur că da. Orgoliul nu are nici o treabă cu asta… Îţi spun eu, ţi-e frică de comparaţia pe care aş putea s-o fac, nu, cu predecesorii tăi? De aici și fascinaţia pentru virgine. La ele comparaţia dispare. Dar te-ai gândit că o virgină poate va fi curioasă, dornică, tentată să vadă cum e cu altul?

Îşi slăbea strânsoarea, fără să-mi dea drumul.

— De ce ești rău câteodată?

— Măi, vouă, femeilor, nu vă plac băieţii buni, voi îi vreţi p-ăia răi. Un băiat curăţel, liniştit… ia să vezi cum îi dai jet, da, nene, vouă vă place cruzimea adevărată, doar pe-aia o apreciaţi cu adevărat. De-abia atunci te dedici trup și suflet… cu cât se poartă mai urât cu tine, cu-atâta te lipești mai mult de el. Nu ăla care e drăguţ cu tine, voi îl apreciaţi pe ăla care de la prima întâlnire îţi bagă mâna în chiloţi și-ncearcă să te fută.

— Ce filozofie, dragule. Pe-asta să-nţeleg că ai aplicat-o și la mine cu succes? mimez eu jignirea.

— Îmi ești dragă.

Şi începea să mă sărute și să-mi arate ceea ce nu putea să-mi spună. Deh, vanităţi masculine. Ce-o fi atât de greu să recunoşti că iubeşti pe cineva?!

Mai bine să-ţi facă rău decât să-ţi pară rău

Am înţeles că fac parte din viaţa lui în clipa în care m-a prezentat prietenilor. Şi pentru că m-am integrat bine, la sfârşitul verii am plecat mai mulţi într-o excursie la Săpânţa, la Cimitirul vesel. Clasoru’ (stomatolog, colecţiona iubite), Shrek (un tip mai plinuţ şi din topor cu o chelie lucioasă, totală, fost proxenet pe la Atena – mai târziu, Stomatologul mi-a spus că ar fi produs-o chiar şi pe nevastă-sa –, care

se înscrisese la stomatologie după ce un alt proxenet rival îl bătuse atât de tare încât rămăsese fără dinţi în gură; devenise religios şi-şi folosise banii strânşi ca mijlocitor în obţinerea plăcerilor carnale pentru a-şi plăti taxele facultăţii la ale cărei cursuri se ducea cu sfinţenie), Coinacu' (cel mai tânăr din grup, student în ultimul an la medicină generală). Şi Pizdaru'. Adică Victor, care nu mă avertizase în legătură cu porecla lui. *Cum de ce Pizdaru?* Se mirară de mirarea mea. *Păi dacă-i place pizda şi pizdele îl plac pe el...*

Trenul s-a pus în mişcare. Şi cu fiecare tremur al vagonului rulând pe şine m-a cuprins o nelinişte ca o apăsare, de fiecare dată când plecam dintr-un loc se întâmpla... Mă închinai scurt, un gest reflex pe care n-aş fi vrut să-l vadă colegii mei de compartiment:

— Domnule doctor, spune-i doamnei profesoare, dacă tot intră on line cu Dumnezeu, să ne trimită şi nouă, pardon, mie doar, două ţărăncuţe sănătoase, cu de toate... şi să-mi facă nişte şouri d-alea... era vocea Coinacului, adică Matei, singurul neînsoţit în excursie.

— Hai sictir! Da ce, mă, tu nu te mai iubeşti cu nimeni prin Bucureşti? Nu erai tu cu una din anu' doi?

— Ba da, mă, mă iubesc. Singur, când cu dreapta când cu stânga... Te pomeneşti că vrei să mă combini. Mă laşi. Ori e tocilară, ori urâtă, ori amândouă... ori vrea să-și uite fostul. Oh, c'est bon le vișinat! Matei sugea dintr-o sticluţă mică argintată în care îşi turnase vișinată.

— Hai mă, o să ţi se facă rău până ajungem la Săpânţa, pe bune...

— Mă laşi?! Așa, acuma, am și eu o nedumerire: n-am mai agăţat o tipă din anul 4 de facultate. Mă, și în cluburi când merg, mă flituiesc ale dracu, deşi n-au o chiftea în burtă. Auzi şi tu, eu, viitor medic... estetician mă fac, să vedeţi voi atunci câte păsărici mă vor căuta.

— Să crezi tu că prinzi locuri la rezidenţiat la chirurgie estetică. Sunt doar vreo două, trei pe toată ţara... interveni sceptică o fată al cărei nume nu-l reţinusem.

— Degeaba atachezi la ele. Ce vrei, ai făcut un pic de burtă, chelia e în floarea...

— Să mă sugi, labă tristă! fu răspunsul.

— Da, mă Coinace, dar să ştii, fuţi, nu fuţi, vremea pulii se duce! înfipse cuţitul în rană şi Victor, care nu se băgase până atunci în tachinările dintre ei.

Andreea, prietena celuilalt, a lui Clasoru (Sergiu parcă), se ridică:

— Băi, trebuie să ajung neapărat la budă.

— Succes! E de rău, dar nu atât de rău ca în toaleta de la etajul doi, unde am făcut noi practică la obstretică-gineco prin anul trei sau patru. Mai ţineţi minte cum ne-am pus toţi băieţii în primul rând s-o vedem p-aia cum naşte şi i-a trosnit o venă până-n tavan? Pe fraierul de Pizdaru, care era foarte aproape de ea, mai avea puţin şi-i sufla în păsărică, l-a stropit pe gât… ha, ha. Tipa aia, după ce a urlat săraca o oră, mai ţineţi minte ce ne-a zis: Da-ţi-mi o ţigară! Aşa o să vii şi tu de la baie. Ţigară, ţigară… partea proastă e că această budă e mişcătoate şi rişti să-ţi pierzi echilibrul.

— Mulţumesc pentru detalii.

Cu asemenea încurajări traversez cu ea coridorul până la capătul vagonului. Doi tipi fumau. Ne privesc dezinteresaţi. Era şi normal. La salopetele noastre de blugi cu două numere mai mari, şi cu aerul nostru hippie… Toaleta era aşa cum a fost descrisă: mult pişat pe jos, un iad mirositor şi echilibristică. Mi-am adus aminte de scena cu wc-ul din *Trainspotting*. Îmi scăpă o înjurătură care mă unse la inimă. Trebuia să-mi desfac salopeta şi nu era deloc uşor. Cu o mână să-mi ţin partea din faţă, cu cealaltă să mă ancorez bine de… suportul ruginit de hârtie igienică, evident, fără hârtia respectivă. Regretam sincer că nu-mi luasem o fustă. Îmi zdrăngăniră cheile în buzunar şi mă cuprinse panica. Nu aveam chef să le culeg de pe podeaua infectă. Sau din wc.

Ne-am propus să nu mai bem apă până la Sinaia.

Când ne-am întors, băieţii scoseseră pizza.

— Ce proşti am fost că n-am luat cu noi ketchupul.

— Da, bă, am stat acolo o oră, trebuia să luăm şi noi aşa, ca suvenir, un sos de roşii, un pachet, două de şerveţele…

— Asta nu mai furasem noi, ketchup de la Spring Time… Parcă văd în ziare *Medici rezidenţi, prinşi la furat…*

— Hai, băi, alţii fură miliarde şi noi nu suntem în stare să ciordim un sos de roşii, ce pula mea!

Apoi se întoarse către noi:

— Scuze, doamna profesoară, vă rog să-mi iertaţi limbajul total neacademic.

— Da, aşa e la periferie unde stă el, în Dămăroaia!

Râdem toţi, nu era rău, nu mai socializasem de multă vreme. În gara din Sinaia ne-am dat jos 10 minute, cât a staţionat trenul. Era răcoare.

— Măcar am scăpat de căldura din Bucureşti. După cum merge nenorocitu' ăsta de accelerat, cred că o să ajungem la Săpânţa peste trei zile. De ce naiba n-om fi mers noi cu maşinile… parcă suntem nişte studenţi cordiţi.

— Lasă, coaie, nu te mai plânge. Ia să stai toată noaptea cu încă cineva.

Adevărat. Scăpasem pe la 11.00 de femeia care cică avea bilet cu noi în compartiment. Coborâse la Topliţa (nu înainte să ne arate poze cu băiatul ei, însurat de curând cu o fată pâinea lu' Dumnezeu).

Eram singuri. Ne-am întins picioarele, fiecare pe bancheta din faţa lui. Parcă eram din nou studentă. Lipseau doar bagajele cu mâncare.

— Victore, să nu cumva să-ţi dai jos adidaşii. Candeşti, frate!

— O să-ţi rezerv plăcerea asta mai încolo, când o să adormi!

— Al dracu'…

Apoi au început cu glume de-ale lor, de doctori. Nu ştiu ce doctor îi spusese unuia care tocmai descoperise că are cancer şi îl întrebase:

— Ce să fac, domn' doctor?

— Împachetări cu pământ, ca să te obişnuieşti.

— Cimitirină şi clopotar!

— Hai că-l ştim, e vechi bancul, protestă Andreea.

Simţeam că excursia asta o să schimbe cursul relaţiei noastre. Dar nu puteam da înapoi, era ca un mecanism care, o dată pornit, nu mai putea fi oprit, deşi eşti conştient de direcţia în care merge. Adică la dracu.

Ştiam că o să-l văd acum dezgolit într-o mie de oglinzi.

Primele zile au trecut calm, cu verde crud şi romburi albastre şi roşii (în care era zugrăvită camera noastră). Ne trezeam pe la nouă, în păcănitul războiului la care gazda noastră ţesea velinţe colorate. Şi în înjurăturile lui Sergiu:

— Frate, băga-mi-aş… nici în vacanţă nu pot să dorm! Nu mi-o fi ajuns şi mie un an de gărzi! Ţac, ţac, ţac, cine dracu' pune astea în casă?!

Dar îi trecea repede, înainte chiar de a ajunge la singura terasă din comună, unde mâncam omletă cu ceapă şi slană şi ne jucam şeptic sau tabinet cu orele când ploua, adică vreo două, trei zilnic. Evident, am fost la Cimitirul vesel.

— De unde obsesia asta pentru albastru?! se întreba

nemulţumitul Sergiu privind crucile. Regret că n-am făcut psihiatrie, psihologie, ceva, tre' să fie o explicaţie.

Când era foarte cald ne duceam în spatele casei să ne stropim cu apa atât de rece încât garantez că m-am pricopsit cu anexită pentru câţiva ani de-acum încolo.

Seara ne retragem fiecare în camerele noastre, unde focul iubirii se consumă, mai încet sau mai aprig, după caracter și temperament.

— Pensionari! pufnește Sergiu Clasoru' dispreţuitor la programul nostru zilnic.

— Ce, Clasorule, nu e pe gustul tău?

— Nu tu club, nu tu restaurant, zici că ești la capătul lumii.

Singurul care părea să aibă parte de acţiune era Coinacu. A doua seară se năpusti la noi în cameră (fără să bată la ușă), asta după ce a rămas pe terasă, pentru că o blondină rotofeie și cam spălăcită îi făcuse ochi dulci toată seara. Era chiar fata patronului, care acceptase să-l însoţească la o plimbare nocturnă pe malul râului care trecea prin spatele casei. Iată motivul pentru care Coinacu intră vijelios la noi in cameră, smulgându-ne pătura albastră (era în plus):

— Iau și eu pătura asta…

— Ho, mă, ţărane, a ta unde e?

— N-o găsesc pe aia-n plus și nu vreau s-o iau pe aia de pe pat, c-o să se umple de iarbă și de furnici și de alte lighioane…

Mustăci și adăugă mândru de ispravă:

— Ies să iau masa în oraș… A propos, aveţi să-mi daţi și mie un prezervativ?

Dăturăm din cap că nu.

— Asta e, Doamne'ajută! își făcu el o cruce rapidă și ieși din cameră cu pătura sub braţ.

Stomatologul îmi povesti că nu era prima dată când se lăsa în voia sorţii, atras de mirajul „pizdei necunoscute". Trăia după principiul *Mai bine să-mi facă rău decât să-mi pară rău*. N-apucarăm să-l bârfim pe Coinacu, într-un minut se întoarse:

— Băi, și dacă nu vrea fără prezervativ?

— Eh, pula, nu vrea! Dacă nu voia, nu venea aici cu tine. De parcă toţi ţăranii ăștia de-aici au toţi câte un prezervativ în buzunarul de la piept!

— Da, coaie, ai dreptate. Hai că va las! Scuze, doamna profesoară! îmi făcu el cu ochiul.

În sfârşit, am rămas singură cu Stomatologul meu.

— Auzi, de când vorbeşti tu cu „pula''?

— Dintotdeauna. Doar că în preajma ta mă mai cenzurez.

— Ştii că într-a XII-a m-am enervat când l-am auzit pe unul de-a V-a înjurând aşa. Tocmai se termina ora de sport si nu ştiu de ce-am zăbovit eu un pic. Cei mici, de-a V-a, aşteptau să ocupe sala, cu mingea de fotbal în mână. Şi-l aud pe unu d-asta mic, un pirpirel, că-mi zice: Da', mişcă-te, în pula mea, mai repede! Am simţit că iau foc. Nu mă enervasem pentru că mă înjurase. Ci pentru că nu conştientizase ceea ce spusese. M-am dus la el: Măi piciule, ai tu pulă? S-a înroşit, dar nu a cedat: Da, am, uite! Şi şi-a tras pantalonii până la genunchi, dezgolind un viermişor vânăt pe care el îl considera cu mândrie pulă. Piciule, adaug eu, asta nu e pulă, uite, roagă un băiat d-ăsta de la mine din clasa ca să-ţi arate o pulă, nu ce ai tu acolo. Când oi avea şi tu una de-aia, de-abia atunci poţi folosi cuvântul asta, da?

— Şi nu-mi spune că aşa ţi-ai câştigat tu admiraţia tuturor privitorilor la scenă, făcu Stomatologul mişto de mine.

Şi une terrible trântă, vorba Chiriţei, fu preludiul nopţii aceleia.

La început nu mi-am dat seama. Se mai întâmplase să îmi întârzie ciclul câteva zile. Dar nu aproape două săptămâni.

Panica îţi anihilează toate capacităţile cognitive, pe fondul unei agitaţii care te vlăguieşte fizic. Zeci de gânduri se intersectează haotic şi nu duci nici unul până la capăt după regulile logicii. Nu ţi se poate întâmpla ŢIE una ca asta. Tu foloseşti şi prezervativul şi metoda calendarului. Tu eşti de o precauţie infailibilă.

— Sunt însărcinată (poate trebuia să fiu mai diplomată, să se ivească momentul propice, să-l pot manipula, că doar femeile sunt pricepute la treaba asta).

Câteva secunde de uimire, poate n-a înţeles, dar surpriza se transformă în neîncredere, apoi în şoc. Ieşisem să ne plimbăm cu bicicletele gazdei.

— Eşti sigură? şi bicicleta îi cade sau o lăsă el să cadă.

Tăcerea s-a lăsat şi-mi pulsează urechile de atâta linişte. Peste ani l-am întrebat la ce s-a gândit în minutele astea. Drept în plex:

— La un doctor bun.

— Nu ştiu ce să zic. Am doar 26 de ani. Nu sunt pregătit să am un copil. Nici afectiv, nici financiar. Nu mă aşteptam pentru nimic în lume. Ne-am protejat de fiecare dată… nu înţeleg…

— Ştiu, dar poate că ovulaţia a fost mai devreme luna asta şi am dat greş cu metoda calendarului… sau poate că mormolocii tăi sunt foarte rezistenţi şi au mai suportat câteva zile… Nu ştiu, nu sunt Dumnezeu, ce naiba…

Am simţit că nu-mi mai păsa. O stare de greaţă se urcă până în gât şi degeaba, că voma nu mă eliberează. Eu eram de vină. El nu mă dezamăgise cu nimic. Devenisem o străină mie. Așteptasem momentul ăsta de când eram mică. Să am un copil al meu. O burtă triumfătoare şi uşor de observat. Să mi se umfle burta, să port rochii largi, lălâi, lumea să se ridice în tramvai, să-mi cedeze locul.

Mi-am ridicat bicicleta şi am luat-o la goană. Am ascultat de primul impuls, acela de a-i întoarce spatele. O incapacitate de a comunica în momentele de criză. Ca atunci când B. și-a pus capul pe umărul meu. Chiar înainte de a ne despărţi. Numai că atunci când argumentele se epuizează sau rămân suspendate undeva unde n-am habar de ele, neputinţa şi orgoliul mă fac să întorc spatele. Probabil că dacă ar fi trecut vreun tren în secunda aia, m-aş fi urcat în el fără să mă gândesc.

A plecat. Voia să se gândească singur. Am rămas. Și eu trebuia să mă gândesc. Dar mintea îmi era golită. Agitaţia, panica iniţială mă secaseră. Pluteam într-o apatie stranie.

Ce-o să zică lumea? Mă gândeam la reproşurile materne ce urmau să vină.

Ei, ce-o să zică, parcă sunt eu prima şi ultima cu copil din flori. Floricel. Floricică.

ţin în braţe doi bebeluşi. Au părul moale, cefele lor cu carnea fragedă miros a lapte. Se întind în același timp să sugă. Îmi morfolesc satisfăcuţi sfârcurile din care picură lapte atunci când le scapă din guriţele lor lacome, în timp ce eu sunt cutremurată de limbile lor care se încercuiesc în jurul sfârcului și trag cu putere secându-mi izvorul.

„Nu-ţi mere bine, să te duci să te cauţi. Dacă visezi cocon nu-i bine, îi musai să te duci să te cauţi, ai ceva. Asta-i a boală…!”, repetă gazda mea sigură când îi povestesc visul.

Ies desculţă pe iarbă, să mă spăl pe faţă în curte. A plouat azi noapte. O furnică aiurită mi se urcă pe degetul mare şi se opreşte să mă ciupească. Pielea e tare, nu simt aproape nimic. Zilele devin tot mai cenuşii. Burniţează. În pauze ies din camera colorată strident în bleu şi roşu, obositor de colorată. O iau desculţă prin iarbă şi-mi afund tălpile

să dau de noroi. Cu aceeaşi voluptate din copilărie. Un copil mic şi negricios. Praful se amestecă repede cu stropii mari şi devine o clisă cremoasă, ca o budincă de ciocolată. Îmi face o plăcere nebună să simt noroiul călduţ sub tălpi. Îţi afunzi picioarele tot mai mult în noroiul care-ţi iese printre degete. Piciorul tău şi-a transmis seva lutului. Cauţi un alt loc răcoros şi începi să-l frământi la fel, până-ţi iese printre degete, ca nişte cârnăciori de Crăciun în miniatură. Căutam apoi băltoace să ne spălăm, dar sub unghii rămânea un strat sănătos de proletar până la următoarea baie adevărată. În albia de lemn, în care ne înghesuia mamaia.

— Domnişoara profesoară, haideţi la masă. Ce, Doamne iartă-mă, căutaţi în noroi, v-aţi mânjit până la glezne… staţi să vă aduc un lighean cu apă…

Gazda mea mă răsfaţă de când am rămas singură. Îi explicasem că ceilalţi au plecat mai devreme pentru că au început lucrul. *Ei sunt doctori, n-au vacanţe aşa lungi, ca noi, profesorii.*

— Da' nici dumneavoastră nu mai aveţi mult. Copiii se gătesc de şcoală.

Ştiu, trebuie să plec şi eu. Mâine e 13 septembrie.

Dar nu sunteţi însărcinată

Bucureşti. Cu bagajul după mine, direct la cabinetul ginecologului meu. O doamnă. Nu puteam să mă dezbrac decât în faţa unei femei (de care nu-mi pasă în acest moment ca put ca un sconcs după drumul de la Săpânţa). Mă examinează nedumerită:

— Şi ziceaţi că aţi făcut un test… Când aţi avut ultima menstră?

Convinsă:

— Dar nu sunteţi însărcinată. O să facem imediat o ecografie. Cred că e o dereglare hormonală. Cum se numea testul? V-aţi uitat cu atenţie, poate era deteriorat sau expirat… Era cumva ăla românesc, Barza? Ăsta e cel mai prost… Oricum, dacă doriţi, treceţi în baia din dreapta şi repetaţi un test de-al nostru.

— Aaa, şi uitaţi ce scrie în fişa dumneavoastră: aveţi toxoplasmoză? Atunci staţi liniştită. Oricum trebuie să faceţi un tratament cu antibiotice înainte de a rămâne însărcinată, când aţi verificat ultima oară ce valori au Ig G-ul şi Ig M-ul?

Am uitat. Am toxoplasmoză. Pisicile. Că de la ele o am. Na, că m-am săturat de pisici. Le luam de pe uliţă, nenorocite homeless,

bucuroasă că mai salvez încă una. Zgribulite, mi se încolăceau printre picioare, torcându-şi recunoştinţe viitoare. Vărgate, galbene, cenuşii, negre, le spălam, le hrăneam şi mă rugam să nu fie descoperite, pentru că ştiam ce le aşteaptă. O ploaie de înjurături, un sac şi debarcarea într-o comună aflată la 15 km. Privilegiată a fost Bestiuţă, o pisică adoptată de toţi, după ce într-o iarnă ne-au murit doi cotoi, otrăviţi de vecina. O adoram. Nici acum nu i s-a stins neamul. De la ea am toxoplasmoză. Când mi-au ieşit analizele pozitiv am ţinut-o numai în șuturi. Nu înţelegea bietul animal nimic.

Toxo. Sistemul meu imunitar se paradeşte încet, dar sigur. Mi-l imaginez ca un schelet de pe care încep să se desprindă bucăţi putrede, ca un puzzle cu nişte piese de negăsit, pierdute iremediabil. Am văzut în *Trainspotting* cum un personaj a murit la trei zile după ce a contactat boala; luase o pisică de pe stradă (totuşi, individul avea şi HIV).

Şi boala se transmite congenital. Încă o cărămidă la consolidarea relaţiei mele cu Stomatologul.

Sunt curioasă cum ar fi reacţionat părinţii mei dacă aş fi venit cu un copil din flori. Când nu mai eram copil, dar nici nu mă transformasem încă în adolescentă, mă înspăimânta povestea unei fete, rudă mai îndepărtată, care cică pentru că „fătase de fată mare” (am citat din mătușă-mea, că ea știa să povestească cel mai plastic), bunicul, unul moş Vişan, îi luase copilul, nou-născut, cu cordonul ombilical de-abia desprins, şi-i pusese capul pe butucul de tăiat lemne…

Casa mea. Cu miros familiar de mere verzi (mint, mint cu neruşinare; nu miroase a mere verzi, nu miroase a nimic, dar mi-ar plăcea să miroasă). Stomatologul n-a trecut pe aici. Papucii lui sunt aruncaţi pe hol, aşa cum îi lăsase. Se răzgândise în ultimul moment şi renunţase la papuci în favoarea adidaşilor.

Vreau să dorm. Să dorm şi să nu mă mai trezesc vreo câteva zile. Să uit tot. Bine că mai am nişte Tranxene. Somnifere, de când cu Cristi. Câte să iau, două, trei. Mai bine patru. Sau îmi fac un ceai de tei. Mă spăl şi voi dormi şi voi uita tot. Mă spăl de jegul din mine şi apa o să cureţe tot.

Îmi vine să dărâm dintr-o mişcare toate obiectele lui de pe poliţă, ca o femeie isterică, nu mai suport să-i văd aparatul de ras şi nici deodorantul şi nici periuţa de dinţi, dar lasă, am timp să scap de tot

după ce dorm. Nu m-a sunat deloc, putea măcar să mă întrebe cum mă simt, dacă mi-e rău, dacă am nevoie de ceva, au trecut aproape două săptămâni, nu mai contează acum… apa asta fierbinte mă scapă de tot. Susură ca un râu și eu mă afund să primesc un nou botez… Şi după el pot s-o iau de la capăt. Ce naiba, cum am putut să uit atât de repede că nimănui nu-i place o epavă agăţată de el. *Vreau o femeie independentă…* Apa asta o să mă spele.

(pe scurt: am adormit în cadă, l-am inundat pe vecinul de jos, care a venit agitat la uşa mea să bată, până când a încercat clanţa şi a găsit uşa deschisă. S-a holbat niţel la goliciunea mea și apoi a chemat salvarea).

Îmi fac spălături stomacale. O asistentă mă îndeamnă plictisită:

— Bea toată sticla. N-ai băut decât un litru. Trebuie să bei cel puţin doi litri. Din ce vrei să vomiţi?! Ce-o fi fost în mintea ta, fetiţo…

Ce rost are să-i spun pentru a mia oară că n-am încercat să mă sinucid și că am luat doar două pastile?

— Pe mine nu mă interesează domnişoară. Ai fost adusă aici udă fleaşcă după ce-ai adormit în cadă pentru că ai înghiţit somnifere. Cum să verific eu că n-ai înghiţit mai multe? După aia să ajungem la ştiri că spitalele româneşti nu-şi fac datoria şi familia ta să ne ceară socoteală?… Lasă că ştim noi… Hai, bea, bea…

Nu mai pot. Stomacul mi se urcă în gât și mă arde în timp ce mi se golește într-o găleată cenușie de lături.

— Hai, hai, vomită tot! Să fii fericită că nu-ţi îndesăm un tub pe gât, atunci poate nu v-ar mai arde să vă omorâţi. Doamna doctor, ce-i facem acuma? O lăsăm să plece?

— Vezi dacă au fost mutate Penciulescu și Maria Magdalena, că nici nu ştiu cum le cheamă pe nebunele din salonul patru. Le-au lăsat destul la noi, acum ni le aduc nouă pentru cea mai mică zgârietură. Ce naiba, au și ei urgenţe, le mută dintr-o clădire în alta?! Și bag-o acolo pe-asta mică să doarmă câteva ore. Fă-i o internare de-o zi că nu avem locuri à la longue. Fă-i și-un sedativ uşor. Și poate ar fi bine să-i dai și ei o cămașă că la noapte e o singură asistentă pe etaj. După ce-o externăm nu mai e treaba noastră…

În sfârșit, o să dorm. Pereţii se micşorează, se apropie de mine și se rotesc în goana nebună a căruciorului, trebuie să alergăm și mai repede pentru că simt că o să mă strivească… Încerc să urmăresc dunga neagră a holului, care desparte vopseaua de var, și văd multe

punctuleţe (răhăţei de muşte etc.), dunga nu se mai termină, parcă plutesc…

Camera începuse să mă strângă. Înfăţişarea austeră mă speria. Nişte paturi scheletice cu grilaje jupuite de vopsele suprapuse. În alb şi verde. Câteva fascicule de lumină, slabe, imponderale, de toamnă sau poate de primăvară, ştiu eu? intrau prin geamul cenuşiu nespălat de ani de zile. Milioane de particule de praf se roteau în lumină, pluteau cu încetinitorul ca nişte fulgi de zăpadă într-o ninsoare liniştită care de-abia a început. Le vedeam clar, suspendate în razele care pătrundeau printr-un ochi de geam deschis, escaladând aerul. Mă fascina imponderabilitatea lor leneşă. Nu eram singură în salon. Pe cearşafuri răvăşite, mototolite se legănau ritmic corpuri de mumii înfăşurate în fâşii albe, lăsând să se vadă marginile unor saltele soioase, cadrilate. Mă dureau toţi muşchii. Din tavan cobora un păianjen pe un fir lung de pânză care se desfăşura progresiv. Uşor, ca un individ care se caţără pe un perete stâncos şi apoi coboară, opintindu-se din loc în loc. Mă cuprinse panica. Sunt arahnofobă. Şi păianjenul îşi continua drumul. Îl vedeam tot mai aproape, îi distingeam picioarele care ţeseau neîntrerupt pânza. Ajunsese la zece centimetri de mine. Se opri. Desluşeam un bâzâit agitat. În pânza de deasupra se prinsese o muscă şi încerca să se desprindă din firele lipicioase. Păianjenul a simţit-o. Într-o secundă era lângă ea, croindu-i din picioarele lui meştere un corsaj pe măsură. Apoi, se aşeză într-un colţ al pânzei. Aşteptând. Aş fi vrut să mă mişc, dar nu puteam. O mâncărime sâcâitoare, una dintr-aceea de-ţi vine să-ţi rupi pielea scărpinându-te. Dar cu ce?! Aveam mâinile petrecute într-o cruce strâmbă pe abdomen, într-o cămaşă care se lega la spate. Aş fi vrut să le rog pe cele două femei-mumii din patul de lângă uşă să mă dezlege. Simt că mă cuprinde somnul din nou.

— O să ajungi şi tu ca noi, da, degeaba te fereşti, eşti ca noi… le auzeam şoptind.

Noi ne hrănim cu oameni

M-am trezit pe un coridor întunecos şi umed. Cămaşa cu mânecile lungi care atârnau pe lângă mine până la glezne mă incomoda. Am urmărit becurile chioare, coborând pe nişte scări pepit în spirală, până am ajuns într-un subsol murdar. Mirosea a rânced, a carne stricată uitată vara într-un congelator care se dezgheaţă.

Împuţiciunea venea dinspre o uşă care avea în broască o cheie dată cu ojă purpurie. Mai era legată cu o sârmă. O sârmă învelită în plastic galben pe care-l decupam când eram mică şi-l porţionam, fixându-l pe spiţele bicicletei, ca să zornăie când mă plimb pe strada pustie. Nu mi-a luat mult să deschid uşa. M-am izbit de un perete de miros fetid și mi-a venit să vomit instantaneu. Pe peretele din dreapta se sprijinea o grămadă de cadavre suprapuse.

— Nici pe ăsta nu putem să-l vindem la studenţi! o voce răgușită şi paşi târşâiţi dincolo de uşă. M-am ascuns într-un colţ. Dacă stau ghemuită n-or să mă vadă.

— Stai să deschid uşa!

— Tu nu vezi că e deschisă?! Tâmpitu' dracu'! Ţi-am zis la prânz să ai grijă s-o încui şi s-o legi bine?

— Nu, nea Gogule, am încuiat-o şi am legat-o bine!

— Ai legat-o pe dracu! Hai, bagă-l repede p-ăsta, că nu mai terminăm până mâine!

Clătinau un cadavru pe o targă jupuită. S-au dezechilibrat şi cadavrul a căzut cu un zgomot înfundat pe ciment. Era un bătrân.

— Da' apucă-l, frate, ce te coiești atâta?! Nu putem să-l lăsăm la uşă!

— Da' tu ce-ai, mă? Draci pe tine? Apucă-l tu! Vino să vezi ce greu e la umeri, de unde ţin eu!

Cel cu vocea răgușită, care avea o uniformă (poate era paznic?) oftă prelung, ca și cum și-ar fi spus că nu merită drept coleg un asemenea dobitoc.

— Ai luat mănuși?

— Am luat, nea Gogule!

— Hai, dă-le! Cel care răspundea la numele Gogu era din ce în ce mai iritat. Poate am venit degeaba până aici, în împuţiciunea asta.

— Nu, dacă-ţi spun! se apără continuând. Ieri striga în salon că i-e rău şi cum rămânea aşa, cu gura căscată, am văzut că-i luceşte ceva în gură.

După câteva secunde de umblat prin gura mortului:

— Da, bă, ai dreptate. Ia uite, i-are pe toţi ăştia din spate.

Tot el:

— Da' trebuie să deschidem mai mult gura că nu pot să bag cleştele.

— Da, nea Gogule, şi repede, că se-ntăreşte! adăugă celălalt.

Păreau doi căţeluşi care se bucură dând din coadă pe lângă un os mare şi zemos.

— Nici n-o să observe rudele dinţii lipsă. Că e din spate.

După câteva momente:

— Ai mai pus ochii pe vreo unu'?

— Nea Gogule, am ginit ieri unu', adus cu salvarea, avea la aur pe el, ce n-am văzut, mânca-ţi-aş. Lanţ gros, cu un medalion cât un măr, două ghiuluri d-alea șmechere, cu pietre roșii. Şi dinţii toţi puşi. Da' era cu familia după el. Am mai trecut eu pe la salon, m-am făcut că spăl pe jos, că era pe tura lu' Lina, verişoar-mea. Degeaba. Stă nevastă-sa, copiii, non-stop cu el.

— Ei, lasă! Poate-oi mai vedea şi eu. Sunt de noapte mâine şi noaptea pică totdeuna ceva.

Arătând cu bărbia spre grămada de la perete, bâzâită de câteva muşte:

— Şi cu ăilalţi ce facem?

— Vezi, moşu' ăla de deasupra e slab parcă-ar fi o mumie, nu vezi ce scofâlcit e și cred că se păstrează bine. Am putea să-l vindem la studenţi pentru disecţie, am omu' meu de la facultate.

— Le convine, că după disecţie îi păstrează, îi fierb şi uite aşa scheletu'. Material didactic se cheamă, ce știi tu… Cu ăilalţi nu știu ce să facem, nu mai e demult loc la morgă şi mi-a zis domn' doctor că n-a întrebat nimeni de ei. Cred că la cuptor cu ei. Oameni fără căpătâi!

Atunci am văzut la picioarele mele doi ochi roşii, rotunzi. Mă amușina un șobolan. M-am ridicat ca proasta şi-am început să ţip. Cei doi măcelari s-au speriat.

— Ia uite, nea Gogule. E una-n colţ. Păpușă, ai dat de dracu! spre mine.

Rămăsesem mută. Cel mai în vârstă, Gogu adică, se întoarse dezinteresat:

— Las-o bă, că e una din nebunele alea aduse…

— Cum, nea Gogule, să nu dau şi eu o bucă?!

— Las-o, mă, că n-ai timp şi poate că s-apucă să ţipe și-o controlează doctorii după aia și dăm de vreo belea. O anchetă ne trebuie nouă acuma.

— Și dacă zice ceva?

— O să spui ceva? s-a întors spre mine, demonstrativ.

Nu știam dacă să neg sau să mă prefac nebună şi să rămân mută,

cu privirea sticloasă.

— Poate că e mută, nea Gogule.

— Mai bine!

— Hai să ne cărăm d-aici. Îl ducem pe moşulică la morgă, spală-l și anunță-l pe domn' doctor că l-am făcut freș, poate ne dă și nouă ceva pentru osteneală, l-am spălat, îl ia familia boboc, direct la groapă poa' să-l ducă.

Spre mine:

— Şi p-asta o duc eu înapoi sus, să văd din ce salon e! Uite şi tu la ea, are cămașă d-aia, cum dracu s-o fi desfăcut…

— Treziţi-vă, domnişoară. Trebuie să eliberaţi patul. Au adus nişte accidentaţi… Doamne, măcel a fost, bieţii dă iei, au zburat mâini picioare, şi-a zis dom' doctor Breazu să curăţ salonu', să le dau pe nebune afară, da' degeaba îl curăţ precis o să stea săracii la reanimare, aşa mi-a zis băiatu' dă pă salvare, că n-au nici o şansă…

Femeia de serviciu ştergea linoleumul, scurgând mopul în găleata cenușie de mai devreme. Eram dezorientată de la sedativ.

— Nu e nimeni care să vă ducă acasă? compătimire sinceră…

Eram singură în salon. M-am ridicat cu greutate. Îmi vâjâia capul. Se opri din şters şi mă învălui într-o privire maternă. Cu faţa tăbăcită, aducea un pic a Fecioara Maria privindu-şi Fiul.

— Am văzut cân' v-a adus. Orice-ar fi pă lumea asta nu merită să faci una ca asta. E păcat dă Dumnezeu. Să mă iertaţi, c-am auzit că sunteţi profesoară, da' dacă e pentru o pulă dă bărbat, mai ales atunci nu merită. E plină lumea dă d-astea. Ascultaţi la mine: sunteţi tânără, frumoasă, nu e păcat să vă supăraţi părinţii?! Că au muncit să vă ţină pân școli, să vă dea dă mâncare și s-au chinuit și ei săracii și asta le e răsplata?! Că a mai venit una săptămâna trecută, îşi tăiase venele, era albă la faţă ca o stafie. Ce Dumnezeu?! I-am zis, fetiţo, n-ai mamă, n-ai tată, n-ai ce mânca? Îl mâniaţi pă Dumnezeu. Dă-i dracu' dă bărbaţi că doar asta ştiu: Descalică şi fute, încalică şi du-te!

— E-he, dacă mai eram eu tânără uite-aşa ţi-i învârteam pă deget… Ce să vă fac, maică, că şi voi greşiţi… Vă culcaţi cu iei, fără cununie… Da' lasă, să rezolvă situaţia, trebuie să ai răbdare… Dac-ai găsit un băiat cu situaţie tre' să pui bine laba pă el, asta e! Io pă fi-mea am măritat-o devreme, avea opşpe ani, d-abia terminase liceul, cu un vameş din Giurgiu, băiat bun, stă acasă, are şi ei o fetiţă, o ţine ca-n palmă pă fi-mea. Mai bea şi el câteodată, da' n-o bate, n-o înjură, nu

cheltuieşte banii cu curve… Eee, poate c-o mai atinge aşa câteodată, care bărbat, măcar o dată-n viaţă, n-o pune la respect c-o palmă. Ce-i aia o palmă? Pă altele le bagă şi-n spital şi tot la iei se-ntorc.

Am luat un taxi. Sunt epuizată. N-am să uit niciodată grămada aceea de cadavre de la subsol.

Era în bucătărie. Fuma.

— Am găsit uşa descuiată şi pe vecinul tău de dedesubt ştergând balta din baie. Mi-a zis că ţi s-a făcut rău, dar nu mi-a spus la ce spital eşti. Am tot încercat să dau de tine. M-am interesat la Municipal şi acuma voiam să încui şi să mai dau nişte telefoane ca să te găsesc.

Nu ştiam ce-i puteam spune. A continuat:

— Iartă-mă. N-am ştiut ce să fac. Nici acum nu ştiu, dar nu vreau să mă acuzi că te-am lăsat singură să treci prin asta.

— Nu sunt însărcinată. Ai scăpat.

— Cum nu eşti? neîncrezător. Glumeşti?

— Nu, nu sunt, am fost la doctor. Oricum am toxoplasmoză, trebuia să fac un tratament înainte.

A oftat.

Nu ştiu ce mi-a venit, dar i-am arătat degetul mijlociu. Cred că pentru câteva secunde s-a citit enervare şi ură pe faţa mea, chiar atunci când am rămas cu degetul meu strâmb, ţinut ferm sub nasul lui. Mi-l rupsesem când eram copil. N-aveam sentimentul unei mutilări îngrozitoare. Întotdeauna îi invidiasem pe aceia care îşi expun nonşalant infirmităţile, ca pe nişte trofee ce trebuie admirate. Mă fascinau cu devierea lor de la normă, îmi demonstrau că natura poate să modeleze şi altfel, noi, oamenii comuni, obişnuiţi, n-aveam cum să ştim. Dar, slavă Domnului, eu avusesem grijă să-mi creez semne cu care să pot să defilez mândră; arătătorul drept, cusut cu patru copci, le încununa.

Ţipam în gura mare „Să nu-mi tăiaţi degetul!”. Am alergat de la puţ până acasă în câteva secunde. Bunicii nu şi-au dat seama cât e de rău. M-au uns pe rana deschisă cu Osmantin – un unguent pe care îl foloseau pentru bubele de pe ugerul oilor.

Am considerat întotdeauna că accidentul acesta cu degetul este o pedeapsă de la Dumnezeu. După ce o bătusem pe fata din vecini, împingând-o într-un final cu capul în gard, provocându-i o hemoragie nazală (cu o violenţă pe care nu mi-o explic azi), în faţa porţii, cu spectatori încurajându-mă cu strigăte – toţi vecinii, chiar şi ochelariştii

pasionaţi de lectură – a trebuit să-mi proclam victoria. Ne-am dus să scoatem o găleată de apă şi mi-am prins degetul între lanţ şi rotiţa care îl învârtea (ca o paranteză: şi eu mi-am luat papara; când m-a văzut cu degetul rupt, de fapt încă nu-l văzuse, pentru că era înfăşurat într-o treanţă, tata mi-a cârpit două palme. Din mers. N-am apucat să zic nimic. Pac, pac, două lopeţi pe faţă. N-am plâns. Când mi-a desfăcut improvizaţia de pe deget a început să plângă. A fost pentru prima dată când l-am văzut pe tata plângând. Credea că o să mi se taie medius-ul – degetul mijlociu, pentru profani – şi era zdrobit şi arătătorul (mă rog, indexul) şi cu ce-o să mai scriu eu?!).

Mă simţisem Dumnezeu. Să ţii în palmă o fiinţă şi să te laşi copleşit de fragilitatea ei. Inconştient, eşti Dumnezeu capabil să-i hotărăşti soarta. Îi simţi inima topindu-se în învelişul epidermic al pumnilor tăi, pulsând, şi începi să strângi ca într-o menghină, progresiv, să observi reacţiile, panica. Ceilalţi, în jurul tău, ca-ntr-o arenă, te încurajează. Ca-n filmul acela cu gladiatori pe care-l adusese Cătălin (fratele fetei pe care o băteam – ai lor îi aduseseră la ţară de la Bucureşti – evident, se dădeau mare şmecheri din cauza asta + le aduseseră şi un video la care vedeam în fiecare seară câte un film; dintre ele, cel mai mult îmi plăcea Cichi Cean! nn1*). Cu animalele m-am oprit întotdeauna la timp, vulnerabilitatea lor mă împingea să la protejez. Nu și cu oamenii. Când o loveam pe fetiţa vecinilor nu mă puteam opri. Un sâmbure de agresivitate care clocotea şi mă făcea invincibilă. Și loveam, şi loveam, până când victima cade răpusă, cerând îndurare. Să i-o dau, să nu i-o dau… priveam în jur să văd semnul îndurării sau nu. Cu cât loveam, cu atât căpătam o forţă aproape de neînţeles. Chiar şi băieţilor le era frică de mine. Ochii îmi deveneau ficşi şi nu scoteam un cuvânt. Nu loveam ca fetele. Strângeam pumnul și ţinteam la faţă sau la abdomen. Dacă vedeam că nu reuşesc, începeam să zgârii şi să muşc. Întotdeauna rămâneam cu bucăţele purpurii de piele sub unghii. Le sugeam cu limba până simţeam gustul metalic al sângelui. Scuipam.

Şi acuma iată-mă. Nu ştiu ce-am devenit. Fetiţa asta e pierdută iremediabil.

— Trebuie să dorm. Sunt obosită.

M-a urmat în dormitor. Ne-am dezbrăcat în linişte, fără să ne observăm, lăsând hainele mototolite la glezne, aşa cum căzuseră. Nu mai aveam puterea să fac duş. Și nici să-l resping.

Poate ar fi trebuit să-i spun totuşi că-l dispreţuiesc, că era irecuperabil sentimentul din prima clipă a nehotărârii lui, chiar că m-a pierdut, dar sunt prea obosită şi chiar nu ştiu dacă vreau să dorm singură, poate e mai bine să-l las să mă strângă în braţe… E mai comod aşa. M-am cuibărit în braţele lui. Îl simţeam încordat. Şi pentru prima oară străin. Un corp străin, epiderma lui e necunoscută memoriei mele cutanate. Nu mama, nu tata, nu fraţii mei, singurele fiinţe lângă care corpul meu se relaxează instantaneu. N-a adormit, se preface, respiraţia nu e egală, se forţează să şi-o echilibreze.

Şi uite-l cum alunecă iar cu spatele la mine şi se fixează cu fundul în abdomenul meu, se chirceşte şi proasta îi strânge spatele arcuit, încercând să-şi muleze abdomenul pe rotunjimea lui, şi-i miroase pielea de pe gât…

Pe la 9 i-am lăsat un bilet. Era prima oară când nu-i făceam micul dejun.

Plec la ţară. Îmi iau concediu o săptămână. Mi-ar plăcea să te găsesc tot aici.

N-aveam să-i văd chipul (panica?) atunci când citea biletul.

Toate iubirile mele au fost ca nişte clepsidre care trebuie, într-un final, să se golească. Cu Stomatologul avusesem credinţa că succesiunea evenimentelor obişnuite dintr-o relaţie stagnase. Nu mă mai îndreptam spre final. Dacă n-ar fi apărut alarma falsă, nu s-ar fi întâmplat nimic cu noi.

1* Jackie Chan, v-aţi prins

Acasă

Mi-ar fi plăcut să-l fi prezentat pe Stomatolog părinţilor. L-ar plăcea în mod sigur. Mai mult decât pe cei doi pe care îi prezentasem. Prietenul din liceu, V., într-a XII-a, şi pe B., prietenul din facultate, la sfârşitul anului III. Mamă, ce mă mai pregătisem. Voiam să iasă perfect. Mi-era ruşine de rădăcinile mele rurale.

— Mamă, trebuie să facem ceva cu mirosul ăsta. Nu putem muta porcii din grajdul de lângă casă undeva mai în fundul curţii? O să pută îngrozitor a balegă. Şi nici n-o să putem mânca afară de muşte, uite roiuri, roiuri…

— Du-te, fa, d-aici. Măcar să nu te măriţi tu din cauza asta, zise mama râzând. Acuma ne arde nouă de alergat după porci prin curte?

Tata se trezise binedispus, dar ştiu că pregătirile din casă (sarmale în iunie!) nu anunţau o duminică obişnuită.

— Cine vine la noi astăzi?

— Prietenu' Norei.

I se urcă sângele în cap. Aproape ca nu mai putea vorbi când izbucni:

— Eu cine sunt, fă, în casa asta?! Pulea Spătaru? Mie de ce nu îmi spune nimeni nimic? După ce că noi nu ştim ce face la Bucureşti, că poate s-o întinde cu toţi nepricopsiţii în timp ce noi muncim ca robii, acum sa nu mai scot capu' în lume de ruşine?! Ăsta al câtelea e pe care-l aduce acasă?

Aşa era tata, îi plăcea să dramatizeze. Dar l-a calmat mama.

— Ce-ai, mă, ai înnebunit de tot? A venit doar băiatul acela din liceu, cu care n-a avut nimic. Ne-a luat lumea seama repede…

Oricum pe Bogdan nu cred că l-a plăcut, chiar dacă nu l-a cunoscut, că şi-a făcut de lucru în duminica aia, aşa încât nu trecut deloc pe-acasă. Nici măcar la prânzul pe care îl mirosise satisfăcut când deschisese ochii de dimineaţă.

A trecut atâta vreme de atunci.

O pancartă nouă, vopsită strălucitor, te anunţă că ai intrat într-o localitate de frontieră. În spatele ei se profilează conturul unei case dărăpănate. Aproape că nu ţi-ar atrage privirea. Şi treci mai departe. La nici cincizeci de metri de la intrare, pe stânga, o altă casă părăsită, cu ferestrele (sau locul unde ar fi trebuit să fie ferestrele) căscate obscen. Are o arhitectură diferită. E şcoala. Şi satul pe cale de dispariţie.

Închid ochii şi văd sălile largi, colcăind de foşnetul lipicios al viermilor de mătase. E ora mesei (pentru ei): frunze de dud. Tasty. Mmm…! Suntem în vacanţa de vară, dar o dată la trei zile trebuie să aducem sacoşe îndesate cu frunze de dud. Ne agăţăm de garduri, ne căţărăm în copaci – dacă putem, ne hârjonim pe frunze, ne invadăm teritoriile de cules şi ne supărăm vecinii. Şi apoi, după ce întindem frunzele peste viermii graşi, luăm pe furiş câte o gogoaşă albă, cu o strălucire de sidef. O ascundeam în palma transpirată, fericiţi că am înşelat vigilenţa învăţătoarei îngrijorată că poate nu reuşeşte să îndeplinească norma. Iarna ne adăposteam toţi elevii într-o singură sală, mai mică şi mult mai uşor de încălzit. Încă de atunci se prefigura sfârşitul. Eram trei elevi în clasa I. Doi într-a doua, trei într-a treia. Într-a patra încă vreo trei sau patru. Toţi aşteptam să ne vină rândul la

ascultat. Pauzele umpleau curtea de strigătele noastre. Se juca „Ţară, ţară, vrem ostaşi!”. Ne luam avânt când eram chemate de ţara rivală şi băieţii strângeau rândurile ca să ne pipăie cu braţele lor subţiri, „din greşeală”, pe sânii care de fapt nici nu existau. Spaţiul curţii se va ara peste ani.

Am lipsit cam mult de-acasă. Şi parcă tot n-ar trebui să mă întâmpine pustietatea asta. Ajung, după câţiva metri, în faţa casei părinţilor mei… Locul în care ar fi trebuit să aud boscorodeala bătrânilor mei vecini e pustiu. Au murit anul trecut, unul după altul. Grădina plină primăvara de narcise şi zambile e invadată de rochia rândunicii şi alte ierburi. Salcâmii sunt neîngrijiţi, cu lăstari pornind dezordonat din trunchi.

Totul mi se pare că a îmbătrânit dintr-o dată. Casa, mai ales casa, parcă încearcă să-şi ascundă decrepitudinea ridată în spatele unui strat de vopsea lavabilă. Nu vrea să îmbătrânească demn, să se lase uşor într-o rână, tot mai gârbovită, ca într-un final să se prăbuşească în uitare. Ca o femeie trecută de 60 de ani, cu maglavaisuri întinse pe faţă, spoită în culori stridente. Da, buzele de un roşu aprins. Care nu vrea să renunţe la tocul cui şi fusta până deasupra genunchiului, lăsând expuse dungi albăstrii, vene umflate ce ameninţă să se reverse sub piele. Cu maieu ce lasă vederii multă carne moale, pufoasă, ca un cozonac de Paşte bine crescut.

Pe dalele de ciment din faţa casei strălucesc dezordonat plase argintii. Pe melcii bezmetici lipicioşi, cu pânzele lor de gheaţă în lumina lunii, am să-i văd la noapte cum se târăsc haotic.

Ai mei nu sunt în stare să-mi asculte complicaţiile sentimentale. N-are rost să-i mai încarc. Şi, oricum, nu de asta am venit. Mama e bucuroasă c-am ajuns mai devreme:

— Hai să-ţi arăt ce îngeraş din marmură i-am luat lui frate-tău. E cel mai mare din cimitir. Sper că n-ai uitat să cumperi lumânările alea parfumate pe care le văzusem în Cora.

Şi o văd însufleţită de parcă acum s-ar duce în vizită la Cristi şi i-ar mai aduce câte ceva.

— Hai că noi plecăm la băiat, vezi şi tu, ai grijă pe aici… să te mai duci pe la purceaua mutată în boxa din dreapta că trebuie să fete, să nu intri la ea, că vin eu, da’ să te uiţi aşa…

Tata îngână vegetal a încuviinţare.

Am luat-o uşor spre cimitir, legănând coşniţa în care tresăltau

câteva caserole pline de colivă pregătite de mama. Am trecut pe lângă cârciuma lui Mitică. Patru tractorişti lâncezeau în faţă ca nişte câini în praful unei după-amiezi toride de vară. Stăteau pe câte un butuc, cu paharul slinos în mâinile lor murdare. Ne priviră cu ochi sticloşi şi-o salutară pe mama care le răspunse inert. Mă gândeam că beţivii ăştia trăiesc, în timp ce fratele meu… Am timp să-i văd cum apleacă paharele și lasă câteva picături din lichidul colorat să curgă pe pământ.

— Să fie iertat, bietu' băiat!

— Da' asta e, morţii cu morţii, viii cu viii! continuă un altul.

— Da' mă, da' e şi vina lui! era așa de sigur când spunea asta, de parcă ar fi stat lângă el în clipa accidentului. Mi-a spus mie George a lu' nea Fane că le avea cu viteza şi că nici n-ar fi păstrat distanţa… sau poate n-a fost atent, dă-o-n colo, că eviţi dacă n-ai viteză mare…

— Ia nu mai vorbiţi. Parc-aţi fi fost voi acolo când a murit!

Intervenţia îi aparţinu Gicăi, care tocmai ieşea cu păhăruţul de rachiu plătit din alocaţia copiilor. Gica avea 8 copii. *Dacă mai fac încă unul, mă sinucid*! îi zisese ea soacrei sale, care o tot împinsese la făcut copii, de teamă să nu-l lase pe fiu-său, un alcoolic și-un bătăuş notoriu. Şi ei îi plăcea să bea. Bea până cădea jos, fuma un pachet de Mărăşeşti pe zi, ridica saci de grâu cât greutatea ei, sărea din remorca tractorului, dar nu reuşise să piardă nici o sarcină. Toţi copiii se prinseseră bine. Acum lucra cu ziua pe unde apuca, mai ales pentru a-şi permite această pauză de rachiu, departe de viaţa ei dezlănţuită.

N-o să-mpărăţeşti pământu'

„trupul nu mai reacţionează, parcă ar fi de lemn.

puteţi scrijeli lemnul. curge moarte plină de sevă. în ochi îmi stă moartea ca o bârnă. mă dor ochii"

Azi m-au trezit două voci arţăgoase. Le auzeam perfect, de parcă aş fi fost lângă ele.

— Uite, fă, a dracu', l-a îngropat în costum de ginere d-acu' treiej' dă ani și pantofii cu talpa tocită. Săracu, cât a muncit el, și-acuma a plecat de pe lumea asta cu pantalonii rupţi în cur…

— Şi cât i-am zis: nu mai munci, frati-miu, atâta, că n-o să-mpărăţeşti pământu'…

— Ş-a rămas matracuca asta cu toată averea.

— A muncit toată viaţa ca un prost. I-a zis biata mama, nu lua, bă, femeie cu copil, e satu' plin de fete. Cum să creşti copilu' altuia?! Uite câte fete cuminţi în sat, și tu o iei p-asta cu copil, văduva lui Niculaie Burcescu de trei ani. Am auzit că se ţinea și cu ingineru' și cu contabilu'... El, nu și nu, o iau pe Vetuţa.

— Uite Vetuţa, nici găină n-a dat pe sub sicriu, dacă nu era nenicu' s-arunce la răscruce bani, ne facem dracu, de râs. Ş-așa o să ne facem. Crezi că are asta de gând să-i facă toate pomenile?

— Ai dreptate, dadă. Ia uite și tu câtă iarbă e-aici la el. Cred că asta n-a dat p-aici de la Paştile trecut. Of, frăţioare, cin' te-ngrijeşte şi pe tine?!

Bătrânele ar mai fi continuat. *Da', hai, frate că ne-apucă doișpe și n-am smuls o buruiană din pământu' asta. Hai, că tu ești mai tânără și poţi să te-apleci, eu de-abia mai pot să merg cu mijlocu' ăsta...*

O muscă mare, verzuie dă târcoale de câteva secunde. Şi de-abia au montat îngeraşul asta din marmură... Uite că se-aşază. Uşşşi, scârboaso!!! dacă lași vreo urmă pe îngerașu' meu... Și furnicile astea îmi gâdilă pământul cu agitaţia lor nebună în jurul unui cadavru de rădașcă (insecta aceea cu coarne pe care vă chinuiaţi s-o prindeţi la apusul soarelui, ca s-o crucificaţi în insectar; eu am fost singurul din clasă care a luat 3 pentru că îmi imaginam suferinţa lor în clipa în care erau străpunse de piroane și zbaterile lor...)

Of, Doamne, iar m-ai trimis înapoi, în fiecare sâmbătă aceeaşi poveste. Măcar azi e cald, e frumos, îmi încălzesc oasele. Vorba vine. La mine e tot răcoare. A crescut și iarba, era cazul să vină să mi-o smulgă. Cu un îngrăşământ atât de bun, aici ar putea să crească orice. Chiar şi căpşuni, ce bune erau. Am uitat ce gust au. Parcă întâi îţi inunda cerul gurii un parfum şi apoi... Uite că s-aud paşi. Au ajuns. Doamne, ce rău îmi face s-o văd pe mama cum plânge... *Puiul meu, puiul meu drag, cum s-a întâmplat, cum de n-a avut mama grijă de tine...* Ajunge, mamă, te-ai murdărit în genunchi, ridică-te, ce Dumnezeu...

Tata a venit o singură dată. Ele nu ştiu. Au crezut că e o glumă proastă rău când au găsit resturi de artificii împrăştiate între pereţii gărduleţului. Pe 31 decembrie, pe la patru și jumătate, am auzit paşi. Tata, cu un braţ de rachete şi artificii. S-a chinuit vreun sfert de oră ca să înfigă o rachetă în pământul îngheţat. Trebuie să stea uşor înclinată când o aprinde. Era frig. Tremura. Parcă simţeam eu în locul lui cum i se opresc lacrimile în gât. Mi-a făcut lumini, aşa cum aprindeam noi în

noaptea de revelion, înainte de miezul nopţii, ca apoi când e fix 12, să mă lase să trag două focuri cu puşca în sus, aşteptând în linişte câteva secunde ca să aud cum alicele se rostogolesc pe tabla acoperişului.

Avea mâinile umflate de ger. Continuă să aprindă meticulos artificiile. După ultima s-a oprit. Ca şi când s-ar fi aşteptat să-i răspund, mă întreabă dacă îmi place. *Îţi place, Cristi? Îţi place, tată? Pentru tine le-am cumpărat. Din piaţă. Mai ţii minte că anul trecut le-am luat de la un ţigan care n-a vrut să mai lase din preţ? Anul ăsta i le-am cumpărat pe toate, i-am golit taraba şi ne-a lăsat din preţ. Întreba de tine, că unde e băiatu', n-a mai venit cu mata...*

A fost singura dată când a venit tata.

Ia uite-o şi pe sor-mea, ce-a slăbit, arată mai bine acum... Dac-ar şti ele.. Şi eu am făcut pe mine de frică. În secunda în care mi-a apărut cretinul ăla şi mi-a tăiat faţa, Doamne iartă-mă, acuma iar n-o să am voie la reuniunea de mâine, în secunda aia, eu m-am speriat cumplit. M-am trezit că mă uitam la mine, eu sau corpul, nu ştiu, am strigat-o pe mama, eram plin de sânge, îmi curgea în picături ritmice din nas, mi-am pus mâna la ochi, să nu mai văd, mi-e frică de sânge. Degeaba, tot îmi vedeam corpul scuturat de spasme, din ce în ce mai slabe, apoi imperceptibile, până când totul s-a oprit. Şi când mi-am dat seama... totul să se termine atât de repede şi oarecum în afara ta... M-a cuprins o panică atât de puternică. Am simţit că aş mai putea respira dacă m-aş forţa un pic, dar nu mai recunoşteam nimic, nu mai eram nimic din ce fusesem. Voiam să-mi smulg hainele de pe mine, să-mi sfâșii carnea cu unghiile (aveam nişte unghii aşa de mari, că n-avusesem timp să mi le tai) şi să văd cum ţâşneşte sângele... toate ca să mai simt ceva... Ah, senzaţia, de ea mi-e cel mai dor. Am urlat şi-am plâns şi toţi curioşii ăia care se strânseseră şi nici nu mă cunoşteau, se uitau la mine şi-şi dădeau cu părerea... Doamne, ce milă mi-era de mine, de inerţia mea, de corpul meu care stătea acolo în câmp, nemişcat, prins între volan şi scaun. Nu e uşor să mori.

Hai mamă, nu mai plânge, pune odată trandafirii ăia în borcane şi mai stai de vorbă cu mine, nu te-ai săturat de plâns? Că acuma o să mă cheme la apel şi n-am făcut nimic, ce crezi că ne lasă să umblăm bezmetici pe un norişor şi ştim tot ce se-ntâmplă pe pământ?! Aiurea! E o ordine şi-o disciplină, da' oricum e mai bine decât să fi ajuns cu două etaje mai jos, la cazane. Chipurile, la cazane şi la smoală. Nu există aşa ceva. E doar un hău şi-un întuneric fără margini. Nimic. Asta

te-aşteaptă. Aşa măcar, ai parte de o judecată dreaptă şi ai colţul tău de rai. Dacă mai întârziam mult pe-aici nu cred că mai prindeam trenul. Of, mamă, dacă mai boceşti mult, săptămâna viitoare nici nu mai vin. Rămân să stau de vorbă cu Gelu, colegul meu de liceu care s-a înecat în Dunăre acum doi ani. Ciudat a fost că nu m-am întâlnit cu nici o rudă. Cred totuşi că stăm pe categorii. Am aflat că de trei ori pe eternitate, Dumnezeu te cheamă la el.

Sunt zile când mă trezesc singur. Aici nu e nici pământ, nici cer, d-aia n-am cum să explic. Ca o cameră nesfârşită şi pustie, fără pereţi, fără margini. Atunci mi-e cel mai frică. Că am rămas singur, singur şi că, de fapt, ăsta e iadul.

E incredibil! Încep să mă enervez. Nu pot să înţeleg cât de egoiste sunteţi! Plângeţi pentru voi! Vreţi să vă alungaţi durerea, durerea voastră, dar cu mine cum rămâne?! Am văzut-o de dimineaţă pe tanti Floarea, vorbea cu Maria, fata ei. Voi de ce nu puteţi să faceţi aşa? O pune în temă săptămânal cu toate câte se întâmplă. Plânge două, trei minute, apoi ştiri: nepoatele, adică fetele ei, s-au măritat, au familiile lor, n-au timp să mai vină pe la ea. Pe Maricica o bate bărbatu-său că, citez: „vine acasă şi-o găseşte cu cracii-n sus la televizor şi vitele zbiară de foame în curte”, Florina, care e măritată în oraş cu un inginer constructor, e *o doamnă şi-are o viaţă uşoară, nu ridică un ac, o ţine ca-n palmă prostu' ăla; a fătat Molda trei pui, probabil ultimii ei pui, era o căţeluşă când ai murit tu, Mario, acum opt ani, da' n-o să oprim decât unul, ce să facem cu toţi, târlă?!*

Uite-aşa aş vrea şi eu. Aşa mă simt şi eu conectat la lume. Credem toţi că sufletul nostru zboară pe pământ şi noi vedem tot, ştim tot. Ce, noi suntem Dumnezeu? Avem şi noi o arie mică de acoperire.

Ah, şi să nu uit. Am auzit o discuţie despre elixirul vieţii veşnice, tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte… Nu vedeam de unde veneau vocile, dar erau foarte aproape de mine, erau clare. Mi-ar părea rău să rămânem blocaţi în spaţii total diferite. E ca şi cum v-aş pierde definitiv. Bine, nici acum nu-mi dau bine seama cum stau lucrurile, dar orişicât… una e să fii nemuritor acolo, alta aici…

Şi-ar mai fi ceva. Cea mai nasoală etapă. Înmormântarea. Pe bune, spectacol şi nimic mai mult. Nu-mi amintesc prea multe chestii, cel puţin la început, doar o amestecătură de voci. *Săracul… Da, s-a ascuţit la faţă… Uite, îi curge o lacrimă, îi pare rău c-a murit, plânge…* Şi un legănat uşor (mă transportă într-o maşină, are suspensii bune, nu

mă zdruncină, oricum merg încet) care se opreşte din când în când în clinchet de monede care cad pe jos şi se rostogolesc. Simt o mare vibraţie, paşi tropotiţi. *Tanti, mai ne daţi, eu n-am apucat nimic că s-au aruncat ăştia ai lu Terente, toţi…* Şi mă enervau cumplit toate zgomotele astea, nu recunoşteam nici o voce, nimic, toţi plângeau, jeleau…

S-a făcut linişte dintr-o dată. La biserică. Puteam să văd picturile de pe tavan, cu sfinţi pe fond bleu şi Isus, cu o figură ireală, ţinându-şi într-un fel ciudat mâinile… Ale mele erau legate cu sfoară şi picioarele la fel. Nu mi-aş fi dat seama, dar cineva a umblat la ele şi le-a desfăcut în timpul slujbei, cică să nu umblu împiedicat *dincolo.* Mda, slujba, aici voiam să ajung. De fapt, de aici voiam să pornesc. Totul s-a terminat în 10 minute. Doamne miluieşte, Doamne miluieşte şi toţi se adună în şir indian să-mi pupe mâinile.

Sunt scârbit. Popa ăsta gras şi guşat, cu burta cât un butoi, stă la masă, e plin de unsoare pe mâini, bagă-n el şi-i face semn lu' maica-mea, care e aşezată în faţa lui, să se aplece un pic în faţă.

— Îmi puneţi şi mie la pachet vreo 20-30 de sarmale, că am nişte băieţi care mă ajută să torn nişte ciment în faţa casei… Şi la ce daţi dulce nu mai stau, puneţi-mi tot la pachet…

Tot el:

— Ce bine că n-a picat într-o zi de post… (se şterge pe degete pentru a le băga din nou în sos, care se prelinge un pic pe la colţul gurii, pe câteva fire de barbă grizonată)… Ar fi trebuit să faceţi doar cu orez, chestii d-astea fade, pilaf, sarmale cu orez…

Simţeam că mi se face rău, că mă sufoc. Toţi mâncau şi beau, băgau în ei cu atâta poftă şi foame, da, de sufletul meu. Unde să mă duc să nu mai văd asta? Parcă eram ţintuit lângă mama. Unde era ea, eram şi eu.

Tata, care până atunci fusese oarecum absent, se însufleţeşte dintr-o dată şi-l întreabă pe popa care se pregătea să plece:

— Aţi mai văzut asemenea tragedie, părinte? Singurul nostru băiat, l-am crescut 20 de ani…

Cu un gest de lehamite, a tăiat aerul cu degetele lui grase ca nişte cârnaţi îndesaţi:

— Câte d-astea n-am văzut eu, asta nu-i nimic!

Futu-ţi gura mă… Ei, acuma pot să fiu sigur că nu mă mai lasă pe aici sau cine ştie ce-o mai fi şi ce m-o aştepta. N-o să mai văd plopul

ăsta de lângă crucea mea… *By the way*, e adevărată chestia cu Iuda, stă și acum agăţat d-un plop, undeva în apropierea raiului. Eu l-aş fi iertat, pe bune, chiar i-a părut rău…

Apoi mi-a lipit două palme

Am 12 ani. La fel stăteam şi atunci în faţa unei moviliţe dreptunghice de pământ. Cu bulgări care se sfărâmiţau repede între degete, le încercasem soliditatea la faza „să-i fie ţărâna uşoară" şi-mi imaginam că mortul se baricadează de fapt în cutia aceea mare ca să poată suporta greutatea pământului, acoperit de coroane de hârtie creponată, pleoştite de ploaie. Doar câteva garoafe şi crizanteme îşi păstraseră prospeţimea. Aş fi vrut să smulg una din împletitura complicată, dar mama m-a oprit. „Nu e bine să iei de la mort!". Primul meu mort. O vecină. Atunci am auzit nişte cuvinte noi: avort, chiuretaj şi septicemie. Moarta avea un costum închis la culoare, ceva incert, burta umflată şi pleoapele întredeschise. Îmi imaginam că ne priveşte sticlos, incapabilă să se mişte, dar fixându-ne pe un sfert de retină, pe toţi care ne aplecam în raza ei vizuală cu lumânări aprinse ca să vadă mai bine *dincolo.*

La puţin timp după asta avusesem prima criză. Chiar înainte să dau petrecerea de aniversare.

Stau în faţa oglinzii şi îmi admir rochiţa făcută de mama la maşina de cusut Rodica. Mă întorc pe o parte şi pe alta, mă cambrez… Îmi place cum vine pe trupul meu firav. Cu fluturi bleu pe fond alb, vine bine pe culoarea mea negricioasă (dar nu avea cum să mă mai mintă mama, nu m-a cumpărat pe un ciurel de mălai când eram mică şi culoarea tenului meu mă umplea de spaimă, mai ales când priveam părul blond şi ochii albaştri ai fraţilor mei). Da, mă face cam palidă, da' sunt o palidă cu tenul curat şi pufos, elastic şi întins, nu e nici o cută nicăieri2*, doar mâinile au puţine riduri în jurul genunchilor degetelor (şi degetele au genunchii lor care se îndoaie, brăzdaţi de câte două, trei tăieturi mari). Rochiţa mea o să fie mai frumoasă ca a Mariei, la înmormântarea mamei căreia fusesem cu o lună în urmă. Mătuşa ei o iubea mult şi-i aducea din Germania o groază de lucruri… Şi nu ştiu ce conexiuni s-au declanşat în creieraşul meu, pentru că mi-am văzut degetele cum se crestează în zeci de cute mici, degetele umflate şi noduroase, faţa mi se zbârceşte îngălbenită, eu mă chircesc şi rochiţa nu mai cuprinde corpul diform de Quasimodo. Ţipam şi nu-mi

recunoşteam vocea care o chema pe mama:

— Maaaamăăăă! Maaamăăă! O să moooor, mamă!

N-am să uit niciodată panica din ochii mamei care căuta disperată vreo rană, sursa ţipetelor mele.

— Ce-ai păţit, mamă?

— Mamă, EU O SĂ MOR! O să mor, mamă!

S-a uitat la mine nedumerită câteva secunde. Apoi mi-a lipit două palme, rapid, fără să intuiesc gestul şi să-l pot evita. Asta ar fi trebuit să-mi golească gândurile de „prostii".

— Doamne, d-aia muncesc eu pentru tine? Ca să te gândeşti tu la prostii?

Nu înţelegeam.

— Dă-ţi rochia jos imediat. Nu mai ai nici o petrecere. Stai în camera ta până diseară şi faci probleme şi exerciţii la matematică. Să vedem dacă-ţi mai arde să te gândeşti la prostii!

Era cea mai mare tortură posibilă să fac la mate şi ea ştia asta. Aş fi putut să îndur orice, să-mi ia jucăriile preferate, să nu ies la poartă cu fetele, dar asta… Oricât de mult m-aş fi concentrat, pierdeam şirul. Niciodată nu rezolvasem până la capăt un exerciţiu. Ce putea fi mai cumplit decât ecuaţii cu necunoscute sau fracţii. Le priveam cu atâta îndârjire încât le corporalizam, cifre de carne pe care îmi venea să le smulg, să le tranşez în mii de bucăţele. Dar găseam subterfugii. Îmi fixam privirea asupra foii până când spaţiul dintre cuvinte sau cifre se transforma în râuri albe întortocheate, care se întâlnesc în zeci de puncte pe caietul meu. Și când mă plictisea o carte cu prea multe descrieri făceam acelaşi exerciţiu. Corpul meu rămânea în pielea lui, cocoșat deasupra biroului acoperit cu sticlă sub care pusesem vederi de la mare, o poză decupată dintr-o revistă cu Alain Delon şi maxime celebre. Dar mintea mea se elibera treptat de matematică. Nu întâmplător am picat bacul la mate. Am primit foaia cu subiectele. Am început să scriu. Etapa iniţială, până la punctul mort. Şi apoi au început să zboare în jurul meu toate, corpul a intrat pe programul setat din copilărie – vegetare. Două ore în care auzeam zumzetul celor care se foiau, se sâsâiau, furau rezultatele. Mă eliberasem de ei, de sala asta, ca în după-amiaza aceea. Am ieşit pe furiş din cameră, fără să ştie mama, pe geam. Am tăiat-o prin vie şi am ajuns în faţa casei Mariei, la o sută de metri de a noastră. Am văzut-o prin gard:

— Hai, nu vrei să mergem la mama ta, să-i ducem flori?

— Păi, tu nu mai faci petrecerea?

— Nu, m-am certat cu mama!

— De ce?

— Îţi spun pe drum.

Am rupt câteva crizanteme din grădină şi am pornit una lângă alta pe uliţa care duce spre cimitir. Luaseră coroanele. Pământul era neted ca o glazură de ciocolată pe un tort paralelipipedic. Plantaseră flori de gheaţă. Am întrebat-o dacă îi este dor de mama ei. Mi-a răspuns că nu foarte, pentru că vorbeşte zilnic cu mama ei şi o visează tot timpul. Atunci mi-am zis că n-o să mă mai gândesc „la prostii" pentru că nu este aşa grav să mori. Acasă l-am găsit pe Cristi făcându-mi tema la mate.

— Eşti chiar proastă! Dacă venea mama, cât ai fost plecată? Şi nu ţi-ai făcut nici tema. Ce-mi dai dacă ţi-o fac eu? Aproape am terminat.

Am negociat. I-am dat două gume Turbo şi două poze cu fotbalişti.

— Şi nu te mai gândi la prostii. Mi-a spus mama.

O voce serioasă, mult prea serioasă pentru un băieţel de 10 ani.

Ai dreptate, Cristi, n-o să mă mai gândesc la prostii. O să fac şi eu ce face toată lumea.

— Ne întoarcem, mamă? am întrebat-o pe femeia căzută în genunchi în faţa unei cruci imense din marmură pe care o îmbrăţişa ca şi cum ar fi fost o fiinţă dragă care ar fi putut să răspundă la chemarea duioasă *puiul meu, puiul meu, de ce n-a putut mama să aibă grijă de tine…* De, mă, săraca, aşa e… Eu începusem să mă împac. Cristi nu mai era. Bine, mai aveam şi eu momente când mi se făcea dor de el şi aproape că mă lua cu rău, dar nu mai aveam ce să fac. Numai mama nu renunţase la disperare. Eu ştiam că numai aici, la cimitir, trăieşte cu adevărat.

S-a ridicat brusc, tonică, faţa parcă i se luminase, lipsită de crisparea plânsului:

— Cum să plecăm?! Trebuie să facem curat aici. Nu vezi ce mizerie e?!

A continuat autoritar:

— Du-te să iei apă de la cişmea, umple sticlele astea de apă, trebuia să luăm o găleată de acasă, da' uite c-am uitat… Las' că-s bune şi astea, le apuci de mâner…

M-am îndepărtat de ea, am lăsat-o ocupată de smulgerea unor

buruieni şi aranjarea florilor în vazele improvizate din nişte sticle de plastic tăiate pe jumătate.

Ne-am întors după 4 ore. Pe tata l-am găsit în izmenele lui albastru-spălăcit. Adormise în faţa televizorului, cu telecomanda pe piept. Purceaua fătase singură. Şapte vii, unul mort.

— Măăă, trezeşte-te! mama îl zgâlţâie puţin.

Tata se trezeşte vrând să dea impresia că nu adormise.

— Gata, aţi venit? Mă trântisem puţin la televizor… se scuză el.

— A lepădat cârpele? Că nu le-am găsit.

— Nu le-a lepădat, am zis să mai aştept niţel. Câţi are?

— Şapte, că unu a murit.

— Da, ştiu care, o izinitură, nu voia deloc să ia ţâţa, l-am împins eu printre gratii, dar nu…

2* Trebuie să recunosc, cuvintele astea nu le foloseam eu în mod frecvent pe atunci. De fapt, nu le foloseam deloc. Le auzisem la tovarăşa învăţătoare care se aranja într-o zi în oglinda de la closetul din curtea şcolii, (pentru că nu era în corpul şcolii, nu ştiu de ce) şi iarna chiar că nu-ţi venea să traversezi cincizeci de metri ca să-ţi laşi fundul muşcat de viscol, dar, mă rog, tovarăşa aştepta inspecţie de la oraş şi începuse să vorbească singură. Oricum, am urât-o. Am suferit cumplit pentru că pe mine nu m-au făcut pionier. Din cauza ei, care a uitat să anunţe directorul şcolii din comuna alăturată că are un copil în clasa a doua. Am aşteptat două ore autobuzul în faţa şcolii. Era autobuzul care-i luase pe cei din Izvoarele şi trebuia să treacă şi pe la noi. Căzuse bruma şi priveam cum îmi iese abur din gură. Cred că era noiembrie. Şi autobuzul a trecut pe lângă mine, fără să oprească, şoferul de unde era să ştie. Asta prima la mână. A doua la mână: am luat douăzeci de indicatoare la palmă pentru că m-am încurcat la tabla înmulţirii. Cum era treaba? Întindeai palma şi-ai fi fost în stare s-o fentezi – George făcuse aşa odată –, dar pentru fiecare fentă mai luai cinci în plus. Aşa că mai bine întindeai palma şi închideai ochii, cu inima s-o ia razna când auzeai aerul şuierând. La început îţi venea să râzi, toţi aliniaţi în faţa tablei, cu mâinile întinse ca nişte pomanagii, dar după ce le încasai îţi cam trecea cheful de râs, era nasol şi mai că-mi venea să-i pun în punga de pătlagină şi de muşeţel (pentru norma de plante medicinale) nişte urzici, s-o văd cum îşi îndeasă ea mâna delicată cu care ne altoia, s-o văd ţipând urzicată şi plină de băşici!

Rupe, mamă, biciu-n mine

Şi cu Stomatologul o s-o rup. Da, nu cred că are vreun sens să continui. Sunt mai bătrână cu cinci, şase ani şi nu este vorba neapărat de vârstă pentru că nu e ăsta obstacolul principal, deşi diferenţa asta s-ar putea să se vadă la cincizeci de ani şi să mă lase cu ochii în soare pentru vreuna mai tânără pentru că el simte că „vrea să-şi trăiască viaţa".

Nu e pregătit pentru căsătorie. Şi eu nu mai pot să aştept. Tot corpul meu ţipă să intre în rutina aia a oamenilor căsătoriţi, în monotonia cuplului. Corpul să mi se rotunjească (nu că n-aş fi deja rotunjoară, avea dreptate bunicul, trebuie să mă mărit, pentru că îmbătrânesc, îmi pierd frumuseţea, pielea îşi pierde elasticitatea, mă îngraş), da' să mă umflu a maternitate, şi sânii la fel, mai ales sânii, să atârne greu, a lapte, *lapte-n ţâţe, drob de sare, în spinare…* de-abia să mă mişc prin casă şi să am un bărbat protector şi simplu, cu care să fac lucruri banale, nu discuţii intelectuale, să ne cărăm plozii în Herăstrău, duminica, să-i ducem la McDonalds, să ne certăm cu vânzătoarea pentru jucăria de la Happy Meal. Zi după zi, anotimp după anotimp, să ne pierdem identităţile, să alunecăm unul într-altul. Singura mea preocupare să fie schimbarea mobilei de bucătărie şi cumpărarea berii în seara unei etape importante din campionat, gen Steaua – Dinamo. Şi după să rezist două ore la Procesul etapei! Că doar sunt o nevastă care are pasiuni comune cu bărbatul ei!

Of, Doamne, nu ştiu ce să fac! Nu e deloc simplu! Mi-e aşa de greu să iau o decizie! Să iau taurul iubirii de coarne, da, aşa citisem într-o poezie că trebuie să fac. Şi totul s-a întâmplat când ne înţelegeam excelent. Trecuseră câteva luni şi începusem să ne acceptăm, să renunţăm la măşti. Doar a fost primul bărbat care m-a văzut neepilată. Şi cu câtă afecţiune a exclamat atingându-mi sexul: „Ah, mica mea tarantulă!".

Mi-am alimentat cu biberonul nişte fantezii neroade.

Aştepţi, şi-aştepţi, şi iar aştepţi. Dă, mamă, cu biciu-n mine! Trebuia să te ascult de la început. *Boală lungă, moarte sigură*, *ce tot o lungeşti aşa*… asta a fost reacţia ei când am sărbătorit cu B. trei ani de când eram împreună. El îmi cumpărase un inel, din aur alb şi galben, cam kitschos, cu două inimi care se uneau la mijloc. În fine, simboliza, chipurile, indisolubila noastră legătură etc. Mi-a mai zis el nişte clişee

învăţate de pe undeva, evident că m-am prefăcut emoţionată. Îmi da de înţeles că, în curând, va veni şi adevăratul, unicul inel. The one! Ce proastă am fost! Alături de alte milioane de proaste care n-au altceva mai bun de făcut decât să aştepte. Vreun cuvânt sau vreo frază care să arate că are de gând să se implice mai serios, sau măcar să-şi declare intenţiile, nu să te ţină agăţată ani de zile. Doamne, am început să vorbesc precum femeile alea de 50 de ani, disperate că le rămân odraslele nemăritate!

Şi când mă gândesc ce greu e s-o iei de la capăt şi să-ţi faci o relaţie. Să aştepţi primul telefon, să fii atentă la ce scoţi pe gură, la prima întâlnire, la a doua, dacă ai noroc şi nu-l nimereşti pe acela care suferă după fosta, aşa cum îl găsisem eu pe Fotograf, înaintea Stomatologului. Răbdare de Penelopă şi diplomaţie de Cleopatră, dacă vrei cumva să te măriţi.

Şi când mă gândesc la ce calculam eu de zor în timpul cursului de folclor, prin anul I, deşi era foarte de dimineaţă. Chiar de acolo mi-a venit impulsul de a face asemenea calcule. Păi da, toată comunitatea trebuie să participe la evenimentul ce marchează o trecere foarte importantă a statutului fetei, nu, la nevastă, în timp ce bărbatul îi expune cele trei drumuri permise:

„În grădină după ceapă
La fântână după apă
Şi la mă-ta câteodată”.

Aşadar, am decis în timpul cursului că la 23 de ani mă voi căsători, hai 24, la 25 de ani voi naşte prima oară. Prin cezariană, căci nu-mi imaginez astfel să iasă din mine 3 kg de carne fremătătoare care să-mi rupă păsărica (asta dacă nu-mi face doctorul înainte epiziotomie, parcă aşa se numea tăierea perineului, ca să iasă capul copilului, brrrrr, mi se face pielea de găină!). Ah! şi să nu uit, noaptea nunţii. În anul I eram virgină şi-aşa trebuia să rămân până în noaptea nunţii. Şi n-ar strica nici o listă cu invitaţii. Calculele mergeau bine până când am auzit o voce foarte aproape de urechea mea:

— Ce e cu lista asta, domnişoară?

Mă şi vedeam păţind ruşinea de a fi dată afară din amfiteatrul Odobescu, în râsetele colegilor mei, care se vor prăpădi la auzul planurilor mele. Ce proastă, m-am aşezat la margine! Te rog, Doamne, să nu ia lista acum. Pe spate am desenat rochii şi am schiţat meniul, chiar lângă acolada cu posibilul taraf.

— Păi, este lista cu cei prezenţi la curs. Data trecută ne-aţi cerut-o și m-am gândit să… (nu-mi venea să cred, mă auzeam vorbind calm, egal).

— Și e gata? Chiar ar fi bine să fac o strigare înainte de pauză.

— Ah, încă nu, dar o să v-o dau la pauză!

Ce noroc am avut! Chior! Unii din prima bancă (din aceia care se bagă în seamă cu profesorul, doar-doar) aveau nelămuriri cu bibliografia și am putut să mă strecor, nu înainte de o ruga pe Magda să facă ea o listă și să găsească o scuză pentru mine.

Ar trebui să mă trezesc, măcar acum la 30 de ani

Doamne, ce-o să fac? Parcă-l aud pe următorul cum îmi spune *dacă mă iubești, mă aştepţi.* Sigur că da, și marmota învelea ciocolata în staniol!

Dar eu, eu ce fac?

Şi răspunsul la această întrebare căzu deodată în plan secund cu cât valuri de greaţă se urcau dinspre stomac spre gât şi o senzaţie nouă, ca şi cum ar fi fost intoxicată cu o otravă care se propagă cu rapiditate în tot corpul, ca şi cum există în ea o sursă a unui rău care se amplifică de la oră la oră.

Se duse direct la spital, la doctoriţa Smeilă, care nu o primi imediat, se pregătea să intre într-o cezariană.

Ești însărcinată!

— Mda, uite sacul gestaţional. Ești însărcinată, spuse doctoriţa preocupată de sandvișul din care o frunză de salată zbură pe papucul ei alb din piele perforată. Clar se vizualizează sacul gestaţional… și împinse prin col sonda transvaginală, scoţându-i un icnet pacientei.

— Dar ultima oară…am fost de curând, am făcut ecografie… și nu eram.

— Ei, era prea mică, nu s-a văzut. Şi când a fost ultima menstră? Probabil nu mi-ai indicat corect data ultimei menstruaţii. Își îndesă în gură ultima bucăţică de pâine neagră.

Răspund mecanic, îmi trec milioane de gânduri prin minte, dar fără să mă pot opri la vreunul.

— Atunci nu-i în regula. La 7 săptămâni, cât ar avea sarcina, ar trebui să se vizualizeze cordul.

Şi pentru că probabil aveam o figură bovină continuă:

— Adică nu-i bate inima. Eu zic că e întreruptă în evoluţie și cel

mai indicat ar fi un chiuretaj. Te doare ceva? Simţi că ceva nu este în regulă?

Încerc să mă gândesc la ce m-a întrebat. Mi-e extraordinar de greu să coagulez un răspuns, nu mai sunt stăpână pe mintea mea.

— În afara faptului că mi-e foarte greaţă şi de-abia mă pot abţine să nu vomit… m-au durut ovarele… dar cam ca la ciclu… poate un pic mai ascuţită a fost durerea în partea dreaptă…

— Ei, asta nu e relevant, poate au fost dureri de la nidare, pot fi și oarece dureri care să sugereze iminenţa unui avort spontan, asta dacă avea cord… Da, eu zic să vii poimâine seară la spital, că sunt de gardă, și îţi fac intervenţia.

Intervenţia. Copilul meu care n-a avut nici măcar o inimă. Dar nu apucă să regrete prea mult pentru că un nou val de greaţă prinse puteri și se ridică spre gât cu tot cu micul dejun pe care-l împrăştie pe treptele de la intrarea în spital.

Era singură. Ar fi vrut să-i spună, dar n-avea sens să-l încarce cu asta din moment ce avea să se termine totul. Voia să treacă mai repede timpul până la avort. De fapt, ar fi vrut să se trezească după „intervenţie”, la fel ca atunci când voia să se trezească, în liceu, după teza la mate sau după ce ar fi dat testul la chimie.

— Mă, îţi ia cu mâna. Îmi era așa de rău încât ziceam că o să mor. Şi la două ore după chiuretaj, după ce a trecut efectul anesteziei, parcă nici nu fusesem însărcinată, simţeam doar așa, o uşoară jenă acolo, așa o încurajase Vera.

Își aduse aminte că trebuia să se ducă la şcoală. Acum era luni şi vineri fusese prima zi de şcoală, iar ea nu participase la deschidere. Coborî la metrou, fără să se gândească unde merge, mergea încotro o purtau paşii. Îi curgeau şiruri de lacrimi, ar fi vrut să le oprească, să nu se mai uite lumea la ea ca la urs. Dar nimeni nu o întreba ce are. Oricum, nu-i mai păsa. Acum înţelegea că-l iubea şi că l-ar fi vrut lângă ea, așa cum era, cu toată frica lui. Ca şi cum îmbrăţişarea lui ar fi avut puterea de a şterge toată mizeria ultimelor zile.

Nu ştiu cum ajunse la şcoală, n-a observat nici că trecuse pe roșu când a traversat pe Batiştei, nici vârtejul galben ca o minune în care a intrat când o rafală de vânt a ridicat frunzele de toamnă. Nici portarul care-i deschise uşa liceului nu primi vreun semn de mulţumire sau de recunoaştere, doar vocea arţăgoasă a secretarei avu darul de o scoate din transă în cei doi paşi pe care-i făcu pe coridor:

— Domnișoară, a întrebat doamna directoare de dumneavoastră. S-a făcut de vineri orarul și ați avut ore de dimineață. Acum e 12.00 și n-ați dat nici măcar un telefon.

Ridică ochii din cataloagele de anul trecut și probabil că se sperie de ceea ce văzu:

— Ce-ați pățit? Vă este rău?

— Da, nu mă simt prea bine.

Secretara deveni curioasă, ar fi vrut să știe mai multe:

— Trebuia să dați un telefon și rezolvam cumva, deveni mai blândă. Și cu o voce joasă, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret:

— Doamna directoare v-a tăiat orele, dar lasă că îi trece ei, poate îmi aduceți ceva de la medicul de familie…

Noua directoare Movilă îi pusese gând rău Norei. O pândea (pe când era doar directoare adjunctă) să vadă dacă nu cumva întârzie la oră. Se înființa la fix în cancelarie. Dar Norei nu-i păsa. Ar fi putut să vină să-i spună că o dă afară din învățământ și probabil că ar fi privit-o cu aceeași apatie. Pentru că în mintea ei nu exista decât seara următoare, când totul se va sfârși.

— Hai să mergem să facem încă o eco înainte de chiuretaj, mai ales dacă zici că ai sângerat. Poate s-a desprins și nu mai e nevoie de intervenția chirurgicală.

O urmă pe doctoriță prin labirintul de coridoare. Intrară într-o cameră care avea doar un pat și un ecograf alături, cu un monitor care arăta destul de vechi. Își trase chiloții, nu îndrăzni să-i pună pe margine, și-i mototoli în pumn și se urcă pe prosopul de hârtie care păstra urma unui alt trup, așteptând-o pe doctoriță să ruleze prezervativul pe sondă ca-ntr-un ritual:

— Nici nu știu dacă este o veste bună sau nu, începu ea. Are cord. Uite, îi bate inima. Și îndreptă ecranul monitorului spre mine, așa încât să pot vedea pulsațiile ritmice ale unei forme rotunjite și întunecate. Levita liniștit în imponderabilitatea protectoare, pâlpâind regulat.

Toată emoția din lume se adună la mine în gât. Am făcut un efort extraordinar ca să nu rostesc nici un sunet pentru că eram sigură că nu mi-ar fi oprit plânsul decât un par în cap sau o seringă cu vreun sedativ. Doctorița poate că a intuit asta și continuă fără să mă privească:

— Eu cred că există riscul unui avort spontan. Sângerarea,

durerile… astea sunt semne care de obicei indică un avort spontan. Şi apoi, e mult mai traumatizant să pierzi o sarcină cu care te-ai obişnuit deja, poate chiar avansată.

Aceleaşi coridoare umede şi fără lumini, ca în halele unei fabrici dezafectate. Pereţi scrijeliţi. Un câine cu blana lăţoasă stă întins sub o scară de la parter. Nimeni nu se sinchiseşte de nimeni.

— Trebuie să te duci cu buletinul jos în oficiu să ţi se dea un halat, apoi te întorci la etajul doi, la sala de operaţii cu uşa albastră. Şi ar fi bine să suni pe cineva să vină să te ia, după vei fi cam ameţită de la anestezie. Acuma vino cu mine să plăteşti.

Şi deodată îşi dădu seama că nu poate să ia decizia asta singură. Ştiu că n-ar face faţă singură nici dacă l-ar păstra, nici dacă ar renunţa la el. Se dezmetici:

— Eu nu mai sunt sigură. Eram sigură când ştiam că nu are cord, dar acum, când am aflat că îi bate inima… nu mai sunt sigură.

— Uite ce e, în 5 minute încearcă să te decizi, eu doar azi şi mâine mai lucrez, de poimâine îmi iau un concediu de două săptămâni. Pe urmă o să fie cam târziu.

Tonul uşor nervos o făcu să se fâstâcească din nou. Scormoni în geantă după mobil. Fără nici o introducere:

— Victor, sunt însărcinată. Aşa cum auzi. Nu, uite că s-a înşelat când am făcut ultima ecografie. Îl păstrez? Sunt la spital, doctoriţa a zis iniţial că e oprită în evoluţie, acuma că are cord, de fapt. Ieri am sângerat şi ea zice că există un risc de avort spontan. Ce fac? Fac avort? Îl păstrez?

Răspunsul a venit repede, precipitat:

— Fă avort.

Fără nimic altceva. Şi nici nu se mai putu gândi la ce altceva ar fi aşteptat să zică pentru că veni o asistentă blondă, elefantină, să întrebe dacă intră în operaţie ca să ştie dacă pregăteşte trusa.

— Da, nu-l păstrez.

Ca pe un bagaj, ca pe un obiect care e returnat neantului.

— Intraţi în salonul de lângă şi schimbaţi-vă, îmi zice asistenta zdrahon.

În salonul indicat, patru paturi. Trei femei. Aşteaptă, sporovăind (mai puţin cea de la fereastră, cufundată în gândurile ei) plăcut, de una de alta, profitând că se eliberează câteva ore de rutina zilnică, parc-ar fi într-o mică vacanţă. Laudă dexteritatea doctoriţei Smeilă.

— E prima dată? sunt întrebată.

— Da.

Şi într-un acces de solidaritate, două încep să vorbească.

— Stai liniştită, trece repede, dacă i-am face pe toţi... unde-am ajunge?!

Zdrahonul blond apare cu o cutie metalică. Se uită la mine, simte nevoia să se asigure:

— Pregătesc trusa, da?

— Nu pregătiţi nimic, i-am spus doamnei doctor că trebuie să mă gândesc. Răbufnesc, deşi ea nu are nici o vină. Asistenta ieşi uluită şi nervoasă.

Începe să plângă. Femeia din patul de la fereastră, tăcuta, deschide gura pentru prima dată:

— Eu încerc de 10 ani să fac un copil. Acum s-a oprit din evoluţie. Atât am putut să-l ţin. Doar 18 săptămâni. Aproape jumătate de sarcină. E al patrulea pe care-l pierd. Dar nu poţi să faci un copil dacă nu eşti pregătită.

Dar cuvintele tăcutei nu făcură decât să-i amplifice sentimentul de vinovăţie care se iţise de la prima vomă pe care o împrăștiase. Şi plânge şi mai tare şi nu mai aude nimic. Pentru că ştie că tot ce ar vrea e să aibă din nou 10 ani şi părinţii să decidă pentru ea, ce să mănânce, cu ce să se îmbrace, la ce liceu să dea, până la ce oră să stea afară. Îi pare cumplit de rău pentru fiinţa aceea care s-a prins de uterul ei, pentru că-i e frică.

Şi intră. Când uşile se închiseră în spatele ei, primul impuls fu să se întoarcă şi să o ia la fugă.

Se aşeză cu gesturi încete pe masa de operaţie, capitonată cu ceva maro care semăna cu linoleumul. Era jerpelită la extremităţi.

Căldura anesteziei îi inundă corpul şi se gândi că nu va simţi nimic. Şi cum simţea căldura aia împrăştiindu-se îşi dădu seama că nu mai e cale de întoarcere. Îi păru rău şi ar fi vrut să se ridice şi să plece, dar acelaşi sentiment de ruşine o paralizase. Regretul că nu şi-a ascultat instinctul iniţial îi făcu inima cât un purice.

— Hei, nu te încorda, că nu pot sa fac nimic, o avertiză doctoriţa. Dă-mi dilatatoarele! îi ceru ea asistentei.

O durere pe care nu o mai simţise până atunci, ca un cuţit care o spintecă din uter şi până-n creier. Icni şi gura i se încleştă.

— Şi nu ţi-am făcut nimic încă, spuse doctoriţa nervoasă. Dă-mi

pensa pentru col, ceru ea din nou. Şi chiureta.

Şi atunci slobozi un urlet care băgă spaima şi opri conversaţia veselă a femeilor care aşteptau să intre. Sporovăială plăcută, de una de alta, profitând că se eliberează câteva ore de rutina zilnică, parc-ar fi într-o mică vacanţă, şi uite că vine ea cu zbieretele ei de vită ca să le amuţească şi să le aducă aminte că tăierea este aproape.

Senzaţia că uterul îi era perforat, că toată carnea aceea e smulsă, bucată cu bucată fu insuportabilă. Începu să urle de-a binelea.

— Hai, mai avem un pic. L-am prins.

— Nu mai vreau, vă rog, opriţi-vă!

— Ei, asta-i bună! i-o tăie cu iritare.

Apoi, ceva mai blând:

— Dar ai făcut anestezie, nu are ce să te doară.

— Ba mă doare, vă rog, opriţi-vă.

Dar doctoriţa nu se opri, aşa cum nici ea nu se opri din urletul care acum devenise un geamăt prelung, de animal prins într-o capcană din care ştie că nu mai poate scăpa. Asistenta se aplecă şi-i şopti la ureche:

— La noi, aici, numai ţigăncile urlă aşa…

Vru să-şi fixeze privirea pe un punct, să-şi încleşteze gura şi ochii pe el. Să uite că se afla acolo. Avea capul întors, nu voia să o privească pe doctoriţă. Şi privirea ei care căuta dezordonat ceva, descoperi tăviţa renală de lângă dulapul metalic. O tăviţă cu smalţul sărit la margini, unsă cu sânge. Şi în ea, înghesuit, trupuşorul vânăt, însângerat, al unui fetus. Cât o mandarină, capul e acoperit de o clisă de păr negru. Şi cu gura deschisă ca o întrebare, şi cu mâinile smulse plutind în sângele închegat.

Mai avu timp să audă cum doctoriţa se plânge că nu poate să apuce şi *cum sare sângele, doamne, ce mi-a făcut pe halat. Uite şi tu ce-mi face asta*, mai auzi înainte să leşine.

Se trezi după o oră, cu doctoriţa aplecată deasupra ei:

— Hai, dragă, ce mă sperii aşa?! Chiar te-a durut atât de rău? Uite, ţi-am făcut cadou şi un sterilet. Ţi-am pus unul de plastic, cu eliberare de hormoni, nu e din cupru, nu e invaziv, m-am gândit că nu te mai prind eu pe tine prea curând dacă eşti aşa sensibilă la durere…

Nu voia să vorbească. Greaţa era dublată de căldura care nu se pierduse, îi dădea acum o ameţeală plăcută ca un vis de opium. Durerea rămăsese acolo, pândea în urmă, ea ştia că o să izbucnească şi

de aia încerca să prelungească momentele astea.

— E cineva care să vină să te ia?

Uitase.

Doctorița îi luă mobilul de pe pernă și o întrebă pe cine să apeleze.

— Stomatologul. Victor, dictă ea, dar gura nu o asculta, ceva nedeslușit, niște vocale și consoane mestecate și scuipate. Ginecologa trase pătura cu marginile zdrențuite și îi înveli mijlocul, acoperind pata de sânge care se ițea dintre picioare.

Dar repetiția e o lege elementară a vieții. Nu e nimic șocant în faptul că întâmplările fiicei au fost, în mare măsură, și ale mamei.

O luă de la spital. Traversară curtea spitalului construit în urmă cu 120 de ani, urmăriți de umbrele ca niște balauri ale copacilor care stăteau să se prăbușească peste zidurile măcinate ale spitalului. Ea, cocoșată nu atât de durere, cât de umilință, și însoțită de privirile compătimitoare sau disprețuitoare, nu-și putu da seama ale portarilor. *Amărâto*, i se păru că aude în urma ei.

Un bătrân cu o barbă slinoasă doarme pe o bancă vizavi de spital. Are ochii adânciți în orbite și gura deschisă ca în fața unei spaime. Dacă pieptul nu i s-ar fi ridicat ritmic, ai fi zis e mort. O femeie a ieșit din prima scară și-și strânse buzele disprețuitor. Deșertă cratița pe care o ținea în niște cutii de conserve. Câțiva câini lățoși se repeziră, se înghesuiră, se mușcară. Unul negru, incredibil de slab, nici nu se sinchisi. Continuă să scurme în muntele de gunoaie lipit de zidul unei case dărăpănate din apropiere. Nu mai avea geamuri de ceva vreme, căci o ramură încă verzuie ieșea din gaura care servise cândva de fereastră. Un șobolan își iți capul după roata unei Dacii abandonate și câinele negru surprinse momentul. Cu o rapiditate nebănuită îl prinse în mijlocul străzii.

Era amorțită. Pe lângă ei trecu unul care puțea a varză stricată, murată din vremuri imemoriale. Secunda aia care lăsă efluvii de varză și de tutun expectorat îi strânse stomacul. Se aplecă pentru a ușura golirea.

Mașina porni cu greu. De-abia la a cincea cheie motorul începu să scuipe.

Lăsară în urmă strada Traian și ghetoul central în care acum o sută de ani locuiau laolaltă români, evrei și armeni.

Stomatologul II

Nu mi-am pus problema asta, să fac un copil cu ea.

A deveni tată e mai complicat decât un futai.

Am ajuns acasă după o oră. La Unirea a fost un ambuteiaj. A coborât singură din maşină, înainte ca eu să ajung la portieră. N-a aşteptat s-o ajut. Iar în lift s-a retras într-un colţ. Se ferea să nu cumva s-o ating.

M-a lăsat totuşi să o prind de braţ când s-a aşezat în pat. A adormit instantaneu. Arăta istovită, epuizată până la extincţie. În orele acelea am auzit-o pentru prima dată vorbind în somn. Din bălmăjeala ei nu am înţeles decât *Stomatologul*, *Stomatologul*.

În sinea ei nu-i spunea Victor, ci pur şi simplu Stomatologul. Nici măcar identitate nu am, se gândeşte el. Fotograful, Contabilul, Ziaristul… şi-ar putea face de lucru în viaţa ei. Un tip cu o îndeletnicire umilă. Precum un frizer, se învârte în jurul unui client care stă pe un scaun, numai că nu-i umblă cu foarfeca prin păr, ci în gură, cu freza. O meserie bănoasă, la o adică, nu la-ndemâna oricui şi care cere o anume vocaţie. Neavând însă alt nume în afară de cel al profesiei sale, ca personaj de roman şi chiar ca partener de viaţă în carne şi oase, e susceptibil de-a nu avea nici chip, biografie, viaţă personală, ceea ce-i cât se poate de firesc şi explică multe: punând ochii pe el, revendicându-şi-l, ea l-a luat ca bărbat la pachet cu tot cu profesia şi statutul lui social, care tinde să-i estompeze fiinţa.

În zilele de după avort el medită intens la chestia asta: ea vorbeşte cu el, cerându-i Victor spune-mi ceva frumos, iubeşte-mă, ia-mă-n braţe, cumpără o cola, că nu mai e, spală tu vasele în seara asta, pliiiz şi tot aşa, în timp ce în gând nu-i poate spune decât Stomatologule… Asta îl făcea să recunoască, nu din prima, că şi el, când pusese ochii pe ea, o numea în gând profa de română. Profa de română la care, după şase ani, s-a gândit, a vrut s-o reîntâlnească nu doar pentru a-l medita la franceză. A vrut s-o reîntâlnească pentru a-şi împlini un soi de obsesie adolescentină. O obsesie împlinită şi rezolvată: i-a tras-o profei de română, fără să-şi imagineze ce o să iasă din toată povestea asta.

Că se potriveau la pat, mai treacă-meargă. Bazându-se doar pe potrivirea asta, n-ar fi dus-o prea mult împreună. Adevărul e că aveau foarte multe în comun, până într-atât încât s-ar fi putut lipsi, la o adică, de nume, biografie, trecut, fizionomie şi aşa mai departe, rămânând pur şi simplu un bărbat şi o femeie care-şi sunt prea de ajuns unul altuia,

completându-se reciproc prin dorinţe şi tabieturi comune, în care contează, în primul rând statutul lor social şi profesional. Ea ar fi putut în sfârşit exclama împăcată cu sine şi cu lumea: Vreau să mă mărit şi ce noroc pe capul meu că te-am găsit! O profesoară de română se potriveşte la o adică mai bine cu un stomatolog decât cu un zugrav, electrician sau ospătar. Iar unui stomatolog îi stă mai bine şi are mai mulţi sorţi de izbândă în viaţă alături de o profă de română decât lângă o stripteuză, maseuză (avusese și de-astea gârlă) sau șoferiță de taxi. Judecând drept, profesiile lor sunt compatibile, cu destule asemănări. Ambele sunt predominant sedentare şi nu se pot lipsi de unele aptitudini intelectuale ce tind să devină rutină. Poate că acest soi de aptitudini i-au îndreptat unul spre altul.

Când îl sunase să-l întrebe de avort, el îi spusese să-l facă, fără să stea deloc pe gânduri, mânat de un instinct pe care nu căută să şi-l explice decât când văzu cât de mult a afectat-o. O năruise pur şi simplu, fizic, dar mai cu seamă sufleteşte, poate unde se simţea foarte vinovată. O vină pe care nu i-ar fi dat mâna s-o împartă cu el. Ce anume l-a îndemnat totuşi să decidă astfel? Ce ar fi putut sta la baza acelui instinct? Întrebarea asta îl sili să se întoarcă iarăşi la potrivirea lor. Se simţeau atât de bine împreună, încât copilul care ar fi apărut între ei măcar că i-ar fi împlinit, cel puţin deocamdată l-ar fi simţit ca pe un intrus în rutina comodă a tabieturilor şi năzuinţelor din care tocmai începuseră sa deguste.

Cel puţin deocamdată, da, până la noi ordine şi hopuri ale menajului lor, nu mai era loc pentru alte fiinţe.

A intrat într-o stare de vegetare continuă.

Măcar în primele două zile am comunicat. Adică eu puneam întrebări la care uneori primeam răspunsuri monosilabice.

Mai sângerezi? Nu mă aude, nu mă vede. Şi atunci îndrăznesc să-i trag de marginea chilotului ca să văd dacă hemoragia s-a oprit. Şi s-a oprit.

Se întoarce mecanic când mă vede că pregătesc seringa cu ampicilină şi îşi dezgoleşte o fesă. Frumoasele ei fese, rotunde, pline, tari. Pesemne că-s un nemernic dacă mă gândesc să facem dragoste, incapabil să-mi reprim pornirea de-a mă întinde lângă ea şi-a o dezgoli cu totul. Sunt un nemernic. Ce să fac?

Au trecut nouă zile şi continuă să nu-mi vorbească. Să nu se ridice din pat decât pentru a merge la baie unde fie plânge, fie vomită.

O aud cum se îneacă. La şcoala nu s-a mai dus. Noroc că i-am făcut eu rost de un concediu de la medicul meu de familie.

Azi a vomitat rău. Toată ziua. Îmi vine s-o duc la mama să-i facă o ecografie. Dar mi-e teamă c-o să-şi dea seama de tot.

— Ascultă-mă bine. Au trecut două săptămâni. Nu mai putem da timpul înapoi. Şi chiar dacă l-am da, nu avem altă soluţie.

Priveşte fix, undeva deasupra capului meu.

A acceptat să mergem la o nouă ecografie.

— Eu îţi înţeleg ostilitatea. Ce vrei să fac? Zi-mi tu ce să fac?

— Nu mai poţi să faci nimic.

— Dar nu înţelegi că îmi era mult mai uşor să plec?

— Băiete, nu pricepi că nu te ţine nimeni să nu pleci?! Chiar te rog!

Opri maşina pe dreapta, fără să-i pese de claxoanele care explodară în spate. Ridică geamul şi zgomotele se estompară ca atunci când bagi capul sub apă şi totul devine o bolboroseală.

— Eşti confuză. Şi nu ştiu cum să te ajut, cum să umplu eu golul ăsta. Parc-ai fi intrat într-o perioadă de doliu, pe bune.

— Nu, băiete, când există doliu, există şi un mormânt la care să te duci. Ai o viaţă care e curmată. Noi nici nu i-am dat dreptul la viaţă, înţelegi?

— Deci pentru mine nu mai există iertare, nu?

Nu a răspuns.

— Nu ştiu încotro ne îndreptăm, nu ştiu unde vom ajunge. Nu pot să-ţi promit nimic. Pot doar să-ţi spun că tu mă atragi cum nu a făcut-o nimeni. Că zilele astea nu mi-a fost silă de sângele care ţi s-a prelins până în pat şi că niciodată n-am vrut ca acuma să am grijă de cineva şi dacă nici asta nu e iubire atunci nu ştiu ce dracu ar mai putea să fie! termină el într-un urlet pe care ea îl primi cu o privire nouă (de milă?).

Doctorul Popescu mă aştepta. Îl ştia pe tata.

— Ce mai faci, tinere, cum îţi merge? mă întrebă el jovial, ca întotdeauna.

— Ei, cu pacienţii, cu învăţatul, ştiţi şi dumneavoastră că nu se opreşte niciodată.

După care mi-o tăie, amintindu-şi de pacienţii strânşi la uşă:

— Ia să vedem noi ce avem aici. Ridicaţi-vă bluza şi desfaceţi şi nasturii pantalonilor, îi zise el.

A tresăltat când gelul rece i-a atins coastele. Doctorul a observat, ba şi-a cerut şi scuze.

— Colecistul e alungit, septat, cu depozit biliar… clar de aici greaţa… dar ficatul e normal, aspect şi dimensiuni. Ia să vedem şi mai jos.

Surprins:

— Oh, dar ce avem noi aici?! Sunteţi însărcinată, domnişoară. Ştiaţi? spre amândoi.

Eram mut.

Se mai întâmplă

Am aflat şi explicaţiile ştiinţifice, dar nu de la doctoriţa Smeilă, care ne-a închis telefonul când a aflat că e autoarea unui avort „incomplet" sau „eşuat", aşa l-a numit ea, afirmând că e ceva „normal", „se mai întâmplă". Dar eu nu sunt un fraier, aşa că am sunat-o de pe numărul meu şi i-am explicat că eu nu sunt pielea pulii, că unchi-mio e generalul Truţescu şi prim-procuror la sectorul 1, şi dacă vreau nu mai are nici un pacient câte zilişoare o mai avea viaţa asta a ei de tot căcatul, şi mai bine să-mi spună clar ce fel de sterilet i-a pus, toate trăsăturile, ce firmă, ce dimensiuni, ca măcar asta să ştim şi după ce i-am vorbit ca la uşa cortului s-a înmuiat şi s-a pus şi pe bocit că nu i s-a mai întâmplat niciodată în toată cariera etc.

Ne-am dus la profesorul Hristoloveanu, era doctorul mamei mele. După câteva incursiuni prin agenda lu' maică-mea am dat de numărul lui şi ne-am programat. O să mă gândesc eu şi la o modalitate de-a o prezenta părinţilor pe profa. E şi mâine o zi. Deci, explicaţiile ştiinţifice. Iubita mea are uter retrovers, adică e curbat. Chiureta nu a putut ajunge la embrion, care s-a nidat în această curbură. Embrionul nu este atins, deci nu este eliminat, iar sarcina evoluează.

— Atunci ce a chiuretat? îl întreabă ea pe profesor.

— Cavitatea uterină doar.

— Şi nu există nici un risc teratogenic după ce a luat antibiotice? Sau după ce a făcut anestezie? întreb eu.

— Şi eu dau antibiotice atunci când e necesar. Iar anestezia cu Mialgin e apă de ploaie…

Problema voastră e acel sterilet. Nu există risc de malformaţii din cauza steriletului, ci risc de avort. De obicei, steriletul trebuie extras imediat după ce se confirmă sarcina, dar eu prefer să nu provoc

deschiderea colului… Când sarcina o să se mărească… atunci o să fie problema. Dar asta e, o să te monitorizăm. Bănuiesc că nu vă trece prin cap să mai faceţi înc-un avort, nu?!

Ce-o să mă fac?

Am visat că zbor. Mă înălţam de la pământ, doar îndoindu-mi genunchii și planam peste copaci, peste sat. M-am trezit zvâcnind. Căzusem.

Cu spatele la mine. Sforăie puternic. M-a trezit şi e enervant. Dar n-am să-l trezesc. Amândoi avem nevoie unul de altul. Mă enervează totuşi că poate să sforăie, că poate să doarmă după toate câte s-au întâmplat.

Şi parcă ce-ar trebui să facă? Să mă ţină de mână?

Când şi la mine raţiunea o să ia faţa dramei?!

Ce-aş vrea? Să plângă?

De o pizdă-plânge ai tu nevoie sau de un bărbat?

Să ridice osanale că s-a întâmplat un miracol?

Nu e nici un miracol, e o întâmplare. Asta e, pupă și bagă-n traistă.

Sforăie din ce în ce mai tare și fiecare hârâit traversează pe creierul meu. Parcă niciodată n-a sforăit. Sau poate c-o fi sforăit, dar dormeam eu liniştită, cine ştie.

Şi totuşi, nu am cum să-mi reprim furia. Îl urăsc. Îl urăsc. De ce am procedat aşa? El m-a împins la asta. De fapt, nu fac decât ceea ce el face. Să mă disculp. Întotdeauna aruncăm vina în altă parte. De ce a trebuit să-i cer lui părerea? Puteam să fac cum mă tăia pe mine capul.

Şi de ce să nu fiu o mamă singură? O să fiu o mamă eroină, care-şi creşte singură băiatul. Simt eu că e băiat. O să mă dedic doar lui. Nu doar devotament, ci veneraţie. Eu o să-l fac bărbat, o să-l cresc aşa cum vreau eu, o să scot din el bărbatul pe care l-am căutat atâta. Şi cu asta foamea de bărbat o să mi se ostoiască. O să-l modelez după chipul şi asemănarea mea. Şi o să mă transform într-o mamă de-aia psihopată, obsedată numai de fiul ei. Nu e bine.

Îl urăsc. Trebuie să aleg din nou. Mai ales că acum este o nebunie. Dacă nu e în regulă? Dacă o să nasc un copil cu probleme? Handicapat. ’Andicapat, spunea cu dispreţ tataie, când nu înţelegeam

de ce câte un pui cu beteşuguri era lăsat să moară în bătătură.

Şi zău dacă pricep de ce m-am speriat. Parcă aş fi fost singura de pe lumea asta care face un copil fără să fie căsătorită. Eh, şi ce dacă mă arată lumea cu degetul?!

Dacă ar fi fost băiat i-aş fi pus numele lui Cristi. Bine, nici acum nu e prea târziu.

Ce-o să mă fac?

…

Îl ura şi nu putea să-şi reprime furia. Calea toleranţei i se păru deodată hidoasă. Cu o smucitură s-a dezvelit şi s-a desprins de căldura plapumei. Un iz de sex şi parfum degradat se revărsă în cameră. Garsoniera lui i se păru străină. El era un străin. O nebunie ca o pată de sânge care se lăţeşte sub un cap crăpat pe caldarâm. Şi ea nu-i poate rezista. Nu-i mai suportă nici respiraţia lângă a ei. Simte nevoia de a-l scutura, de a-l trezi ca să-l jignească. Să-i reproşeze. Doar el e vinovat pentru nebunia ei. El, cu nehotărârea lui, el care a decis că trebuie să se mai gândească.

Golul din stomac sau greutatea şi senzaţia de vomă care dau concreteţe bănuielii că ceva nu e în regulă, că nu fusese nicicând o făcură să își tragă pe ea pantalonii şi să își caute înfrigurată cheile apartamentului, într-o nelinişte care nu o lasă în pace. I se păru că se sufocă. Fugi spre uşă cu intuiţia omului care simte din străfundurile pământului un cutremur distrugător.

Ieşi în noaptea îngheţată de octombrie, învăluită în lumina prăfoasă a becurilor de pe marginea străzii, într-o singurătate mustind de ranchiună. I se păru că e lucidă, senzaţie pe care i-o dădu limpezimea rece de afară. Se zgribuli un pic şi tremurul atenuă ţipătul care i se urca spre gât. Vru să alerge, dar se opri când văzu pe partea cealaltă a drumului nişte câini scanând vigilent perimetrul. Rămase la pas şi nu-şi dădu seama cum intră iar în transa nebunească. *Eu, eu ce fac?* revenea la intervale regulate, ca o contracţie de care-ai vrea să scapi repede, dar nu, ea se intensifică şi îţi rupe măruntaiele.

Vede un taxi şi-i face cu mâna. Urcă şi sunetul portierei închizându-se inaugură o linişte protectoare. Ceva o trăgea întotdeauna în trecut, dar nu ştia unde, în ce parte a trecutului ei.

Panica i se cuibări în carne cu un tremur de-abia când închise uşa apartamentului său. Şovăia. O năpădi nevoia meschină de-a se lipi

de un trup care s-o protejeze. Se urî pentru asta. Ea singură luase hotărârea de a pleca, dar acum se vedea incapabilă să şi-o asume. Dacă s-a pripit? Şi urletul care-i ieşi din gât se prelungi şi se înfipse în liniştea nopţii, tulburată doar de sunetul apei care începuse să curgă prin calorifere.

Susurul acesta îi mai calmă nebunia, îşi aminti cum citise la Primo Levi de evreii însetaţi, pe care sunetul din calorifere îi aduce în pragul nebuniei după o călătorie spre lagăr cu trenul în care nu li s-a dat deloc apă. Privirea de om hăituit rămase pentru că nu ştia cum avea să procedeze. Ea, care nu părăsise pe nimeni, niciodată, pentru că nu suportase să fie sursa suferinţei altcuiva (pardélicatessej'aiperdumavie).

Îşi luă cheile de unde le aruncase şi ieşi în dimineaţa ca funinginea.

Table of Contents

Apoi mi-a lipit două palme
Rupe, mamă, biciu-n mine
Ești însărcinată!
Stomatologul II
Se mai întâmplă
Ce-o să mă fac?